

AUTHOR _____

NO. 5729

TITLE ש"ס נצבד יקרא אל

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

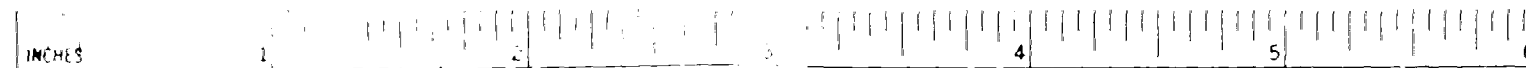
RR _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

IMPRINT _____

CALL NO. ACC. 41197

DATE MICROFILMED _____

C 2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF KODAK CORPORATION

Iba

↔ *Heusserst selten und gesucht* ↔

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

בירורו אשר לו האנן המופלא אשר מיליון ומאת עשרת המאה
הקדומה ה' יצא לדוית' המבקים המצד, לסיק מלפניו מרה
מז גניו את הספר מצפה יקתאל ושלום חול בארבעת חב
בית הכנסת לקהילתו המוסד, המוקד לנגו יצ בויס
ההם לשלף עם את החפץ בעוד פסח, ואלה ילנות זמי שמו
אלה משהלפתם אהרב יצוו ה' חול, רבו אהצור העקרונ
הילן מן הצואק ואל רפוח אהמית תקימה קס.
(הצ"ל) אעגסהוטה, מארבת יעלי הלסופלומתי, (ע"ס 106).

Very Rare

of ...

188

I B A

ספר

מצפה יקתאל

חשנות על ספר

תורת יקותיאל

מהרב מוה"ר

רפאל הכהן

אבד דשלוש קהלות אהו יעא

הספר הזה מלא סברות ישרות בתלמוד ערוך - צהלו לקראתו מעמיקי העיון אשר קשתם
במלחמה של תורה דרוך - בו תמצאו חשק נפשכם להפריד הישר מן המעוקש - והברור
מן המנומנם אשר בו פבוך וסרוך - ולקשור האמת עם הבינה כבן אחר אמו כרוך -
פמנו תראו להשריש אחרי השקר וצור רמיה בל יהי חרוך -

חברו

הרבני הדיין המצויין כמהורר

עובדי בהרב מוה"ר ברוך

יבויאהו ה' ויחלימהו / שובע שמחות בוחשימיעו / ומרב טוב הצפון יחילהו / ליום קבלו ארוך -

ברלין

ברפוס תמזת חנוך נערים

לפרט הנני נשפט אחך

1789

Handwritten notes, possibly a list or index, including the word "INDEX" and other illegible text.

דבר

המכילים לבית הרפוש הצומדים על המשפחה לתורת תנוך נערים.

זהו לנו עשר שנים אשר ידענו את האיש ר' עובדי' מחבר ספר הזה בהיותו אתנו בעיר הזאת
 גם פה לא התודע לרוב יושבי העיר. כי ה' דרכו להחביא חדר בחדר על התורה ועל
 העבודה. על כן מעטים הפה יושבי עירנו המכירים אותו. ואנחנו שמענו במקצת לומדים
 מופלגים ומפי חכמים גדולים. כי הוא איש גבור כארז בגמלים ופוסק' כאחד הרבנים הגדולים.
 ועם זה איש מדות טובות. ואוהב את החכמה ומודע לבניה יקרא. על כן אהבנוהו. ונשתעשע
 איתו לעתים. ונתעלם בחברתו כל ימי היותו בעיר הזאת. ומן אז נכס מזה לא ידענו מהו ה' ^{ה' ה'}
 לו. וגם מקומו או. עד בי בסוף הקיץ העבר הגיע עדנו מארהקים מחברתו זאת עם מכתב
 סמנו. המירו אותנו מאוד על הדפסת חספס הזה. באומרו: כי לנו המשפט אהרי אשר הכין ה'
 לנו להיות הרפס פה עיר המלוכה תחת ידנו. והחבור הלז לא יעלה הוצאות מרובות בהדפסתו;
 לכן עקב יבקש למען אהבהנו אותו. ויהר מזה אהבת האמת והצדק. וזכות הרבים להרים מנשול
 מדרכם. נמן וטוב הדבר שנוכה אנהנו כל קהל ישראל. ועם כל הפצרתו בנו והגדילו ארז
 המעשה הטוב אשר ימשך בהאחו ספרו זה תוך כל קהל ישראל. והתועלת אשר ימצאו מ'
 הלומדים החשובים והמעיינים הישרים. היינו נבוכים זמן מה למלאות רצונו. אהרי כי חומד הספר
 וצורתו הוא שלמל והוונות בגמרא ובפוסק'. ואינו מן הדברים אשר אנחנו מתגדדים בס'. ואף כי
 הוא נמצא להיב את אחד מראשי ישראל הנודעים בדורנו. ואם מפי השמועה ידענו את החכם
 אשר למענו אנחנו מתעסקים כי לא נופל הוא מאיש שר וגדול בהוויית דאבי' ורבא. עם כל זאת
 הלא אין בדינו להכריע בין שניהם. ומי יודע דבר מי יכשר הזה או זה? ואף כי את כל תוקף
 גבור המחבר הזה בעינינו. ענין קשה הוא לשמוע. כי אדם אשר זכה לשבת סאש מקלות

גדולות

ו א ל ה

שמות ראשי אלפי ישראל הנורעים בשערינו אשר אליהם אנו שולחים הספר הזה
[מלבד אשר שלחנו לבעל הרב היושב בשבת תהכמוני כשלוש קהלות אולי יש את נפש
להושיע ידו לו במלחמתה של הורה ולהסיר מעליו את תלונת בעל הספר הזה]

לכבוד אדונינו מורינו ורבינו הנאון המפורסם מה"רר צבי דהירש נ"י •
ולכבוד בנו הנאון מוה"רר שאול נ"י •
ולכבוד הבאונים המפורסמים רבני קהלות קדושות פראג

אמשטרהם

פ"פ דמיין

הנובר

ברעסלאו

גלוינא

ליסא

פוזנא

מיניץ

הייצפאלר

פ"פ ראור

ולהנאון הססיד המפורסם מוה"רר אליה סוילנא •

ולחם ערוכים הרברים הלא אשר הצבנו בפתחת שער הספר הזה • כמכתב שלאח
לכל אחר בפרט • למען אשר יראו כל איש ישראל כי בצדק כל אמרי פינו :

אנחנו עברים לה' ולהורתו האמתית ולכל הפיצי אמת וצדק :

ברלין ר"ח אדר תקפ"ט לפ"ק •

איצק בריד מברלין • דוד פרידלענדר •

גדולות והוא נבדד ונשיא בישראל . יכתוב ירו שניאות וטעיות דבות ויעשה בעקבה זכריו . כאשר
 שפך עליו זמנו בעל הספר . ואף כי הרפס חבורו ראשונה ואחר השני את כל הכבוד הזה . זכר
 נתפשט ספרו בין הלומדים . ואין רואה ואין מקיין ומתעורר על הדבר עד כה . ואם ידענו כי ירדנו
 פלאים . ורועי ישראל לא ישתגלב לעמוד בפרץ בדברים השגשג בהרפתק לטובת בני עמנו . ולהעמיד
 דגל התורה האמיתית על כנה . אך ינחמו לכל אחר להעלות במכתב את כל אשר תשיאחו דעתו
 המשובשת דק אם יהי מחות ספרו במשפטי התלמוד או בדברי אגדה . ועברתם שמורה רק לכל
 הבא בעסק חכמה והשכלה או דורש לטוב בני עמינו בענין המצטרך לפי שעתו ומקומו . עליו
 יעזרו הרבם . עליו יתקבצו להלחם . עם כל זאת על הערך הזה שיעשו איש פניו להקל בעבירות
 וטרפיות בלי טעם וסברא . ולתת יד לזולת בלקחת שוחד בפומבי וכל זה בנבוכי דברים בלי שכל
 ומזמה כלל כדבר הרב מהר עובדי"י . ועל גל זאת תהי הדרמת ה' על כל העם לבלתי ראות
 ולבלתי חבן . יפלא בעינינו מאד . זאת עמד לנו מנגד עד עתה מלהחזיק בידי הרב ר' עובדי"ה הנל
 בהדפסת ספרו . עד אשר המתקנו עצה ומצאנו פשר דבר בענין זה . והוא כי אין ספק כי ימצאון
 בספר הקטן הזה דברים נכונים אשר יערבו לחיך העוסקי בדנינים ופסקי הלכות . ולמענם כדאי הוא
 שיודפס ויתפשט בין הלומדים . ואולם זאת נעשה . אחר הדפסתו נשלח אגתנו מקצת ספרים אל
 הרבנים והגדולים היושבים על כסא הוראה אשר שמענו שמעם . והם ידונו בדבר ויביעו האמת
 עם בני . ואתם צבקש לבל יהי בעיניהם כספר החתום אשר לא ישימו לו ידים לפתחו כי הלא
 עליהם הדבר מוטל . אם לחנם הרעיש הרב מהר עובדי"ה את העולם . ולא ראי להם לדבר אותו
 ששפט ולגזור עליו עונש . ולהצדיק דברי הרב הראשון אשר הדפו באיבה . אך אם אמת הדבר נמצאו
 דשניאות והודאות המקולקלות האלה בספר תורת יקותיאל כולן או רובן ;

במסותא בניינו רבנן ! דעו את מצבכם ואת מקומכם . לכלכל במשפט את דבריכם על
 התורה ועל העבודה . ולא תוסיפו לענות סרה באגשי החכמה
 החדשה . אם יכתוב איש בספר דבר אשר לפי ראשית הבטת עיניכם והעולה על רוחכם יצא לחדית
 סן חודך אשר אתם דגילים בו . אל תוסיפו הסב מדנים ללא דבר וביטשים חנם על איש ישראל .
 סרם בפרתם בארליכם ובמחניכם להוציא משם כל שניאה זדון . כי עליכם הדבר . לכך נשאתם
 ראש בקבל עזת ישראל . זמרוע תדבו תדבר גבוהה ותזרקו מרה . ולא יראתם פן יקדשו עליכם
 עזרת . חכמתם בעלי צורה . ויאמרו לגנטיכם : הסירו מבין עיניכם קודה ? — **במסותא מנייכו**
רבנן ! עמרו בשלכם . זו היא הדרך הישרה להיות כל איש שוחר ומוטל שדות . וכל אחר בונה
 לעצמו זה נטע בתוך שלו . וזה חופר חפידה . והנה להם לישראל — לא ארזים זלעה — איש
 על מקומו — את אשר ישים חי בפיהם ובלבבם ידברו . וכל מעשיהם כדצונם וכחפצם יפעלו ועל
 חי ישעו כי הוא ישמר את אשר בוחקו ילכו ויעשו כחורה . אך שלום אמת יהי . שלום על
 ישראל ועל רבנן :

על הפעם הפשוט לחתוקה דף שלם / ולפעמים לא יבזש מהבחינה צד הרואה את הדברים על פני
שעם המורים באצבע לאיסור יאמר הוא שהלשון מוכיח הישר וכן להפך / גם צנן וחס בכליו במקומות
ימים מדברי האחרונים (המחזיקים תחת ידי וכלי ספק יותר מהמה מאשר לזין פה אמתו) ושנה את טעמך
דלמני שפה ובחוב דברים / זה התבולת היותר גדולה בנעוץ אהלו במקומות גדול בתלמוד דב ורס אשר לא
יכולנו שכל ענוס על פני כולו והוא ענין חוקה כי דברי התלמוד בו בסתיות רבות ונדולות מקלות
עמומות / ודברי הפוסקים עליהם צ"ב עמומים וקשים בקצת מקומות / ונקל יוכל לתלות הדבר
צמוסוף / זאת הור זמטוקס / בקשה ומנומנס / ובה יעשה בכל ספרו חולה עלמז בכל פנה ופנה
במקום שנלחזו דמותיו ו"ל לפרץ המוקשה להם בצערה דתוקה / שס שס לו ימקום מקלט ויגא מעיר מקלנט
צורך רחוקה לרחק את הקרוב ולקרוב את הרחוק בנורע חוקה ומשג מומות כל יוכלו רואי בני הספר
לבשם אליו לרוב הדברים והטעמים והנלבו ועירוב פרשיות וטרופ דברי הפוסקים / כי מי זה ישא
דעתו זיחטט אחריו לראות הכני' דבריו אם לא זביותר צחק העתים האלה שהכל רזין ונורחין מן
העיון בתכלית / ונדולי הדור שהוא דבר קל אללם גם המה בן המסז על המחשכים אשר האשינו ה'
בס בגלות החל היה זרין דף / על כן רשו ידיהם מכל מעשה ומכל מחשבת גדור וננות בית לאמת
ולדק / והניחו לכל אחד לפרוץ ולעלות צמעות ככל אשר יחפוץ / ובאשר קרה באמת באיש איה
כאשר עיניכם הרואות כי ספרו זה דורנו שאינו רואה לאמתו של דבר אך למראה עיניהם ישפוטו ראו
יראו ספר גדול על י"ד וכותב על עמנו שאינו תפץ בפלפול ומדור שאינו בדרך הישר וכל מה שכותב אך
לדינא / והדפיים עם זה ספרו בלי הסכמה מחכמי הדור / ומדשחקי רבנן ולא מיחו / ש"מ דאף אישו
מניי' הוי / ויעלמו גם עלה כאחד מהם עד שבה לשנת ראש / ועד השלשה הנה זה בא שלש קהלות
לטוגא האמבורג וואגוינצק המלאים אנשים נכבדים קליני עם גם שדים גם ישישים גם ולומדים רבים /
ניודעים לעיין מדבר הלכה / זשס נדר לו דרך אחרת כפי הנשמע מכל הנאים משס לכאן וחסו להפך
מדתו להחמיר ולאסור דברים מותרים בניעותא צכותאח (ואלמלא היינו אנחנו אסו צמחיתו ורחינו
ושמענו את ההוראות ההמה הננוס לפני הקורא בחבורנו זה כי ידענו שלא יכפור בנו בשעת הדן / עכשו
אשר ממרחק באו עדינו אין בדבר קועלת כי כל אחד יאמר מי יודע אולי היז שס דברים צמו) לא
כודע טעמו כזה / עד בה הגליח ענין הספר תורת יקותיאל מסיבת בי לא שס אדם אל לבו לטא
א בית נכותו לחאת מה ידבר / כי כנר הוא מעיני כל להשקיף אחריו אפילו צמטע זמן באחת הענינים
אשר דבר בס / וליטן לו זמן רב לא יבקא בי לאיש עסקיו הסברתיים צמילי דשמיה ודעלמא אשר לא
יחפזו לדחותה מפני זה / גם אני לו הי' ימי עתה ימי חפץ אם לתורה וחכמה או בעסקי יאנו של
עלם אף אני סלכסז אחרי גיוני / אפס לאשר תאשי' גדחה ממני / ואני יושב צלער ודאנות רבות
אמרקי לעסוק בדבר מלוא לסדר השנותי אלה ולהפיצם על פני חולות והשס חלקים עד כי לא לכנורי
ולכבוד בית אבי עשיטי בן ונטפלתי לדבר איה / כי כל הקורא דברי שנינו יראה כי תפישת העצמות
והשגיאות והרואות זלול הסורה בחנור ההוא / אשר איה בוחב נגדו אינו צריך נגר ונר נגר / ואינו
עלמכה חשונה הראוי לקבל עלי' אגר וכל שס לבו א הדברים צמטע עיון ירע אף יצריח ובו מלחמה
יסגר / ולא עוד אלא שזמרתיו לו כהנה וכהנה כי כל יעשי וחפזו כי לא יצמיח הספר הוה ונשא הוא
צמראל אם הקולוס ואם החומרות אשר הניע בסוף כל סימן על אמנה באיש גדול אחרון מורה כדרך
צמטע / והנאים אחריו ספרי הקינור יבואו ויעידו / ויכתבו / והגאון צמספר תורת יקותיאל האריך צראיות
ענומות ומסיק לבסוף בו' / וגזולה מזו חקוה כי קונטרס כלו זוטס רביים תלמי בו כי זק יעגור

צמטי

הקדמת המחבר

אמר

עובדי ברבי ברוך איש פולניא המסגורר בעת צמדינת עלואם / מסנות מתהפך לחון עלי
במחולותיו עד כי הנידני ועלעלני מעיר לעיר וממדינה למדינה עד נואי
לארץ הזאת גם פה ישיבתי אין זה סמיכה כי אין לי מביד ומודע פה ואני יושב לדדי / וגלי הדאגות
ידינו ראשי ורעיוני ויניאו לבני / לא אוכל לעסוק בחודת ה' ולבסחפת בחלפת החכמה כאשר יש את
נפשי ואין ידי משנת לעיין בעומקה של הלכה ולדרך ננעלים בים התלמוד / ואת מתהלך בעברי ראשי
ואחרונים כמתהלך צנן לשעשועים / והנה הקרה ה' לפני ספר חדש נקרא שמו בישראל תורת יקותיאל
על שלחן ערוך י"ד עד ס' ק"י והוא עב מאד / ואם אמנם צמדינה זו אינו דבר חדש אלא שבבר נדפס
יותר משש עשרה שנה / אללי ה' כפרועגמא חדשה שהכל סופני אותה ומסתוקקים אלי' / אמרתי
עם הספר הזה אשתעשע ואקראנו כקורא בתורה / ואמנם נפתחי עמדותי מרעיד בראותי האורך
העצום בכל דין ודין שהוא מדבר בו דפי' מלאים כתובים מסגי ענריהם ויש בארבעה וחמשה וקלפת כי
בפלים ובגד על הגליון שם שמות לתמימות ולתירושים על גדולי הקדמונים והאחרונים / כמעט שבצדתי
מדעתי ורציתי לסגור את הספר לבלתי ראות המראה הגדול הזה כי יראתי * ואמנם במשמושי בין
הדמים / הנה לנגד עיני בכל מקום אחרי הרחיבו פה כתב היצא ממנו לדינא או אמר לי לבי אסורה
זו ואראה מה היוצאת הזאת ובקראתי ראיתי באמת כי תורה חדשה היא דברים אשר לא האמנתי מעולם
כי ילאו מפי חכם / קולות אשר לא שמעו וזלזלו באשרי נבילה ועריפה רבים מאד / השנתי למשפט
פ"ב שלא בעותתי אני מחויב לפשפש אחריו ולראות את הכל אולי מלא לו ערים בצורות וראיות גדולות
ועוונות נטיות על יסודי האמת על אבני שיס עהור מן ההשכל ודעת בורות / ולמה א"כ ירע לי בלא
שום עשה בעמיו בתחו לבו להורות בחכמה ובנח בינתו ישדד בעמקים להוציא בלע שנבלע מן האסורים /
וליישר הדורים / אולי למחיה שלחו החלשים / אור כפלא בדורנו זה / חריף ועוקר הרים / להעמיד על נח
ההלכה דברים שהם כנשים שנכנשו מסיטרא דדינא ולהאליאם לחירות נדפחא ללילא וסוכלגנו רנא /
דשווא דרעוין אשתדר לן מן שמיא כמאמרם ו"ל יהא רעוא דחשתרי תרבא / ואם לעתים במקום
שנעלי הש"ע והבאים אהדיהם מקילים הוא מחמיר / גם את זה לעומת זה נקבל לא בחליף ולא נמיר /
אשרי אשר נלע אמרתו על פי רוב הדעת ואו בנתא דלבא / על כן נתתי את לבי לדעת מה המה אלה
בדברים המרובים אשר הולידו התולדות הללו / ואם לא אוכל בכל מקום כי גאו הים בשיטות
פחוקות / ואף כי רבים מספרי הפוסקים המצוינים בספר הזה / וגם ספרי האחרונים הנודעים
אשר הביאום / כספר תנזאט אור אספר כו"פ לא יכלתי להשיג עם כל זה לא אניה מחקור אולי
לכח לבוא עד תכלית החריפות והעמקות בענין אחד והי' לי לעד ולמופת גם על יתר הדברים /
על כן עברתי על דברי הספר מראשיתו / ובראותי כי אין דבר עוב נמלא בסיון ראשון הלכתי על מה
שאחריו עד כי קראתי ועיינתי עד אמצע ס' ל"ה / יותר משלושים וארבעה בוינן שלימים (מלבד מה
שמשני הענין לראות בספרו במקומות אחרים) ומלתתי אותו רוב ודל תואר מאד ואין בכל דבריו אכילו
חדש סגרא וראי' של עמס' / רק גנוני דברים / כיוצא להלל בכל גדולי הפוסקים אשר בית ישראל
שמע עליהם עשה בתוך ומרמה את הספר הזה כולו / וזה הדרך אשר דרך במעשהו ור לפעמים ידבר
על

לו ת ה ט ע י ת

קרי	שורה תחת	דף עמוד	דף עמוד	קרי	שורה תחת	דף עמוד	דף עמוד
הכ"מ	יו"ד הר"מ	שס ב'	שס ב'	נעלמו	לפלאו	שס א'	שס א'
ציולא	כיולא	שס ג'	שס ג'	ודקדק	ודקדוק	שס ל"ב	שס ל"ב
לריך להמתק	מנומנס	שס ט	שס ט	שחפרש	שחפרש	שס ל'	שס ל'
חסר אות ב'	קודם השורה	שס י"א	שס י"א	אמרה	אמרי	שס כ"א	שס כ"א
במומר	כמומר	שס י"ד	שס י"ד	כשוע	כשיע	שס ה'	שס ד'
לריך להמתק	כ"ע ו' שגי'	שס ט	שס ט	ונהדיא	ונהדא	שס ג'	שס א'
וקלשים	ולקושים	שס ט	שס ט	מריאה	מיאה	שס י"ב	שס ט
כחת	פוחת	שס ו'	שס ו'	אחר ועיי' היעב ז"ל שס	אחר ועיי' היעב ז"ל שס	שס ט"ו	שס ט"ו
יכתוב	כתוב	שס ז'	שס ז'	מולאין	מולאי	שס כ'	שס כ'
שורה בארונה	בארונה בארונות	שס ט	שס ט	מקום	מקו	שס כ"ד	שס כ"ד
ושס יפיל	ושס יפיל	שס ט	שס ט	חדשה	חדשא	שס י'	שס ב'
אחר תינת בנין	אחר תינת בנין	שס ח'	שס ח'	לנו	לנני	שס כ"ה	שס ג'
ונעי	ונאי	שס ד'	שס ד'	הכל	הכל	שס ל"ד	שס ט
כנולהו	כנווהו	שס ט	שס ט	לעבר	לעבור	שס ט"ז	שס ג'
בלוע	בלוע	שס א'	שס א'	לעיין	לעיין	שס י"ט	שס ט
ז'	ד'	שס ט	שס ט	ס"ק ג'	ס"י ג'	שס כ'	שס ט
דע	ידע	שס ט	שס ט	ונומר	ונו'	שס ט"ו	שס ג'
נדברי	מדברי	שס ט	שס ט	דמגרע	דמגיע	שס י"ח	שס ז'
אחר שז חסר אחתי	אחר שז חסר אחתי	שס ב'	שס ב'	ס"ק ד' ושס	ס"י ד'	שס ל"א	שס ט
קשיתי'	קשיתי	שס ג'	שס ג'	אחר נס"ק זה נשמע מלת לא	אחר נס"ק זה נשמע מלת לא	שס ט	שס ג'
ואמנס	ואמנה	שס ד'	שס ד'	ננעלו	ינעלו	שס ו'	שס ג'
אחר וטפי חסר אש רזה	אחר וטפי חסר אש רזה	שס א'	שס א'	בין	בן	שס י'	שס ט
לחדש ראי'	לחדש ראי'	שס ט	שס ט	סעי'	ס"י	שס ט"ז	שס ד'
ך	אחר ס"ק	שס ט	שס ט	דאפילו	דאפלו	שס י"ח	שס א'
דחשב	דמשב	שס ב'	שס ב'	המעשה	הממשה	שס כ"ג	שס ט
שאינן	אחרונה שמינן	שס ט	שס ט	חסר הסגור	אחר מערב	שס ט	שס ב'
הגליו	הכליו	שס ג'	שס ג'	לריך להמתק	ב'	שס כ"ב	שס ט
המבאר	המנואר	שס ד'	שס ד'	בפרוקא	בפרוקי	שס ח'	שס ד'
לנון	לונן	שס ט	שס ט	דפסקי'	דלופסקי'	שס כ"ו	שס ט
להפך	אחר מרגיש	שס א'	שס א'	שהביא	הביא	שס כ"ט	שס ט
ככ"ע	ככ"ע	שס ג'	שס ג'	נשמע א'	אחר ס"ק ב'	שס י"ו	שס א'
גדול	אחר דוחק	שס ט	שס ט	לריך להמתק	תינת ס"ק	שס ל'	שס ט

*

נפשי / וישגור חלתי כפי החצרות הפרובים שבאים עמי / וס' אדם ככל שיטה בעיני / יפשה לו
 מדברי החורס קורחוס וכלי למקטש / והוא אחת ברעות בגדולות אשר מלוא את עמי אשר למעט
 לא יגלו קום / לא אכל לפרט שיחתי פה בלך היעב / וה' כהניע מחצתי זאת לעיני כל ויסתכל נכל
 חמור עם הסכר / כי לא עברתי על מדותי ולא בשלתי פנים לזרם אשר כגובה ארזים נגבו ומניע
 לדולה כחמד הארים הראשונים בישראל / הורדתיו אל עמק יהושפט / ואשפך עליו שיחי בעסי
 חמור / או ירצו מנחת להדפים דברי חלמות והגלים המפילים רבים חללים / אשר יאחרו עוד יס רודפי
 לבי מפני אטמם ועוצרי אחת בכל כחם ערימים לו דגלים / ואם לא כשר ספרי צניניהם והנחתי עלי
 סוף הקץ / אשר אשנתי לדפוק על פתחי נדיים הבו לי ברבתי / או לפרגות כבודי תהילתי / תקלותי
 עני זולתי שלא באפרטי / יקומו שדונים ויזיחו עלי חרפתי / כזה וכוז ידבר א לנו כל מנקה בספרו
 סגור לו סגור / זאת חשבתי למשפט תקונתם הלו והג' יתעלה אשר נגדו כל תאותי / הוא יהיה
 בעצמי / אומר לאל סלעי מחסי ומחודתי :

וקראתי את ספרי זה מצפה יקתאל / כשמות שתי פרים האמורות בספרי יהושע סימן ט"ו
 פסוק ל"ח השם האחרון כשם הספר כתב איש ריבי / ואם בו הוא מלא הנה הראיפת
 ספרו / והמלכה אשר אמר לבי ילף עיני על דבריו / וילך הנדול על בני המים הזרדים מהרריו /
 גרתי ישרי ולוף דגש האטם יעב מפי כפלב קטן מלא ברבתי ה' / ויגדל כנתי איתן / ודקה סהיה וזרכה
 ימי אחריו ומדו הצופה אל יד שעריו / והזהיר לכל יוספו בני עולה לפנות את העם איש איש
 שפריז / ולא ירימו קרן מתעים להחרום להיות רועי העם ומאשריו / ולנלפ את מאשריו
 כי החל האמת להראות ארוע גזרתו נגד עובריו / כה יוסף להנקם מזריו / ולהסיר מועות צדק
 פעל מאריו / וחסת מזריו אשר הוא אסור גם / מיום גלות ישראל והושב כמתים במחשכים
 לא ידלה פור כי יהל ושמש לא יגור במנוריו : תודעה יד ה' לו בעזריו / וידע עמי את השם
 כפתחו את קבריו / ובהעלותו אותו לתמו עליון על שואיו ועריו :

שוחרי אמת / שמחים אלי עת קומו בעזרתו

ראו פה במלחמתו : עם שקר על פני מדבר ירואל

הראיה פחו / ומצב ומשחית חרדו בגערותו

הלא היא בתובה על ספר הזה / שמו מצפה יקתאל

וערתה / הנני מתגפל לפני גדולי ישרא א תראוני שאני אובד את המחלוקת או באתי להתחרות ביוצרי
 על מדין אשר משם האלכי אחיבה להון אולטן ורנו / ולהנזותם נגד המתפרזים בעם כי
 אחם תאמרו את הספר אשר עליו ילאתי להלחם ואם תראוני כי שנית הנני לקבל דינכם / ומה אם
 יק יפרט ויבאר העתה בי נכותה נפיו בסעי"ק א' בהעלימו עיקר ראיית הרשע"א / ונס" ב' ס"ק ב'
 ונס" ב"ד במחלוקתן עם הפני מאירות ונאותן הסקלות הזרות בסי' י"ח והמרה שכולן ורעה מאוד
 אי נוש למענה פה מכני הכבוד כי תקלה גדולה היא / אם ינאל לתרץ דבריו ולפרשם כפי מה שהם כתובים
 עני מוכן לנת עריו ולהתחנן לפני דגליו לבקש ממנו מחילה ומעו בעומני / ומה אכל עוד / ואעשה :

ק"ר	חזקת	שורה	עמוד	דף
מקומ	מקומ	ד'	ר'	טט
הפ"ע	הפ"ח	י"א	א'	כ"ט
שנה	שנ	כ"ח	טט	טט
בשמיטה	אחר בספק	ז'	ב'	טט
בבול	בבל	ח'	טט	טט
נעמל	טפלמ	כ"ו	טט	טט
מני'	מני'	ב'	ב'	כ"ט
יש	וש	ז"ו	ד'	טט
פני	אחר דאלן	טט	טט	טט
יב"ח	ב"ח	ע"ו	א'	ל'
לשקרא	לכשקרה	כ"ה	טט	טט
השמוטה	השזיטה	כ"ח	טט	טט
עיקור	עיקר	ב'	ב'	טט
בה"ג	כה"ג	ב'	טט	טט
בנונא	בנונא	ב'	טט	טט
חילי'	חילי	ד"ד	א'	ל"א
מענה	משענה	ל"א	טט	טט
כמענה	במענה	ל"ב	טט	טט
צפיק	צפי ק	י"צ	ב'	טט
מני'	מני'	ז'	ד'	טט
זמה	זמ	כ"ח	א'	ל"ב
לה דד	לעדד	ל"ד	טט	טט
שהחילוק	שהחולק	ז'	טט	טט
בפק	בספק	ל"ב	טט	טט
זמ	זמ	י"ב	א'	ל"ג
תירוני	תירונו	טט	טט	טט
לחלוק	לחלק	ס'	ב'	טט
בנני	בנני	ס"ב	ד'	טט
הודיע	הודיע	י"ז	ב'	ל"ד
שדנ	שדנ	כ"ג	טט	טט
אחר ואיבעינא	אחר ואיבעינא	כ"ב	ד'	טט
דדי	דדינא	כ"ג	טט	טט

ק"ר	חזקת	שורה	עמוד	דף
בליטא	בליטא	ז"ב	טט	טט
מדברת	מדברת	ז"ב	טט	טט
מן זמכל עד ראשונה ז"ל	מוסגר כזה ()	ל'	טט	טט
לשאר רוב	אחר בזמן	כ"ח	ג'	טט
ונקמנו	וקדמנו	ב'	ד'	טט
כאלה	כאלה	ל"ה	טט	טט
לא	לא	ה'	א'	כ'
מהנה	מהנה	כ'	טט	טט
בזה משחר	בזה משחר	א'	טט	טט
במקום	במקום	י"ב	טט	טט
אחר סעי'	אחר סעי'	ד"ד	טט	טט
כשר	אחר ישראל	ל'	טט	טט
שנתפרסם	שנתפרסם	ס'	טט	טט
אס"ג לומר	אס"ג לומר	ד"ג	טט	טט
שהעמיד	שהעמיד	י"ו	טט	טט
רלוט	רלוט	י"ח	טט	טט
אחר וודאי חסר אך שיה'	אחר וודאי חסר אך שיה'	ז'	כ"א	ד'
דינא דמסגי' דידן בספק נסד	דינא דמסגי' דידן בספק נסד			
חוקה דבר ברור דהו'	חוקה דבר ברור דהו'			
זוראי ואפילו למאי דפרישו	זוראי ואפילו למאי דפרישו			
לה רנותינו בעלי התו' ז"ל	לה רנותינו בעלי התו' ז"ל			
בכל מערבין דו"ק בדברינו	בכל מערבין דו"ק בדברינו			
אחר בוא"ז חסר ויש לי עינן	אחר בוא"ז חסר ויש לי עינן	י"ד	כ"ב	ג'
גדול בהך דינא דר"י בעל	גדול בהך דינא דר"י בעל			
התו' וההך דשני שנילי'	התו' וההך דשני שנילי'			
ואמנ	ואמנ	ז'	טט	ד'
עיקרה	עיקרה	ה'	כ"ג	א'
אחר הוא חסר כל	אחר הוא חסר כל	ו'	טט	טט
אחר זשי"ב במוהר הן הדין	אחר זשי"ב במוהר הן הדין	טט	טט	טט
חדתא	אחר מלתא	ל"א	כ'	כ"ד
בפשיטות	בפשיטות	י"ד	טט	ג'

קרי	תחמ	שורה	עמוד	דף
למקום	במקום	ט"ו	ט"ו	ט"ו
חסר דכיון שהנהמט	חסר הפסוע חסר דכיון שהנהמט	ט"ו	ט"ו	ט"ו
בהא	כהא	ך"ה	ט"ו	ט"ו
ומחלוקת	ומחלוקת	י"ח	ט"ו	ט"ו
במחלוקת				
בנגע	בנגע	ך"ה	ט"ו	ט"ו
אבל	אבל	י"ד	ט"ו	ט"ו
דאימר	דאיכו	ח'	ט"ו	ט"ו
בכתובי	בכתובי	י"ב	ט"ו	ט"ו
שדבר	שדבר	ב"א	ט"ו	ט"ו
בכוונתו	בכמתו	ל"א	ט"ו	ט"ו
שרלו	שרלה	י"ט	ט"ו	ט"ו
אחר תיבת האיבעית אימא	אחר תיבת האיבעית אימא	ט"ו	ט"ו	ט"ו
דסוקלין	דס' וחלכ	כ"א	ט"ו	ט"ו
וכל	וכו'	כ"ט	ט"ו	ט"ו
דינא	ילא	ט"ו	ט"ו	ט"ו
אחר לסמך עליו	אחר לסמך עליו	ב"א	ט"ו	ט"ו
רמיני רמיני מנחם נר יוסי	רמיני רמיני מנחם נר יוסי	כ"ד	ט"ו	ט"ו
אחר ב"ד נשמע ונגדר עגי'	אחר ב"ד נשמע ונגדר עגי'			
ולתא דהי דינא ובכמה	ולתא דהי דינא ובכמה			
ענינים שוני'	ענינים שוני'			
אחר להוראה זאנחנו הכרענו	אחר להוראה זאנחנו הכרענו	ב"ה	ט"ו	ט"ו
שם כדברי סב"ש	שם כדברי סב"ש			
ובעין	ובעין	ה'	ט"ו	ט"ו
ומני'	ומני'	ט"ו	ט"ו	ט"ו
שכן	אחר טעה	כ"ו	ט"ו	ט"ו
לריד להמחק	נמי	ל'	ט"ו	ט"ו
הדברי'	הדברי'	ב"ב	ט"ו	ט"ו
שדברי	שדברי	כ"ה	ט"ו	ט"ו
שחא'	שחאט	י"ג	ט"ו	ט"ו
שחאסר	שחאסר	כ"ו	ט"ו	ט"ו
ואייסי	ואייסק	י"א	ט"ו	ט"ו

קרי	תחמ	שורה	עמוד	דף
רזלי'	רזלה	י"ו	ט"ו	ט"ו
בדבריהם	בדבריהם	ט'	ט"ו	ט"ו
גלו	גלוי	ל'	ט"ו	ט"ו
חסר זהמחצר	שורה ל"ג חסר זהמחצר	רי"ט	ט"ו	ט"ו
	הוא	הוא		
כדכתב	כדכתב	כ"ו	ט"ו	ט"ו
סתומות	סתומות	י"ח	ט"ו	ט"ו
שנכל	שנכל	ב"ה	ט"ו	ט"ו
באקראי	באקראי	ב'	ט"ו	ט"ו
שהיא	שהיא	ל'	ט"ו	ט"ו
והדחה	להדחה	ז"ח	ט"ו	ט"ו
ונרטי'	לו נרטי'	ב'	ט"ו	ט"ו
לי	אחר מה	ך'	ט"ו	ט"ו
נתנה זומן	נתנה זומן	כ"ו	ט"ו	ט"ו
להיפך	להפוך	ל"א	ט"ו	ט"ו
מהראוי	מהראוי	ט"ט	ט"ו	ט"ו
ל"ט	ל"ט	ד'	ט"ו	ט"ו
לריד	ולריד	ך"ו	ט"ו	ט"ו
ונגמר דבריו	ונגמרה	ך"ג	ט"ו	ט"ו
פרק כל	סוף שורה ד"ו חסר י ועיי' פרק כל			
הנשעני' מה נני אמר	הנשעני' מה נני אמר			
לחנוני ונדברי התוספות	לחנוני ונדברי התוספות			
זכרי"ק זהרא"ש ו"ל ובלשון	זכרי"ק זהרא"ש ו"ל ובלשון			
הש"ך שם	הש"ך שם			
ואמוס	ואמונה	ב'	ט"ו	ט"ו
ספריי הבלליס	ספריי הבללי	ד'	ט"ו	ט"ו
בעניני	בענינו	ז'	ט"ו	ט"ו
בכל	בכל	ז"א	ט"ו	ט"ו
שולד הספק	שולדה ספק	ל"ב	ט"ו	ט"ו
ומה א"כ	אחרונה חסר			
	הכלל הוא			
בדיקתא	בדיקא	י"ט	ט"ו	ט"ו

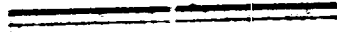
פתח וצדיו בקדושה הנהיג אורה הכלפה להרמס
 ו"ל המוקשה עד מאד והאריך בה וכח
 לבסוף שגרה לו בדור לדינא ואני חן רצוני להאריך
 ולדבר על גל פקע מן הגמגמוס בדבריו רק אודיעך
 שנמקום שחב לא קשב שכתב ולא בעי קנין לא
 דלאי סילוק מן השעבוד בנוף השדה ומעטסן
 טול הלוקח לחזור ולגבות מב"ח דאלולי זה לא היה
 נכוחו לבנותו ונסתייג מלשון הרמב"ם ו"ל דלהכי
 כתב שקנה מידו נבי האי דחזר חלילה וואני יודע
 היכן שטו עיניו כשכתב זה שארי באותה ההלכה עלמה
 בפתיחת דבריו / כתב הרמב"ם ו"ל ופקדו ללוקח
 שני וקט מידו כרי דנהדיא הלריכו לקנו מידו אף
 דאין לו ענין עם מאר לאחר . תו כתב אח"ו ואם
 אמנס כו' ברור דאפכא מסתברא / וודאי דאולי
 בתר אפכא ולא הבין כוונת הראב"ד ו"ל כלל דאי
 איירי בלא אחריות / ואף לפי דבריו דסילק עלמו
 מנוף השדה אטו הסילוק הוא דלגמרי לא השוג אז
 עוד אם ילאה מתחת יד הלוקח הנה האם הלוקח
 השני במכרו או בתחו לו במתנה יצא הלוקח כפאסח
 ויוציאנס מידו זה וודאי לא יאמר אדם ואדרבה הרי
 אומר דאף דלגבי ראשון סלוקו מהני שייך עוד
 לעלמו שאם מכר ונתן אינו קיים מעתה מה כח
 יש ללוקח ראשון להוציא מידו אחר שכל לידו ומ"ס
 מאס קנאה מן השני לא שמתוך שהוא עומד באחריותו
 הוי עריפתו מן השני כעורף ממנו דשני הדר עלי'
 וזוה הדבר לעלמו טעה לעיל בעיקר הסברא והו'
 לי' למדרש מרגיטא ודרש חספא כי נהפוך הוא
 דוודאי הרמב"ם ו"ל סבר דהאי ליטנא אינו מועיל
 בלא קנין כיון דאינו לשון טוב ואין משמעו מחילת
 השיעבוד על השדה ואף לאחר קנין אין המשמעות
 כן שאמלא משמט מחילת השיעבוד וודאי דאם מכר
 ונתן קיי' אלא חלא קנו עשט רק לדין ודברים לפי
 דכאן יש שייכות דין ודברים שלא יתבענו מפרשי'
 הלשון כמו שהוא ודוק ו'לו' ולא למאן דאסי מחמת'
 (ומספקני להר"מ ו"ל בירש) ודקדוק לה מקושיית

התו' ד"ל . בדברי התלמוד דהא הוי לי' סילוק
 ודוק ולפיכך אינה קושיא דמה מכר לו לפי שהוא
 לא הרשאו לזה ולא נתן לו אותה הכח למכור וליתן
 אלא שהוא לא יוכל לבנות ממנו / ואין להאריך
 דלא כתיבנא להא לתרונא דברי הרמב"ם ו"ל אלה
 דלריכו נגר להולמן עכ"פ דברי הרמב"ם בלוקח
 באחריות ומה דכתב שארי מכרה לו כלומר דלא
 מסלק לי' באינו וגם הוא אינו יכול לתבעו זווי כל
 זמן שמעמיד את קרקעו בידו ודוק .
 סימן א' האריך בכאן עד מאוד והטיל דבריו
 שחקר לדעת הגאונים אם יודע שלא
 יהי' אפשר לו לבדוק אחר שחיטה אם מותר ליתן
 לו לכתחלה לשוועו ואני רואה שהוא בורח מנקוטי
 לשון ברור אם שעת הדחק בדיעבד דמי ורואה
 להניח שיבא כוד חקירת בדבריו מה כיון הלדיק אם
 נסתפק על שעת הדחק או אפשר שדעתו לבמרי
 לא אמרו הגאונים אלא דרך זהירות ואם אי אפשר
 אין בכך כלום ובאותו מידת זהירות הודיע אותו
 דלהמתין עם שבדיקה עד לאחר שחיטה אפילו
 שלילות זהירות אין כאן והרואה בדברי הרמב"ם ו"ל
 והרשב"א והרא"ה והרא"ש וסר"ן ו"ל יראה דהפנים
 האחרוני' ליתכחו ואף אם נכרש דבריו אשעת
 הדחק אם בדיעבד דמי אשר מלאוהו בנדיעת מטלית
 על הפנימה ונכמה ענינים אין ספק דהאי דינא
 לדעת הגאונים אינו כן וכאשר נאמר דק נקח בלשון
 כמו שכתבו ונלך בסדר ראיותיו תחלה הביא מדברי
 הרא"ש ו"ל בקושייתו לאסור ו"ל א"ב מאי קשיא
 לי' להרא"ש ו"ל כו' הא אי אפשר לאוקמי כו' א"כ
 אין חילוק בין לכתחלה לדיעבד כו' ודברים אלה
 אין להם שחר באיזה דרך שהפרש את חקירתו דהא
 לעולם מיהת וודאי לכתחלה לריכין אנו לבדוק ואם
 יודעים אנו דסיכף אחר השחיטה לא יהי' אפשר
 לבדוק ויכולין אנו לבדוק קודם אנו לריכין וודאי
 לעשותו וא"כ כיון דהגאונים אמרו דיכולין ליתן על
 סמך שיבדקנו ומעטס כיון דאלו אשתלו ולא ביקו
 לית

קרי	תמת	קרי	דף	עמוד	שורה	החת
שעס	הויומו	הויומו	שס	שס	כ"ח	שס
הנוקב	הקוף	הקוף	שס	שס	י"ט	שס
וכנר	נדעת	נדעת	שס	שס	ג'	שס
וכי	יש מחלוקת	יש מחלוקת	שס	שס	שס	שס
דחוק	נריך להמחק	נריך להמחק	שס	שס	ד'	שס
מדברי	לקבלה לסמומיו נקבלה	לקבלה לסמומיו נקבלה	שס	שס	ב'	שס
הנרייתא	עם תשובתו	עם תשובתו	שס	שס		
נורות	או	או	שס	שס	ט'	שס
שהנקבע	דקרי	דקרי	שס	שס	י"ו	שס
הרב יתיר	תיקב	תיקב	שס	שס	י'	שס
דל הרמב"ם	לפוס	לפנים	שס	שס	ו'	שס
ואי'	לדברי	דגברי	שס	שס	ח'	שס
דקביעות	הבו	הבו	שס	שס	י"ב	שס
מידי	תולמי תולמי תולמי	תולמי תולמי תולמי	שס	שס	ה'	שס
הפה	נתרפא	נתרפא	שס	שס	י'	שס
יאמרז	אחר במחול	אחר במחול	שס	שס	ח'	שס
כללי			שס	שס		

התנצלות המרפויס

בהיות שמחבר הספר הלזו אינו נכה אצלי / כי נשלחו מוכרבינו לירי עיי
 שלישי / לא יכולתי לעמוד בכל מקום עלי ההגהה / ולזאת ישא נא
 הקורא בבקשי מאתו לרקן השניאות על שולי הספר כאשר נרשמים בלוח
 המעיות הזה :

בשעת הדחק ימי בלגוש א"ח סי' קל"ח ונדבתי
 החולקין עליו אבל כך דהנא הרי גס לריאה דמיהו
 ונהדא כתב הרמב"ן ז"ל במלחמות דאפילו מאך
 דמיקל בנדיקת סכין כאן גרע ומדמי לה לריאה
 והנה שמים רעות עשה כאן שהכחיד תחת לשונו
 חצי דברי רשב"א ז"ל וכתב מאי דהניא לי' אף
 שכבר נעם במשמרת נגד הר"ה גנדון הוה גופי'
 על שתלה עלמו בדמיונו בסכין ועיקר ראייתו
 פריאה וכוד זאת שפסח מן הרמב"ן במלחמות על
 הרשב"א בת"ה ולשון הרמב"ן ז"ל יוכיח שכשדבר
 מנדיקת סכין אייתי לה בק"ו ואמר דהגל מודים
 והדר יליף לה מריאה בנכין חב גס הרשב"א
 במשמרת ד' ח' ע"כ לת הניא אלא דמיון לריאה
 גס הר"ה ש במשמרת אין ספק דעיקר סמיכתו
 אריאה וכן הר"ן ז"ל ובריאה לא אמר חדס מעולם
 להקל אף בשעת הדחק ועי' היטב בסי' קל"ח
 סעי' וי"ו וי"ז בכל מה שיש בו מן העיון אבל
 להתיר לחכול בלא נדיקה חס אין לו בשר לא כשט
 אדס יד / ואני אומר עוד שלדעת הגאונים והרמב"ן
 והרשב"א ושייטתי' אפילו היינו מולאי בנידור
 דמוטר לשחוט היכא דאי אפשר למדק הריאה אין
 הנושאים דומין דההס האי מילתא דיעבד הוא דהרי
 הנמיכה לכתחלה אף בעלמא נותני' לשחוט שאין
 למעשה הנדיקה מקור' אלא לאחר שחיעה וכשלאחר
 מכן לא נוכל למא דהוי כמי שנאבדה וכיון דהוי
 לי' דיעבד כשר וכיונא בסברא זו הניא הכי א"ח
 סי' קל"א גבי יוקא דאשתפיך חמימי' בשם הרמב"ן
 ז"ל (אף החולקין שם יודו כאן דיש לחלק בין זה
 לזה) אבל בנדיקת שוחט על סמך שינדוק אינו לא
 השלומין • וכל עיקרן נתלכטו להשיענו דיכולין
 לשמוך על השלומין לכתחלה משום דנדיעבד
 חס לא שלט אין בך כלל וזה אומר דאפילו לכתחלה
 היכי דלא אפשר סמכי' ואיך לא ידברו הגאונים
 בפשיעות חס אפשר לנדוק ינדוק ואי לא נותני'
 לו לשחוט • ומי יסתפק עליהם דאין נכחנו להמטין

עם הנדיקה עד לאחר שחיעה דהא היכי דאי אפשר
 עדין מוסרין לו (ומה שיש לדבר על זה מדברי
 הרמ"א עי' לקמן בהג"ה אינו כלל) ואי אפשר
 להאריך ולדבר בפירושא דאפשר לנדורי שאין
 רלונינו פה לחבר ספר) ומדוע יתלו במאי דנדיעבד
 כשר וכוונתי משמעות לשון הגאונים והרמב"ן ז"ל
 באריכות דבריו מבואר לכל בעל עינים דדווקא
 דיעבד והרי לדעת רמ"א ז"ל אף בעל המאור סבר
 דלכתחלה נודקין אלא דאם שחט לא נדיק חו' ואם
 אחי' לאפלוני הרמב"ן ז"ל והוא מוסיף קולא חדשא
 בלי ראי' ודקדוק כלל סכל דברי הרמב"ן ז"ל ברורי
 ופשוטי' : ואף בנדיקת סכין לא הראה לנו מקור'
 כמו שכתבתי לך שהוא מתהפך בזה לכמה גוונ' :
 ה' מה שהניא מדברי' העור אין נו משש דנכתלה
 בפסולא דגופי' משתעי' ואף נקע לישראל
 דמתני' דהא כך דינא דהגאונים פלוגתא היא וכמו
 שהניא המחלוקת חס"כ : וכתב עוד דמה שכתב
 העור ומהו כו' . הוא דרך וכו' • היא הנותנת
 מדהולךך לעעס הוה והרי אתה אומר דנותנים
 לגמרי לכתחלה היכא דאין זמן לנדקו כללא דמלסא
 אפילו בשעת הדחק הנמור ואפילו לצורך שכתלה
 הראה לנו שום גרנוד ראי' מדברי' הפוסקים ז"ל
 ולפי הפשוט למאי דמדמי לה לריאה ובריאה לא אמר
 שום פוסק דשוחטין ואוכלין בשעת הדחק בפשיעות
 ומכלל דאין זה בכלל אי אפשר לנדורי וודאי גס
 זה כן : ומ"מ לעני' דינא אף שהוא קשה למצוא
 האידנא (וביותר לפי דבריו עעני' הקבלה לקמן
 ודוק) מ"מ היכא דאיחא חד דידעי' דלית לי'
 קבלה ואין יכולין לנדקו והוא בשעת הדחק ושמת
 י"ט ואם יש לשמוך על החולקט אינו מחליט
 לומר דלא נסמוך דנאמת כל ראייתו של הרמב"ן
 ז"ל שהלכו הרשב"א והרא"ש והר"ן ז"ל אחריהם
 איב' לרחו בפשיעות דהרי הקשה המרדכי בשם רא"ס
 ז"ל דאין ע"א נאמן באסורין ופריק רבינו נרוך
 דרוב עגו' בפירוט דברי' המרדכי האלה ונמה

לית לן נה : לפיך מומחין : זאת לא קשיא לך
 אלא דדכו דתלו לכתחלה דיעבד ואפילו כן אתה
 אומר דמותר לכתחלה תפילו חי אפשר למצדקומה
 חילוק יש אלמא דחילוק הוא היכי דאפשר למצדק
 מקמי דשחט ולו אין גומני' אש יודעים אחר
 שחיטה אין זמן לצודקו : אף דרש"ס ש"ל דנוקי
 מחזיקי' כפי : לכתחלה ע"י בדיקה אף דאפשר
 למצדק מקמי שחיטה מומחין חבדיקה דנתד שחיטה
 ואש נחרטלו נשהי' אפשר לנו שחיטתן כשירה
 ומינה ידעי' דגלא אפשר דהתר לבמרי כמו שהוא
 אומר עכשיו אליבא דהגאונים :

ב' א"ח"ז הביא ראי' בהפך ועשה תמזלה גדולה
 לשאל על הרא"ש ו"ל קשיא שכבר
 התמידים והנחורים מהב"ז נה : וכדי שלא יהא
 גראש סרכינה על חקירתו ותלי לה צמה שהניח
 הרא"ש לשון הרי"ק ואין לדברים לא עני' ולא צעם
 ואינו תלוי' זה נה בלל כאשר יראה כל אשר עני'
 לו : ועיקר הקושא לדעתי אינה בלל דברי בל
 באמורא'ם העריכו שני הנצות זאת מל' זאת והוא
 עיקר הקושא דהוי' נסיכא בכל דווקא דיעבד דרישא
 אמרי' הכל לכתחלה - ונשלמא חי שחיטתן כשירה
 דסיכא ללו מחאי מדושא מיידי ספיר דהאי מקרי
 לכתחלה דברי בן אמו אומרים דאפילו אינן מומחים
 נשרים לכתחלה ונסיכא קאמר דאותן אינן מומחי'
 והוא שיא מומחין אבל לא מומחין דיעבד הוא
 דמכ"י באמירת ברי אמנס המוחקים שמעי' מרש'
 חזק ה'כתחלה שכו שאנו גומני' לו לשחוט ואף אם
 לא יהא שום דבר לאחר שחיטה ג"כ אנו סומכים
 אבל הרא"ש ו"ל ש"ל אגאוני' דנוקמא בסד ערינא
 דהכל אפילו אינן מומחי' שחטים לכתחלה על סמך
 בדיקה ואש שחט ולא נדק כשירה וכתב ביון דלעולם
 נפי' דאמתי' חתלה אינו בחזקת דרישא כשאנו
 מעריכין אותו אל הסיכא והרי אי"כ לפתלם אינו
 שחט לכתחלה אלא המומחה דברי אשה מדקו
 לאחר שחיטה ונסיכא קמי' דדיעבד כשר בלא המחלה

אבל לרבינא דלא דנד סיכא שגדוה דיעבד בלא
 המחלה ולעני' החזקה אין סומחין לכתחלה על
 אמירת ברי' לי בלל ש"ך ספיר לקרות דרישא שאינו
 מומחה שחט לכתחלה אבל שאינו מומחין דיעבד
 אין לכתחלה לא והוא פשיע :

א"ח"ז הביא דאי' מדברי הרמב"ן ו"ל זאת תמה
 על זה המחבר שרצה לחמ עיני בל רואה
 לקחת דברי הרמב"ן ו"ל הכתובים לפתנו ולפרשם
 על דרך ולשון אחר אשר לא דבר : הוא ו"ל אחר
 דאלו לדון שחט לכתחלה ונצדק אח"כ שאפילו
 שכחו ולא בדקו רוב מומחי' והוא פירש בו בהפך
 מן הקנה אל הקנה דאפילו לכתחלה עתים לו
 באי אפשר לצודקו ושאין חילוק בין לכתחלה
 לדיעבד :

הרא"י שהניח מלשון הרי"ק הוא ריר חלמות
 ונהפוך הוא שפגד עלינו את הדרך
 דווקא דיעבד כיכא דשחט ואיל' לעלמא אבל
 לכתחלה בלל לא :

ד' והרבה להנ צואת החקירה הרבה מאד וסוף
 דנריו הסכים שלדעת הגאונים
 וסייעתי' הוא הדין דאפילו לכתחלה היכי דלא
 אפשר למצדקי' בסוף ושכן נמי דעת הרשב"א ו"ל
 דמדמי לה לבדיקת הסכין ופשוט דאש לא אפשר
 לבדוק סכין לא"ש מותר לשחוט לכתחלה הו"ה הכא
 והנה הרשב"א ו"ל מדמם לה לבדיקת הריאה והי' לו
 להמולול באסורי' הוה להוליד ממנו התולדה דמי
 שרצה לאכול ואינו יכול לבדוק הריאה כגון שהוא
 נחפו או זולת מותר לשחוט ולאכול בלא בדיקה .
 ואני תמה מזה המחבר דבאן דבר זה פשוט לו
 לבדיקת סכין לאחר שחיטה לדברי המחייבים אין
 חוששין לה דגלא אפשר ולמד ממנו לבדיקת השחוט
 זמני' פשוט לו זה כ"כ והרי לקמן בד' ז' הוצרך
 ללמוד החדוש הוה לבדיקת סכין ממה דבסוה
 הרשב"א ו"ל בדיקת סכין לבדיקת השחוט : ואין
 זה אלא קלות ראש באסורין : ואמנס לענין סכין
 נשעת

להעריף מאכלו ודאי נחשור בן יומא כגון לבשל
 בקדירה בת יומו מי אסרו לו חכמים אף באינו
 בת ימו כשאמרו אסור לא אמרו שאינו יכול לאסור
 את מאכלו וכן לענין קליפה / אבל כאן דכל שהוא
 שחט אתה דן אותו כדיעבד אף שיכולין להתוודע
 דכר אי שחט שכיר א"כ כשאתה אומר דלכתחלה
 אין סומלין ליתן לו לשחוט ע"כ שזה לבמרי אסור
 וכשמוק על שחט ישכח דהרי הסמיכה לדעת הנאוב'
 על שחט ישחוט הוא וחינו לדדו דאף לאחר
 שחטו דין לכתחלה יש לו אבל להא"ו ע"כ דכבר
 עבר על לכתחלה שהרי אין אנו צריכין לברר
 אחר שחטו וכשתדמיו לשם הוא ע"כ שאין אנו
 מרחיקין ממנו לאסור הבהמה וח"כ התולדה דנלא
 בדקוהו כלל אחר שחטו בהמה אסורה
 ומחמיר יותר מן הנאובים ואומר דאדעתא דהכי
 יהיב לי שתאסור הבהמה וזה ודאי אינו ואמנם יש
 אחי עיון בענין הדמים שקנסוהו חכמים בקלמן
 צמוד ונקלמן אף בשוגג ואי אפשר להאריך עכ"פ
 הפשוט אינו כן ואיך שיהי' נדאי' הדברים שאינו
 יכול ליתן לו על סמך בדיקה ודאי אשתמי מותר
 לבמרי דהרי אין עני' לבדיקה כלל לאחר מכן
 דכבר דיעבד הוא דוק היטב בסנדא גם לשון הא"ו
 מבואר שהוא כן שכתב לא יהיבי' לי' לשחוט עד
 דדקי' לי' :

ואני המה ע"ו המחבר עוד שכתב ומלן להוליא
 דין זה כו' הנה קשה בעינינו לעשות מחלוקת
 בין הפוסקים ודבר שאינו כתוב הדר ראוי לנו
 להשוות ולעיל ד"ד ע"ב כתב נחזור לענינו לדעת
 הרמבם ז"ל כו' ולא מהני שיתן כו' כיון שלא
 הזכיר דין זה כלל ומאי חוית דמא דהרמבם סומק
 טפי למידק ממנו כן ולא בדברי הא"ו ונהפוך הוא
 דהא"ו דרכו להביא דינים חדשים ולפלפל בהווות
 נגד דברי מי שקדמו אס להפכים או לחלוק חלא
 ללמד בדבר החדש אבל הרמבם ז"ל ברוב המקומות
 לא הביא בספרו המחודשות שלא נזכרו בתלמוד

ואמנם בדרך הזה דרך ככל ספרו פעם יהיה לו
 כחמה בגובה ובצורה לעשות שחיקה כהודאה ופעם
 בהיפך ואנחנו לא נעיר על זה עוד בשום מקום
 כדי שלא לבלות זמן יותר מדאי :

בסוף אותו הפעף י עוד נראה לפע"ד כר
 כדאמרי' : רוצה להראות כאן ירו החוקק
 דהריפא לי סכינא לדמות מלתא למלתא ואין בדברי
 ממש דאין הכרע משם לומר דמי שפרץ בגדר
 ושחט בלי קבלה דאף הוא חסוד ליתך לשחוט אף
 דלא במיר ועפי חסידי חלק לסמוך על ידיעתם
 ולשחוט בלי סמיכה ממאי דחסידי מאה לאכול נכילות
 ואינו עני' להסס דהרוב הוא בחזק רצוני במוליות
 ואיתרע אבל כאן הרוב הוא בשלילה דאף באותן
 הפרושים איב' רוב ודו"ק י וע"מ לדעת אפשר לדמות
 לעמוד על תקנת הקהל ועי' בלשון הרמ"א ז"ל בטעם
 הדבר על שאין בודקין אותו כלל וז"ע עוד בלשון
 הרמ"א על דברי האבודא והד"ש גא' ודו"ק י ואמנם
 האידנא ודאי יש לעין דשניתי מומחי' דלית להו
 לשלמי דמי הקבלה דוק :

סי' ג דע בלשון הד"מ ובפירוש סנדא בעל הלכות
 יש אחי עיון והדקדוק ממה שזוין בהנה
 הר"ן בשם בעל הלכות היימו עליו ואמנם בש"פ פ"ט
 הפר"ח הוא נשמע ויען כפי' מה שעלה בנכחתי
 דבר סגולן בעל תבואות שור בפרט הזה ואינו תמי'
 כעת לכן אניח מזה :

סי' ב ס"ק א' עד והנה הע"ו הוא השחתת הנייד
 שהרי הביא הע"ו דברי המשמרת ולא
 עוד אלא דתחלת דבריו הן הכל גדול דכתחלה
 ודאי שיהל כאן דנבדק הסכין דהא בעלמא נפי
 בדיקה ופריק דהאי בדיקה אינה לפמן דיעבד ואכתי
 לא סיים למלתי' ומשום הכי סוגר המשמרת לפי
 מאי דאסברי' הע"ו שהסכים הוא פלוג' דהיינו שאין
 מסייבים אותו להתעבד עד שנבדוק סכיניו אחריו י
 ומכאן היה מקום לומר דהרשב"א ז"ל לא מלריך
 בסכין בדיקה אחר שחטו אלא באיתא לפנינו אבל
 לכתחלה

שֵׁשׁ לַעֲמִי בַחֲמוּד בַּקֶּדֶד דְּבִדְחִין אֲלֹהֵי דְלֵא נִמְא
 דְּחַפְסֵטָה בְּנִי דְאִינוּ נִחְמֵן אִין כִּאֵן לְהֶאֱרִיךְ עַכְ"פּ
 וְהֵלֵךְ לְכִיפֵךְ הַדְּנָרִים נְלוּנִים דְּבַסְפֵךְ אִיסוּר ע"א
 נִאֲמֵן וּסְאֵי אִיבֵא לְבִירוּי יוֹאֵר מַעֲזוֹת דְּמִחוּךְ
 דְּרִזְנֵי מוֹמֵסֵי סוֹמְכֵי עַל עֲדוּסוֹ וְאִינוּ לְרִיךְ דְּרִישָׁה
 מְחִירָה בְּדֶרֶךְ הַזֶּה וְהֵוּ בְּרִירוֹ אִין אַחַר הַעַד
 בְּדִנְרָה שֶׁל סֶפֶק כְּלוֹם וְהֵרִי הוּא בּוֹה כִּשְׁנֵי פְדִים
 לְמִחְוֹן וְזֶה הֵלֶךְ הַקּוֹשִׁיא מִסְמוּךְ מִיַּעוּטֵא שְׁמַלְגֵטוֹ
 בְּהַרְחִיקוֹ וְז"ל וְאִין זֶה עֵנֵן לְבִדְיָקָה הַסְכִּין
 דְּלִרְיִישָׁה וְדוּקָה (וְעִי' עוֹד לְקִמֵן סִימֵן י"ח תַּמְלֵא
 פֶּה-שֵׁשׁ לְהַקְשֵׁת דְּבִירוֹ הַרְמֵבִין אֱלֹהֵי) וַיֵּשׁ לְהֵבִיא
 לְבִדְר רִחוּת רְבוּת אֱלֹהֵי שְׁאִינוּ צְדִיקִין לְפַלְפֵּל-בֶּס
 בְּלִשׁוֹן הַנְּמִרָה וְכִנֵּר כְּתִנֵּוּ בְּהַקְדָּמָה שְׁאִין רְלוּנִים
 פֶּה לְחֵדֶשׁ דְּנֵר מִדְּעַתָּה כִּי עַל-כֵּן אִינוּ נִגְנֵעִים
 מִהַשְׁבֵּב עַל חֲלוּמֵתָא דְּבִירוֹ הַרְמֵבִים כִּי יִמְשַׁכְּנוּ
 סְעִנֵּין לְדַבְּרָה בְּמַה שְׁאִין רְלוּנֵי לְהִרְאוּת בְּעַסְקָנוּ וְהֵ
 בְּשֵׁם כִּי סְפְרֵי אַחֲרֵינוּ אַחֲרָנִים שְׁהַמְחַבֵּר הוּא רַהֵ
 לְמִאֲנוּ עֵהֶם אִינֵם תַּחַת יְדֵי טַעַת לְכֵן אִפְסוּק
 מִהַר זֶה מִדְּעַתָּה אֲשֶׁר דְּבִדְתִי עַלֶיךְ הַקּוֹרָה לְסִלּוּת
 אֱלֹהֵי שְׁמִדְתִי מוֹלֵא שְׁפִתֵי וּמִפִּאֵן וְהֵלֵאֵה אֲשַׁמְרֵה
 לְפִי-מַה שִׁיבֵי אִפְסֵר עַכְ"פּ גְּשִׁיטָה הַגְּאוּנֵי וְהַרְמֵבִין
 דְּהַרְמֵבִין אִין לֹא הִרְאָה טוֹם מִשְׁמַעוֹת שֶׁל הֵיחַד
 אֵל רִנְוֵי דְּנָרִים וְהֵבֵן וְשֵׁנָה זְמַשְׁלֵם אִתְּ דַּעְתּוֹ וְאִת
 דְּבִירוֹ כִּאֲשֶׁר תִּרְאֵה צְסִימֵנֵי הַבְּאִים אֲפִילוֹ לְעֵנֵן
 בְּכִין לֹא נִמְלֵא לְנִבִי רֵאִי אֱלֹהֵי דְּמִלְשׁוֹן הַמַּשְׁמֵרֵת
 בְּנֵי סוּמֵר יֵשׁ מְקוּם לְמַד כֵּן וְאִולֵי דְּנִדְרָה בּוֹ עוֹד
 בְּעַיִן-הַיָּמֵנִים אִינוּ אֵל בְּלִירוּף הַדְּעוֹת דְּלֵא בְּעִי
 לֵי בְּלֵי אֲבָל לְדִבְרֵי הַאֲוִמֵד דְּלִרְיִיךְ בְּדִיקָה אִין לֹא
 שֵׁשׁ רֵאִי צִי הַרְמֵבִין וְז"ל עַם הַיּוֹקוֹ מִבְּעֵלֵי אֲוִתָּה
 הַדְּעָה אִינֵה כִּיב צְרוּרָה אֲבָלוֹ שִׁתְּחַוֵּק עֲלֵי אֲפִילוֹ
 בַּשַּׁעַת הַדַּקָּה :

ה' ד' ה' ע"א ופסקה אנוא וכו' זל ברמוים
 בו כל מה שכתוב בדבור זה
 הכל הוא לפוס ספקו דעת הרמוים דאסור
 ליתן לו לבתלה אלא על סמך שיחשע לפנינו

זויתא להאי בדיקה אחר שחיעה מדוע לא צילף
 ק"ו מרבינא דהיכא דליתא קמן שחיעתו פפולה
 והיכא דליתי' אכר שחע בנרי לי סג' כדאמר
 תלמודא וכיון דאין מארך דלעלפוי לא חיישי' בלאחר
 שחיעה צליתא קמן הוטר לגמרי ואך יעלה על
 הדעת דאין נותני' קודם שחיעה אלא על סמך
 שיחשע לאחר מכן ולמה לא הוטרך לרבינא דלדדי'
 בדיקה זו לריך מלינא צ"כ בדיקה זו לאחר שחיעה
 ואמנם טעה בדבר פשוט דמה דאמר ברמוים
 שיבדקו פירושו שבדיקה האמורה בו שיאמר ברי
 שלא נתעלפתי ואף זה קרוי בדיקה כאותה שאמר
 קורא לשתוקי בדוקי שבדוקין אית אמו ואומר
 לכשר נבעלסי :

ד' ה' ע"ב ר' קול רעם גדול על הד"מ בענין
 המחלוקת שעה בין הפוסקי' ז"ל
 ואמת הדבר כי צטקלת דברי הד"מ דנרנו גם
 אנונו צמלין זעירי' זבתו' ביאור בסברה נכונה אבל
 בדעת הג"ה אשרי צטס א"ו וודאי שפתי הד"מ
 צרוד מללו דהנה וודאי יכולני לומר דהחילוק שבין
 לבתלה לדיעבד הוא על הדרך הזה דאין לא יבני'
 ל' לשחוט ואם הוא שחט לעצמו בהכירו נכפשו שהוא
 מומחה אכלי' משחיעתו' אכל אין זה במשמעות
 לשון הפוסקים ז"ל דהמחבר הזה לא עמד גם הוא
 על הדבר גם אין הא"ו אומר מזה אלא סתם דאין
 מוסרין לו לשחוט בלי בדיקה ואם מסרנו לו לשחוט
 אפילו יכולך לזרר אין אנו לריבין א"כ אם נאמר
 דנותני' לו על הבירור אה"כ יהי' כעין הערמה
 דהא לאחר שחט אינו לריך לבדוק ובי בכונה תליא
 מלקא דכיון דנתן לו על מנת לבדוק לא יהי' אה"כ
 כדיעבד ואף דמלאנו ביוולא בזה להרא"ש ז"ל פ'
 אין מעמידין גבי אינו בת יומו דבדיעבד שרי בלא
 קליפה אלא כיון דלכתלה אסור הוא שחט לכתלה
 על מנת לקלוק הא ליתא דהתם בן יומו אושר כדי
 קליפה ושאינו בן יומו אינו אושר בדיעבד אבל
 לבתלה אסרו לו חכמים ובשארנו לו לא אסרו לו
 להעריף

סומך על הנדיקה דאחד שחיטה וכד דבאינו נודק
הסכין מני' ידעו הרואים שהוא סכין שאינו נודק
ואוחטין ונודקין אח"כ אמנם בלי ספק יעת הב"ח
ז"ל ברה"ק דודאי הר"ן ז"ל בעי להכילוני כל עיקר
דינא דבעי' יודעה נסתלה כיון דסתם סכין אין
מוקטנו בדוק מיישי' דלמא חסתי וכמו כמי שאינו
ידוע למומחה אלינא דרבינא ועדיף מני' ודוק לא
דדנה' אכרש דהכא אשעי' דינא חדתא דבעי
נדיקה סכין בשעת שחיטה כדי שלא יראנו אדם
בשעת מטעה וזמן סכין ואינו נודקו וזה נסתלקו
כל שאלותיו ונאמת לדעתו מדוקדק כן בלשון
התלמוד שאינו אומר וזהו לו ככין בדוק אלא בדוק
סכין ונותן :

ג הראי' שהניא מדברי הרמב"ן ז"ל גנאי להשיב
עלי' דאם המוחק לא ישחוט מי השוחט אעו
חילוק ובילק ואם הרואים אינם יודעים שהוא מוחק
יתלו שהוא בן שוחט מומחה סכן דרכה של שחיטה
דאל"ה היכי משכחא לשחיטה אעו הכרזה נכעי
ואכתי אינא דלא שמע באכרותא והרי אין לכניסה
שום ריבנותא שיחשדו ונאן רואין שמוסרין למומר
והוי כמו דדינא דהרמב"ן נמי שנאמת איני מוחק
וגרע טובא מיני' :

ס"ק ג א' : באן הראה עוות גדול וקלות ראש
באיסורי נבילה וכתב על רמ"א ז"ל שפסק
בשרי חומרי דסתין : וגדר דברים הללו לא ידע כלל
ובתוך כדי דבור הרגיש בדאורייתא עבד' הכי
לחומרה והכי לחומרה ושינה את קושייתו דהוי לי'
למכתב ויש אומרים וגם זה הכל ותוהו ואי דייקי'
בכולהו דדעתא בלשון רבותינו האחרוני' ז"ל כן אין
קלנה וחונס לא ידע מקורו ועצמו של דבר כלל
לפיכך חשב שהן שני ענינים סותרים זה את זה
בהלכה והוא הרגיע לפסוק לפי דעתו בשרי קולי'
דסתין וכגד דעת הרמ"א סי' לו חילן גדול בעל
פר"ח ז"ל שחשב להביא ראיות נגד ר"י בעל הסו'
והרא"ש ז"ל ואמנם אין דבריו אלא גילא דמיטתא

ואנחנו הנאנו ראיות לבעל הסו' ז"ל ולקמן נס"ד
יבוא דבר מה ממנו אטפיכ היינו גושאים לו פנים
אבל הוא מקיל גם נגד דברי הש"פ ומגלה בניס
לכרשו מה שכל רואיו יאחקו לו ועיין גם בפר"ח
ותמלא דברי הש"ע נובעים מן הר"ף והרמב"ם
והרא"ש והר"ן ז"ל ודעת בעל סתוסמו' והרא"ש
ז"ל היא גם כן דעת בכל הטיעור כמו שהביא
הנ"י ודבריהם נכירוש אסמך שכתבו שאינו חושש
לבטוח דלח בהמתעתע הזה שקורא זה איש מטאר
ועי' נסי' רס"ד ובסו' בהאי ענינא ולי יש בו עיק
ובכתבו בזה על דברי תשובו' ח"צ ז"ל שאלה מ"ג
ואין כאן מקום לאריכות שכבר ביאר פשטן של
דברי' הגאון פר"ח מי הם בעלי הדעה הזאת והוא
פוסק נגד בולם ואין לו להשטן אלא על מקצת
בזסקים המקילים ומפיו פניו כחלמים לכתוב בפשיטו'
דהש"ע לא כתב כן אלא לנתחלה והרואה יראה
דלא די דבלשוט שזה לאסרי' אלא דמודאקדמי'
מכלל דמניע ברע דכל או לעפר דלא זו אף זו
מלינן בפוסקי' זו ואז"ל זו לא מלאנו כמו שכתב
הבנה"ג בכללי הפוסקי' ואף שאנחנו מלאנו לשונות
להרמב"ם ז"ל סותרים הכלל הזה וכן בש"ע ואחת
מהנה בי"ד ריש סי' ג"ה עכ"פ הוא על גד הורות
מאוד ועל דבר זה לבד ראוי שיגנו ספר זה שמראה
באלפע שאימ חושש לאסורי נבילה כי אין לו התכללות
השניאה שהינא לחלוק על הנ"י והרא"ש במקום
שבדולי האחרוני' לא דברו דבר איך לא יפתח ספר
פר"ח ואפילו באמת לא הי' מי שחולק בדבר אלא
הר"ן לבד והש"ע וכל הבאים אחריו סותרים
כדבריו מאן מעייל האי גברא לתמן להורות קולא
ולא הביא שום דגוד רא' אפילו בראיותיו בכל
מקום :

סי' ד לעולם החרוד הנמלא בש"ק זה אוכל
להעמיק בו גיל ישישו לקראתו הלנים
בשומק הלכה ואני לא אוכל לתפוס אלא גרניר אחד
שרשו בו רבים מן הנחורים דלשיעת הרשב"א ז"ל

סיקשי

לכתלה שעתין אמילובידוט שלא גוכל לבדוק אחרי
 בן מולא הוגרך לכתעבג אבל גאמת דברי כנ"ח
 גכזים גדעת כמשמרת הבית דלמקלת סומכים
 על עדותו שזק שפיר וכן מנוארים דבריו ז"ל
 לעיל מינה באותו עמוד דקלת סמיכה יש עליו עי'
 גאטו סתלה עד סוף ובחדושו מיירי כשהסכין
 לפרטו שלא יראה כמעלים עין מן האפור וכל
 גחרדה וברעש וקול דברים המרובים אין להם
 שום ענין רק קלת התקשות ודחק בסנרת הרשנ"א
 ז"ל שעם כל אריכותו לא החליקה ועי' גע"ו סי'
 קי"ט שנתקשה בסנרת המשמרת בזה ועי' פר"ח
 גנאלא בזה האריך עד להלאת אנשים גדין בדיקת
 סימני' לאחר שדעה מכח מה שנדחק הרשנ"א ז"ל
 לקיים כדון גדיעבד דאטו משוי' לי' בחוקה גמורה
 וודאית שהוא טורה לבדוק וגו' טוך שיטור שהי'
 גאמנס אינו ממש וודאי וגבר היה קשה הדבר לשמוך
 אף גדיעבד אבל לכתלה אין ספק דאף גישראל
 כשר לפתים ימצא שלא בדיק ולא גמר כהוגן ועי'
 במשמרת על קושיית הרא"ה מסמוך אלף גישראל
 כשר אנו סומכין על עדותו ואפילו לשאל אין אנו
 גריכין דמן הסתם היה מודיע או עשה סימן שהוא
 געריפה אבל במומר בני מיילי לא שייך גבי' ואיך
 גסמוך עליו לכתלה ואף בחמאן של עונרי ענירה
 דמינה אייתי ברש"גא ז"ל אין ספק גדבר שכתאפסה
 להודיע בלי טורה כלל אש החליף שמנררים את
 גדבר וסוף דינא כחלת דינא דאתה סומך על
 גמומר כזה כעין שאין בו טורה כלל לא שביק
 גתיבא ג' גביון שאין בו טורה כלל למה סנזוק
 אתה כתיבא יומה שרזה הוא לומר דהרש"גא איירי
 גבאינו מומחה וודאי גבישראל כשר אנו סומכין אש
 אמר שחטתי הרוב אין זה כלום דמ"מ אש באמירתו
 זאש נתגלה לנו שנשעת מעשה כ"י יודע דלריכין
 לבדוק כרוב דבר הוי לי' מומחה לעני' זה ואש לא
 נתגלה זה לנו דבר אף גישראל כשר אין לו שום
 גאמנות לאחר מעשה כמנאר ברשנ"א ועי' גכ"ס
 ומאלא שאין חילוק בין ענין לענין (אף שמקום

הים לומר שיש חילוק בין שכתה הנעשה ובין יתשוב
 על מה שלא עשה שעשה ודבר זה לא עלה על דעת
 המחבר הזה כלל עכ"פ הכוונת' לא סברי כן ועוד
 דאדרבא היה מקום אחי לומר גביכך והארכנו
 בזה בסנרת עד ה' נאמן באיסורין ואין פה מקומה
 מלבד הדוחק הגדול דלריך אתה לאוקמי שהי' לפנינו
 אחר שחיעה ואחר שזק ושחט הרוב והלך ממנו
 שלא היינו יכולין לתקות על קנקנו ואף אין רמו
 לדבר זה בלשון הרשנ"א ז"ל :

מה שזא גתוך דבריו על לשון הש"ך סימן ה'
 מכח דברי התו' דלא חשדי' לנוי גנתכוון
 להכשיל אש אמנס אין כאן שום קושיא דהא הש"ך
 ז"ל לא אמר שכן הדין אלא דאשמעי' דלא חשדי
 לי' אבל האמת אודיע שזה טעות דהתו' ז"ל לא
 אמרו אלא שאין מחויקין לנו ריעותא שהגוי החליף
 להכשיל אבל להוליא דבר מחוקתו עי' מעשהו של
 גוי אין ספק דלא מהמני' וחשדי' אף במכשול וכנה
 נכשלו בזה אחרי המקילה מכבודס רבואטו האחרוני'
 ז"ל הובאו בג"ש סי' י"ו גבי ודלמא גרה היא
 והארכנו בו בכמה תיבות בדבריהם אלה ואמנס
 גם הם ז"ל וודאי יודו כאן שלא אמרו אש על הספק
 ודו"ק י ואמנס לקנה אנו גריכין כי אי אפשר לי'
 לבאר פה הענין העמוס בסוגיא בחלוק שנין ישראל
 מומר לבותי ובעני' גאמנות הפסוד לאחרים שהוא
 חוץ מענינינו בקונטרס הזה להרבות הוויות :
 סי' ב' א' ולפע"כד לקמן דברים אלה אין
 להם שחר דכיון דמכאן למדו כל
 גשחיעות מה זה הלשין כאן ואן לימן לו לכתלה
 ואף גישראל כשר אין נותנים לכתלה :
 ג' מכל דבריו פה יראהמי שאין עימו טרוטית
 כי רק להרבות דברים נחשוון להתעקש
 נגד הקודמין על הן לא ועל לאו הן כי אחרי
 שהר"ן ז"ל אומר דהרואה יתשוב שאינו זאח בממו
 על בדיקה שלאחר שחיעה : ולמה לא טייל אנפסי'
 זאח גרשיעי עסקי' שלא ישאלו ויתקרו היטב אש
 סומך

הרמז"ן ו'ל דנטי' צדיקה לאחדנו זדיענד דווקא
מכלל דעליו חנו סומכין ואמכס הוא דבר דמו
מכמה אנפי דבלא"ה נמי אין נדבריו ממש דמי היכי
בלא משוי לשחיטתו שחיטת טומר הגה סנין שבג
מקודס זה אינו נעשה צו פסול לעדות עדיין :
ס' ד' הגה כאן דכנה רבנו נשיטה גדולה
ועמוקה אומות צעקב הלכות גדולות
ומשודכת לעניינים רבים ולא סני שלא ירגיש בקצת
דברים הקשים בעומק הפשט ועם כל זאת הטוב
שנו בטל בתי"קם צריכו דבריו ואני חי אפשר
לחטט אפריו ולהשיב על הכל כי אין הוסיף נותן
לכך ואחפשו בקולר ואבלה את נכלוסו וסניאוסיו
ראשית אכביו לתרץ דעת רש"י ו'ל הגה עמד
על לשון רש"י פה : נתכוון על מנת לאכסר :
סגראה ממנו סתכוון להויק היינו כסתכוון לכוול
ויש לי בדנה הוה עיזן ע"י תו' ב"ק י"א ד"ה אין
שמיין ודוק ואין לדבר בזה ונקח הדברים ככתבן
ואפשר דאם שורס הדין דמתכוון להויק עומד
באחריות אפשר עוד דאפלו עשה דמיונו ותשב
סוה הויק ולפי האמת אינו הויק נמי הדין כן ואמנם
נצטרך להאריך העיון בענין השב לשלוח יד ובענין
החילתו בפשיעה ואין כאן מקומו ונבוא אחר דבניו הנה
עיקר סגרתו דאם אינו אוסר באמת לא קנאו
בהגנה ליתא דהא טעמא דאינו אוסר משום שאינו
שלו והגנה לאסור הוי כשלו וקנאו ואוסר ומה
שכתב דלר"ג לא נתכוון לאסור ע"כ פרוש דנרא
שלא כוון לעשות מעשה שאסרנו שלא כיוון לע"ז
אבל אף אם נניח לו סגרתו זאת אפילו למ"ד אין
א"א דש"ס לבמרי ונקח נמי סגרתו הראשונה דלר"ך
להיות מתכוון להויק שהוא הויק מלד עלמותו אכתי
יש לעורר על עיקר חלוקו משחיטה לניסוך דאם
כאן מויקו ולא בניסוך למה מוקי לדרי"ה בתנאי
אמור בעיקר הממשה גופי' דהכא חיוני מחייב משו'
הנוק שפשה וכשלו דמיא דניעו וידו נאי' כאחד ודו"ק
ואין רלוני להאריך בזה כי ימשכני הענין אבל עוד

דבריו לתנהו שהכל צנוי דהשמה סתמא נקט והא
ליתא דהא שבקא למחני' דדסיק' ומוקי אנפשי'
דאל"ה קיים לי' נדרצא מני' ולכסתאמר כל זה ינכוס
בקושיא אני אומר לך דלהאי מ"ד ע"כ כן הוא דברי
לא חגי במחני' הגנה כלל וכן כתב שם בהדיא
הרשב"ח בחדושים (וממנו לקח הסהר דבר זה קך
דכנהה ע"מ לקנות ואינו יודע למה לא יזכירונו
בשמו שהרי הו' נותן מקום להאריך ואולי הרגיש
בזה שיש לומר לו מעונך דהיינו טעמא דמ"ד מעב
ואני תמה איך יאמר דמסגרתו סתמא ומוקי לה
בשוקף בפשיטות :

בד"ה ועוד נראה : כמה שנושים עלומים ועשיות
גדולות נמלאו בדבור זה : ראשונה כתב
ולפי זה ו'ל כו' מוסר כולו : וזה טעות דמחני'
לח חיירי חלא באיכור הכילה לחוד דמני שחיטתו
פכולה ועל זה אני מווסר לו דפירגו הוא ולפי
זה היכי דהוי לתקרונת ע"ז הדין כן ואף דשנה
ושלש והביא כן בסוף דבריו ונפקא מינה
דמוסר למכור כו' הכל הוא על הדבר הוה ואם
תיקטי מה לו להביא המסנה שאינה לריכה תרין
משום יגדיל תורה שהיא חמיכה גדולה דמסוי
כבעלת נשר ויין הסלמוד : ב' אבל עיקר הני פקוחא
בין ביון בין נבשר נגד הדין דיון ביון הכל אסור
וכן הקרונת אפילו חמיכה בין החמיכות כמבואר
ברמב"ם ו'ל פ"ז מע"ז הלכה ע' ואפילו לרשב"ג
ולהמסירים נבמרא אין ספק דתפרונת הוה שלא
הוכר הדבר לעלמו וכשט אסורו בטלו הכל אסור
ואין רלוני להאריך ולדבר בענין ברירה ונדברים
אחרים :

שיבית דעעולם לא עלה על דעת סמו' ו'ל
לפרס משנה דשחיטה משום תפרונות
דלא מצעני' לענין איסור הכילה דאיירי ב' מחני'
מאי שיכות לומר התרונות כיון שהיא שחיטה פכולה
למחלה הנשר נכפלה כולם ואיך אפשר שתהא חוץ
השחיטה כשיהא נכפלה מעורבת ושני סימני' לריבין
לכל

ע"י נדיקה - פתח עיניך וראה :
 סי' ה' א' ככל מה שכתב ע"י כיטב ש"ך נפס
 ת"ח ופר"ח ומה שהקשה על חלוקו
 של הס"ך ז"ל אין לדבריו עעס דסוף סוף יש מקום
 לחלק דאחריות דאחריות לא קביל לי עלי ואין
 אדם חוטא ולא לו לשחוע בסנין שאינו דוק אמנם
 במקו' אחר קיינו על דברי יס"ך אלה ואין כאן
 מקומו לנר הדברים :

ב מה שהקשה על הרשב"א מדוע לא הביא מדברי
 הרמ"בם ז"ל אך דפסול לעדות : אפילו לפירשו
 בעך דנננו אין זאת השאלה כלום דלעיל קאמר
 בהדיא הרמב"ם ז"ל דבעי שיפא מומסה לשיהיה
 שוחט בינו לבין עצמו והיינו דלא נדיקי לי לא
 בתחלה ולא בסוף ולפי מאי דסבר הרשב"א ז"ל
 בהנאוני דלא אתיידע נדיקה מהא צבי וכאן אתי
 הרמב"ם לאשמעי' דאין לנו עסק עמו בללזאע"ג דכוא
 פסול לעדות אינו מניח את הדיבור בלל ולפיכך
 נקט צבי לבין עצמו ואזכרך נמי למר שהא מומסה
 דמי שאינו נודע למומסה / אנו נודקין אותו לאחר
 שחיטה אבל באומר דלא נקט לישנא בינו לבין עצמו
 וכן דין שעדיין לא נסתלקנו ממנו שהרי אנו נודקין
 לו סנין בשעת השחיטה ויש לנו עסק עמו מה לו
 להרמב"ם ז"ל בהני מילי פשיטא הי לא אתמחי עדיין
 לריך נדיקה לפניו או לאחריו אלא וודאי דאשמעי'
 דלריך שנדע שהיא מומסה אף לענין דיענד והלכך
 פריך דאף בנשים ועבדים כהב כן ופשיטא שהן בכלל
 ברוב וסני להו נדיקה לאחריו לכתחלה ונדיענד
 לגמרי כשר ודוק :

ג מה שהביא ממתני' דהשוחט בשנת דתני סתמא
 ולפי הה"א במזיד איירי איני יודע מאי שנא
 סתמא דדא ממה דתני הכל שוחטים לכתחלה
 ופירושו נדיקה סנין ותי' מקום אהו לומר דבר
 נאה לבחורים דוודאי אין הדעת נוסן דנוקי ונחמי'
 דווקא כליל שנת וא"כ ביום השנת ממילא לא משכחת
 נדיקה לפניו ולאחריו אלא באיבור וניזוהר לדעת
 הרמב"ן

חיקשו למה כרי בתנו מומר חדא לאותו דבר וע"י
 נדיקה וחדא מומר לערלות זבלא נדיקה משא"כ
 להרמב"ם ז"ל דכלה חדא מלתא היא ואף דהוורדך
 ברייתא לאשמעי' תרוויסו מ"מ לפי האמת לא
 פלגי' להו נסרה בני דמתני' ואמנכ באמת אין
 ראי' מ כלום מלבד דשברי האוקימהות לא ינעט
 גברי הרמב"ם ז"ל מתקן לענין נדיקה סנין טין
 פסול לעדות ובין מומר ואימא רישא במומר ונדיקי'
 ובייחא פסול בלא נדיקה אלא מהא ליכא למשמע
 מינה ופסם אדרבא חלוקן של רבתיטו ז"ל מן
 מומר לערלות לאותו דבר לא קשיא מידי דהנס אף
 דתני בנפסא שוחטים לכתחלה אינו מוציא מן הכלל
 תנאי נדיקה סנין דהכי נמי תני ברישא לכתחלה
 ונטי נדיקה גלפי הפשוט לרבותינו ז"ל כן הוא
 נדייקת דמומר לאותו דבר ונדייקת סנין
 אלא דמתני' אשמעי' דאין המרתו פוסלת וכן
 אתה אומר נדייקת לדעת הפוסקים האלה דמידי
 אריא הא נדייקת ולא שאינכו אלא שאין שחיטתן
 פסולה ומבחוץ ידעי' ממימרא דבג כהמן דהאי צבי
 נדיקה סנין דתנא לא אשמעי' אלא כשרות השחיטה
 ובאמת מבאן ראי' גדולה לדעת רי' ז"ל לכאורא
 דכל היכא דהיתר גמור נתקב לו באמת פסול לגמרי
 ואפילו ראי' לא טהרי דהא מן התנאים לא דבר כאן
 ואתה אומר דכל שפוא לאותו דבר פסול מכלל
 דאפילו רגאין לא מהני אמנכ יש לדחות ולפלפל
 צהיכך ודנ"ק וכן אסב אומר להרמב"ם ז"ל דהכו
 צעי' מומחי' וודאי גלפי מאי דתריגא לעיל הקוש'
 מסמוך יש לבאר דרט נעוב טעם ואף דכללו עם
 כשאר כל עיקרו לא בא אלא לאשמעי' דאין המרה
 טעה שחיטה פסולה מעתה להך פוסקי' רישא
 לא אפשר לאוקמי כן דוודאי תנאי הי' דבריו
 באמת משום שחיטתן בשירה נסיפא ומשנה אחרונה
 למאי בלכתא תני לה שאין המרה פוסלת ידענו
 מקו' דמומר דרישא ודלא צבי סנין לא משמע
 מתני' כלל דהא רישא נטי תני לכתחלה ופירושו

נקט • אמנם ל"ע נחשונה ספר" מינן הדפוסה
בספר מים פמוקים סי' ל"ט • ונחזור לבנין דלגני
איבור אכילה לא עלה על דעת שח"י מהרת והוא
פניו ראה לנעל הלבושים ו"ל שדגה הן הדברים
האלה ורונס לעקשם ולכפנס בדבר שאין קיום כלל
לעוות את האמת באדם שאין צו בינה ולא נחן לט
לדעת פשוטן של דברים מעולם וקושי"תו אינם
גלוס כאשר הדאיחך אלם דעדין גשארן דקדוקים
בלשון הלבוש ז"ל ואין להאריך :

בסוף דבריו נעדר כאיש אשר ישר השננו דנין
נשך ליכא האי גכקותא ופרק לבכ"י
לענין חניות בחני • ומחן דמקדשם לי הדן חנית
בהאי נכקותא אחויקתא לי טעמא ובבשר מכשע
פשיטא לי עדין דאיחא להאי דינא • וכוח עולבנא
דדינא :

ג תירונו על קושיית הכ"ח כל רואיו ילפינו לו
דסיפא דשחיטתה פכולה דומיא דרישא לפיכך
כל דבר שאפשר למלוא בזה בנושא על דרך אחר
נריך להמלא גם בזה ולשטוחו דלעיל דשחיטתו לא
הוי אלא תערובות מחי פריך הלאומא הא לא הו
סיפא דומיא דרישא וה"ל להוכיח מזה ע"י חריכות
דכולו אסור :

סי' ב' הדקדוקים בלשון הרמב"ם והראב"ד ז"ל
וגלשון אין אדם אוסר זכורני שכנגד דברו
בו וכפי השולח זכורני בספר כנ"ה ואין כאן אלא
נגוני דברים וגמגומים • השאלה על הרא"ש ז"ל
אינה כיון דלעולם מלפניו ריב"ג ועי' היטב לשון
הרמב"ם בקורות חניות : הכנרת שכתב דעשה
מעשה נהחון להיות שלו אין זה לא טעם ולא ריח
דמאי שייכות כוונה כאן כיון דלא אסור לי ולא
חייב לשלומי וודאי בשחיטה יש מקום לסנרא זו
כדאמינת לביל ועוד מעמן קנין של סיכור מעשה
דאס לומר ככמה אגפי אצל בניסוך מ"ל ואדדנא
בזה בית מקדש לדבר הדנה בענין סנרת הרא"ש
ז"ל על שיעת ר"ח מהיזק שאינו ניכר ואינו מענייניו
פה לחדש דברים :

סי' ק ד' מה שהקשה על הר"מ גנוני גננא למס
לי' דהא עיקר הקושיא על רבי דהא אדם
אוסר שאינו שלו ג"י מעשה הקשה הנפל המאור
להדיא בחוליו והיא כלולה בדברי התו' דחולין ודפי'ו
ולדברי התו' דמעשה ווטא לנבוא ומעשה רנא להדיוט
שו' ואעפ"כ דברי רבי נכוני' מאי גפי' מן הכ"מ
ואש הוא מסרם דברי התו' ואומר בפירוטם דברים
שאי אפשר לשמען מה יעשה הכ"מ בזה • אמנם
דע עוד החטלה גדולה שעשה כאן והפיד משעה
דגמרא סקר דכאן לא נחמר כלל ודלמא ברת פפא
וגם אין לו פנין לאחרו דהא מכלי' דאחו במר רבי
ועל הלימא מסייעא לי' אמרו רב פפא ואפילו
שיעמוד הדיחו של רב פפא לא נדחה פשיטתו של
רבי והך ודלמא לקמן נאמר ולדעת הר"ן ז"ל לא
קס' ואלו' החנור הזה לא היה לדבריו קשר אלא
שיך לאסובי על הכ"מ ולהניחו בל"ע בקושי' שי
על הגמרא : אפס עכשיו שהעלה דהך דע"ז
מדמיא לענין חני מונח מעפס דעשה זה מעשה
אסרה יש מקום לקשור הדברים להקשות דעדין
ליהא לדברי ולפניה דברי הכ"מ בל"ע אבל הוא כולו
תוכו ומתך סוביא תראה דע"כ האי דרבי דקנסא
בהאי דעשה נהמעשה אסרה אחת היא דדעת
התו' ז"ל ובדבריהם הלבוש דאל"ה כי סיני דמקשה
לקמן ודלמא נדר"פ לקשה ודלמא משום קנסא
ובהאי דרבי אלא דקיינו הך דאיסור דבגנן הוא

סי' ב' יאל לחלק עליע את הסו' בדברים שאין
בהם טעם כי אם ריח חלמות והר"ן ז"ל
נחי אמה זהו כמסה מאלים אלא שלא רנה לומר
דהו מומה נדרך דאסברו מקלת מפרשים העפס
הזה ואמר דאע"פי שאינו מומר וגם לא מקרי
תקרובת ע"ז מ"מ שיעשה שי' זה סך ע"ז אינה

לכל הנהגה להיות שחותרים כאוץ ואפילו שחשו שני'
 והאחד עשה שחיטה גמורה ונכונה אמרי' כאן
 דפסולה חיה וזוהי לא יפלה על דעת ברבני רב כלל
 אלא אפילו לענין איסור היתה גמי נראה דאם
 שחיטה אוסרתה משום זבחי מקיים נעשית כולה
 זבחי מקיים ולא אמרו התו' ו"ל אלא ביין דיטנו
 בחלוקה וכחמה שאמרו במש' י"ט עישה אפשר
 לפלגי בליטה בהמה אי אפשר לכויית בשר בלא שחיטה
 ואין להאריך בזה כי ימשכני הענין לדבר בכמה ענינים
 עמוקים במ"ס שתי אפשר לבארם פה כל הצורך :
 גם מה שנסתפק בדעת רש"י ו"ל לפי האוקימתא
 דלצעורי אש אדם אושר חלק חבירו בעצם או
 לא זה לא פלה על דעת אדם להטיל בו ספק דבהדיא
 כתב רש"י ו"ל לצעורי ואין דעתו לע"ז אבל ההודך
 ומגסך כל היין איך לא יאשרנו ולבשחאמר דלשלו
 נחבוק מהו לשון זה דנחבון לצעורי בחלק חבירו
 יאמר דלשלו לבדו נחבון אש לא שנפרש דבריו
 (בדרך שמפרשים דעת הגדולים) דפירושו : זה
 לא נחבון אלא שיהא חלקו נסך והאי דלא פליג
 לי' כדי לצער חבירו אבל מלבד שחראה כי לא כיון
 לזה עוד הוא הכל ורעות רוח כיון שאשה אומר
 פליו שצנר ע"ז ושורת הדין שיכול לאסור שאינו
 שלו והרי נשבו לע"ז מלבד מה שאני מוספק לדברי
 האומר שיכול לאסור אפילו פירש ואמר שיהא חלקו
 ניסוך כיון שיש נכוחו לאסור הכל והוא לא עשה
 שירים ניגרים נכוחו או נדרומו אש אין האסור
 אפסאט נכוחו אמונס אין רצוני ללכת בגדולות
 ונפלאות נכונות עמוקות ורבות לעת כוחה :
 ובגמרא דבריו נחפס שכל העצמות האלה באו
 לו מלשון הש"ך ו"ל הקלר ו"ל שהרי
 בחלקו לא כוון לצער מסתמא גם בחלק חבירו לא
 כיוון לצער וחס לי' להגאון בעל ש"ך ו"ל שאמר
 שאפשר שהיה שחיטה אחת חגי נבילה וחגי כשירה
 ואש הי' דעתו ו"ל כן היה לו להזכיר עכ"פ מדין
 ברירה דהרי הש"ך ו"ל יסגור א"כ שאם היינו זנין

דנחלק חבירו כיוון לצעורי הי' חלק חבירו מותר
 והרי בדאורייתא אין ברירה * ולדברי הרמב"ם
 ו"ל דמתני' בשחיטה פאולה דרבנן איירי אין זאת
 קושיא אבל דהי' הש"ך בקרבנס ע"ז אמרו ועוד כמה
 בעולי' בדבר וממקומו הוא מוכרע שאינו בן דהרי
 כל עיקר המחלוקת לרש"י והתו' ו"ל אש הוא
 חרולא קיים בסוף ואשה אומר לדעת התו' לעיל
 נפרוקי דאית לי' שחפוט אסורא משום שפרונות
 הרי עכ"פ דאשו' אף אש כוון בחלק חבירו לצעורי
 ונפסלה כל הנהמה ומאי בעי סוף סוף הגאון ו"ל
 בהנך מילי דהא לעולם הדין כן לאסור ואפילו פירש
 להדיא דרצונו לשחוט שלו לכן לא יספקך כל אשר
 דעת בו דכך הן פירוש דבריו דאדם האוסר את שלו
 אין תולין בו מאומה ונשל חבירו תולין דעשה לצער
 והכא גמי נשל חבירו דתלי' דעושה לצער מתלה
 וכאמר דבכל הנהמה לא עשה אלא לפנים ולצער
 חבירו ונהי דבדידי' לא תלי' מיהו נשל חבירו מתלה
 וקאמר דהא לא אמרי' דמסתמא שחט לע"ז כיון
 שחט נס שלו ולפיכך אוסרין על חבירו ולא אמרי'
 כיוון לצעורי ואין ספק שכן היתה כוונתו וע"י פ"ח
 במה שכתב לדעת התו' כל הנהמה מותרת ובאמת
 הך סברא דלצעורי' בגמרא הוא ענין מוקשה מאוד
 וכיותר לדעת התו' ו"ל ומכאן לבד נראה דברי
 הלבוש שכל עיקרו אינו אלא דרבנן (ואף דעדיין
 דעת תו' ו"ל מוקשה דהא בשלו רשאי יכולני לדחוק)
 וכן נראה לי בפשיטות מר' יוסי דקידוש דפושקי'
 כוונתו' ועיין שם במשניות דמשמע אף נעשה בה
 מעשה ועי"ש בירושלמי ודו"ק * ואמנם יש לי
 עיון בלבוס סי' רנ"ג הניח עעס הסמ"ג ולדעתי
 דברי התו' פ' הערל פ"ז ברורים ואין להאריך כי
 זכרתי שראיתי לפני' לחד קדוש מדבר בהאי ענינא
 דקידוש ומה המה אלה הדברים איני זוכר כעת ואין
 אנו צריכין ללכת מרחוק כי דבריו ברורים בלא זה
 מחוד דברי התו' דע"ז שהוא רוצה לעקש בסוף
 דבריו ולעשות סוגיות חלוקות אשר לא יאמר בר

ועם טעום עולם שאך לשפר דברי בלא נדק
הסנין תחלה אפילו נאנד אח"כ שחשמו פסולה
דאסם סנין אין חקתו נדוק . וטיון דלהפוסקים
ו"ל שיפור נדיקה אפילו דיעבד הוא אפלת רוחתא
אין ספק דלדדאו דדיעבד פסול אפילו לא נמלא
פנוס אח"כ וכן מנארים דברי הרא"ש ו"ל ואפילו
דיעבד אס לא נדק וכו' ולא אמר אס לא נדק
ונמלא פנוס ואפילו נפרש דבריו דלא קאי על היבא
דלא נדק בלדין ונמלא אח"כ פנומה אלא דנדק
שפיר ואחר שזיעה נמלא פנומה בלדין מה שאינו
במשמעו' לשונו . עוד מלבד מה שהראה חולפת יתירה
שכתב מי יקל ראש באיסור תורה דמשמע דמפז
אנו חיינ להכריע בדין זה ואלו הי' איסור דרבנן
הי' מתיר . והרמ"א ו"ל כבר הכריע להדיא לקמן
סי' י"ח דאף בפנומה מן הלדין הדין כן . עוד
לעיקרא דדינא אף נמלא חסך במפרקת מי הוא
אשר ירף דעות דמוות ויקל ראש באיסור נבילה
נגד רוב הפוסקי' שאכריעו האחרוני' כולן כוותי'
וב"ש להדווחם שמואל מהלכה שהיא הדעה הראשונה
כאן בש"ע וכוותי' הכריעו הרש"ל והב"ח ובאמת
קושיית הרשב"א ו"ל מסנין של גוי היא שאלה
ענומה ותירון רבינו ו"ל מנומנס וביותר להאומרי'
דדיעבד לבמרי מותר אף שאנו דמינו קושייתו
זאת דוודאי כונע הוא בשעתו אלא שאין כחומו למשכו
ולקרוע מתוך שהורוח הוא משמטי' ממקום
הפגס וכן לשרפו אין נטחו באותו ההלך שאינו
נדוק בו בחוק ודו"ק . או יש לומר והוא המחזור
דלא נאמר מרווח רוח אלא על הסימנים לא על
הנשר הנולע . אמנש אף האי שנוי לא רוח
מעטה זה העמנר חוקע עלמו לדבר הלכה לפסוק
בדברי מקלת המקילים באיסור נבילה נגד הרי"ף
והרמב"ם והרשב"א והרא"ש והעור ואף שעדיין
הניח בל"פ לדינא כל רואה יראה שלהקל ילא כי
אחרי שאין כאן שום חידוש של סברא וראי' וחרון
קושיא מה ענין לכל האריכות הוה הי' לו להעמיד

דבריו לקמן על דברי הרמ"א ו"ל שכתב להדיא
אפילו מן הלדין ולכתוב והיבא דמלא חסך במפרקת
ל"ע אס יש לזרבו לדעת הכל בו בשם הרא"ש
דדיעבד לבמרי מותר וכו' די נזה אצל פנאיו כל
שיקר מפשיהו לכבוד ושעתיד לעמוד מקנר אחד
ואחר ומדברי הגאון בשפר תורת יקותיאל נראה
דהעיקר בדברי האומרים דדיעבד מותר בכ"פ
היבא דמלא חסך במפרקת ושאריך בראיות והנה
נס מלשון רש"י ו"ל גבי הכ' ברב מנאר דכל שלפ
נדק דדיעבד פסול דקאמר בודק לאחר שזיעה
ולמאי ינדוק אלא דאס מלא פנוס ערפס וכוודאי
דאפלת רוחתא קאי דאי לא מאי משמיענו ומאי
צפי הכא גס בלשון הכלבו ארי משתפק ששטעות
בלשון הי' מורה לי דפירושו אס נדקו ונמלא פנומה
ושחש נה מותר דדיעבד דל"ג היב לא לומר אס
מלאה פנומה מן הלדין לאמר שזיעה אלא שזי
אפשר לו כעת לראות בו ואסמון על כנ"י ו"ל :
ס"י . כאן מלא פה לפה יותר פשטתה בו"גין
שלימים וינכ לו ידות במרין ע"ז כי נאמת
העיו פניו במהתל בתלמוד ולומדיו להראות כי יאכא
וד רמה לכל הנא לכחוב כטטיס ולגלות פריש
בדברי רבותינו ו"ל שהס כפני לפונה כל הרזזה
לגאת מן הפשע הפשוע והיא דעת הראשונים
והאחרונים ולחלוק עליהם באין משנן ומשפנס כי
אס בלהג הרנה ובלשון עגס נחוב הפשוע לבחור
בראשונה ואחר יבא להפך הקערה בדברים שלא נסמו
לכתוב אך דבר שפתיים אין בינה וארי חושבו בלמו
כי ידפתי נאמנה כי הוא פלמו היודע ועד כי שקר
פנה אך בתחבולות הסדור נקדימות העלוית
ואיסור המוקדם בכל הפינות אשר פנה יאמח את
העיינים וחשכו הרואות לנדוק אחריו ולגלות נכלמות
ואת תפתועיו בכל החלוס הוה הכא ברוב ערין
על כל זלעיו חלוש אחר הוא שנשנה פעמים הרבה
כל רואהו משתאה כמה העמיק בהלכה זה ונסך
ופנה למעלה הגבה . ואמנה כל הארוכות הוה יפיל
נאחס

מצפה

יקתאל

זכנו שרצה שתחלה ללמוד מכהני דודאי קנס הוא
 זח"ק : ומדברי גופי לא הי' יכול לתתו ראי'
 דהתם שלהם הי' ואין אנו יודעים למה שאינו שלו
 וגל זה כסוע למסתכל שם בסוגיא זכין שם בשלשי
 הנזורים :

ד"ה ה' הלא מזה כל זה נכסל כיוצא כמנאף לעיל
 אלא שאני מעיר עוד על טעיות פרטים
 הנמלאים בלשון א' הנה לאינו מבומגס או אם הי'
 אובב האיל ולא נחפזון הן דברים שאין להם מוקד
 אפס בסנהא זו גופא אין דעתי נוחה וסין פה
 להאריך :

עוד יולא מזה כותי או ישראל מומר : בהא
 לא חסדינא לי' דהדברים כמשמען :
 דודאי ידע דאין הדברים אמורים להרמב"ם והר"ן
 ו"ל כחומר זהרי כבר עשה לעיל מסגרת לומר
 דה'נוס מלתא אנב אורחא קמ"לן והאי מלתא לאו
 אורחא ואיח מן הדרך כלל אף דרך אדוכה להאריך
 ולמלאות יחס נייר : עכ"פ ידע זה : ופירושו כפי
 שלח מדבריו אלה שיש סילוק בין גוי ובין מומר
 דנגוי איכא פלוגתא והלשון הוא כולו כדי להאריך
 אבל אחרי שכל לשונו ברור דלדינא דכאן משתמי'
 ומתמה פה שלא הכי'אורו זכתנ גם הכי' סי' קמ"ה
 בו' הרי לך בניאור דמד עשה ש"ל אדינא דכאן
 ועשה במלתא דברני רב ידע דתקרובת ע"א אין לו
 ביטול והרמב"ם והר"ן ו"ל בע"ז ומשמשי' מיירי ואין
 לו עיין לבאן כלל :

סי' ה' בל מה שכתב כאן אינו אלא דרוש וקבל
 שטר על שנה מאה פעמים כרקו פרקא
 דשעותא :

סי' ר' ד' הוא הדבר אשר אמרתי שכל עיקרו לא בא
 אלא לסגדיל ולעשות ספר עב בעניינים
 של דקדוקים קלים ולקושים ואני אענהו על פי דרכו
 ואומר אחרי שאתה מודה שאין הכרח בדברי הפוסקי'
 אאלה רגזי הרא"ש והמרדכי והעור ורגיזי ירוחם
 לעור דאף אינה גופי' מקירין בשעת הדחק ולדעת
 וע"ה

וע"ה

הכל בו אפילו בשעת הדחק וזכור לז"ל הפוסקי'
 המתירין לגמרי לא הייתי פוסק לביתר בשעת
 הדחק : אמנה באמת דברי הכ"י ו"ל עיקרן על
 דברי הרוקח שראה כפי מה שהניאן דנכרונת
 מעליה יש מעיקר הדבר חשש איסור ואפשר לאפילו
 כי"ע אסור ולא עוד אלא דבי"ע גרע דנאול אנו
 סומכין שאם ינתק ממקומו ירגיש בו ולא יבא לאכול
 עבילות אבל כי"ע יש חשש חילול י"ע מאס ותו דבי"ע
 אינו יכול להדקו ספיר יש לדון בו בדבר שהוא מאוס
 שבות ולדבר הדנה בכמה דרכים ולפרש דברי הרא"ש
 בגוונא אחרעא ולא להראות חזרפאי קא בעינא :

סי' ט"ו בכל אריכותו כאן לא פחת ולא הוסיף
 שמה שכתב בדברי רבותינו הפוסקים
 ו"ל וזכר ידע את כולן הנאון כי"י ו"ל שהרי הכי'א
 דברי הרא"ש גם כתב שהרשב"א ו"ל האריך אלא
 שלא שם לנו להניח כל התירושים שנאמרו שמהא
 דבראב"ד להדיא זה העולה מכל מה שהאריך כאן :

ב' כתב שנדברי הה"ן אף הכרע והכי' כתב
 בהיפך והדין עמו שהרי לפי דבריו
 אין כאן שום חילוק אלא בין לכשתלה לדיעבד :

ג' מה שחמה על הש"ך והפר"ח עשה עמאכלא
 ידע את חספ שכתב דאפילו בידע אין
 להקל לענין מעשה ומשמעות לשונו דאכפגומה
 סדר דאין סומכין למעשה מעטם שהראשונים לא
 נכנסו לתגר אה אלא כדי שלא לדחות מימרא
 ערוכה דשמאל' . מהלכס ולקחו התירושים נגידוק
 ורגזינא האחרונים ו"ל אלה לפרושי דברי הש"ע
 אחיין וכן פירש להדיא הפר"ח והכי'א דברי הפחנר
 לקמן וכתב עליו דמשמע אפילו ידע ופריך כקירון
 הראשון של הרא"ש ו"ל עתה חנו נא עיניכס רמתי
 זראו שכל האריכות הוא אינו אלא להורות בסוף
 קולא דאיסור נבילס נגד הכי' והרמ"ח וכל האחרוני'
 ז"ל ונלי שום נרנה ראי' דדבר מדש (ואפילו
 מחדושי) . וסנה חשב שמא' כאן לירוף קולות
 וע"ה

סני בניעלה פנראה מן הר"מ מדעת רש"י ו"ל ולא
 לבנות לנו בעצמות ספרות עקובות ומחוללות
 כמו שטעה זה המחבר ועל החלוקים הישנים שנאשרו
 בפוסקי' בענינים אלה חנו צוטים שאין הם יודעים
 להחליק את כולם והנו דלא לזכר עליה כ"ס ללא
 דבר ואין להאריך בו פן ימשכני הענין למדע דברי'
 נגד כוונתינו פה . וכסוב אל דברי המחבר ביד
 ב' וקמלה אפרט את החריפות הנראו הנה הב"ח
 פירט כפי הענין לכוב הדעת מן התוס' ופסקי'
 תו' ו"ל דבאמת בעי הדחה בין שחיעה לשחיעה מה
 שלדעתי הוא ממוקפק כי הנראה דהרשב"ח והרא"ש
 ו"ל לקחו דבריהם מן התו' ואיך לא זכירוהו לענין
 זה כלל והנראה לי דמה שכתב הר"מ ואפילו לוואר
 מלובלך ברש הוא על דרך ולא עוד גם אפשר
 דבדרך הוכחה אחר עליה וכן האסך דבריהם דכיון
 דכבר חיו מן התלמוד בכסירה לכ"ע עפי מזונן
 לא בעי' ופ"כ מן העצם האזור בסיף דבריהם
 אמור מעתה דאפילו לוואר מלובלך נמי . ואמנם
 הב"ח ו"ל סליג לדבריהם ואפ"כ פירט בסיף דמסוס
 אבמ"ה חיישי' ולא לדם בזמית ואחר הוא בפירוש
 הנה של הב"ח וחולק עליו בעצם ואמר דהוי סבר
 המקשן בפשיטות דבעי זונן אלת דהקשה בחריפות
 מני' לו למקשן דלמ"ד כגון הו"דו' אלא לידע
 צדיעה תונות דבין שחיעה לשחיעה בעי הדחה
 מסוס דס וא"כ לא קשיא על אה"ה וא"כ תיקשי'
 למ"ד בחמי' נבעי בכסירה מסוס אפר מן החי לפיכך
 פירש"י כן הניעו נח הים תפתושי' גדול מזה דאס
 יש מקום למני' דבעי' זונן בין שחיעה לשחיעה אמור
 בזמית מעצם אבמ"ה . ומה ישאל התלמוד עלמ"ד
 צונן וכיון דחיוב תידולל לחלק למ"ד בחמין בין
 לחדושי' הגדה דלפי האמת חיוב נמי חסא דאמ"ה
 להצרכת זנן בין לדעת אפר פוסקי' דאיסור אה"ה
 נייד מני' לגמרי בסוף אבל המקשן אמר כן בפשיטות
 שכן הוא הדין דנעינן זונן אימא דהוי ידע דבעי'
 זונן מסוס אה"ה לכסירה ומה שאלה היא זו מה'

לו לחלק הרי דבר ידוע הי' אלא דנעינן זונן
 והרשב"ח ו"ל שיל לפי דעתו דבזמית לא נבי'
 כלום ושומע'ם נהמות רבות זו אחר זו דס"ק
 מלובלך והמקשן גם הוא לא היה חייב לדם כלל
 אפילו להדיח והיינו דש"ל לדין דחיישי' לערפיה
 חיס נמי לאבמ"ה א"כ יקשה נמי לאיך מ"ד אבל
 אס הי' נאמת שורת הדין להמקשן כן אימא דהוא
 ידע מסוס א"מא הוא זנן איך אפשר לו שישאל
 אבל בזמית כל עיקרו הוא הכל הכלים דהיכן מלאה
 מסקנא זו לרש"י ו"ל דחזור מסכרת המקשן לחלק
 בין אבמ"ה לדם ולא אלאמין כי כן כתב בעל תנולות
 סור ואולי עשה דרך בקשה ואמר דרש"י ו"ל אפשר
 לי' דהמקשן לא בעי לאקשו' למ"ד בחמין מסוס
 דאימר יחליק בין שמנונים לדם אלא דלא ידענא
 היכי אסיק לעלמא בסוף דהיכן מלאה מסוס חורש
 ומני' לנו עכשיו הסכרת הזאת של אידי אטרידי
 ומדוע אמרו רש"י ו"ל בתחלה . והמחבר הוא פוסקי'
 הכל בידה' / דלדעת רש"י ו"ל סכרת אידי דערידי
 מפיק אף מידי הדחה ולפיכך פ"כ לא סבר לה
 להמקשן מדלא ש"ל גם אמ"ד כיון . ומעתה ה"ס
 שעות גדול מזה דהמקשן הוי פשיט דליקא לסכרת
 אידי דערידי וכדינא דבעי הדחה אף לשחיעה ונגז
 זה הי' יודע בפשיטות דאין הדם נבלע בתוך הסכין
 ולכתר דפריק לי' דאין חוששין לאיסור אפר יאמר
 רש"י ו"ל לעלמו דלמסקנא לדם לא חיישי' מסוס
 אידי דערידי אבל לעולם הוא נבלע בסכין ואולי
 שדחה דברי ר' נדחתיות רותח מהלכה יטלני לבורשי'
 דאומר דרייק דע"כ כן הוא דהא אובר לחתך
 רותח ותיקשי לי נמי לדידי' מאי אומר אהה כן
 שחיעה לשחיעה וכי נבעי הנעלה אלא דאיכא סכרת
 אידי דערידי אבל זה המחבר דוחה מהלכה
 ואומר דר"ג ומ"ד בחמין אמרו דבר אחד ובע"ד
 בחמין אסיק נמרא דלדס לא חיישי' וש"ל הרשב"ח
 דהא ר"ג אהה אומר דחיישי' ומו דמדב נחמן מיהת
 נמי ליכא ראי' דלא נבעי' עכ"פ הדחה בין שחיעה
 לשחיעה

סוף הסבין מהבליע נבחר והוציא זה מלשון רש"י
 אל אליה דרבה שהלאו שנבדל פשוטין ומנוארין
 ההפך וה' אפסד לי לומר דלדעת רש"י ז"ל אפילו
 לפתולה מהני נעילה אבל הרמ"א ז"ל מחמע ל'
 דנבדל מה שאמר בחמין מחלק רש"י ז"ל וכוונת
 דנעכין של גוה דאחם בחמין ומ"מ אין זה אלא
 לכחילה כדמשמע מלשון רש"י ז"ל כדלמינה דמינו
 צריך לקלוק רק משום חוסו האיפור הדרך הכסה
 נעילה וכוונת סיה מקוה אפי לתרן השתירה נדעת
 רש"י ז"ל דדווקא לענין הכליע הנמורה הוא
 דמתלק שהשומן מפעכע ככל הסבין ולא הדם אבל
 בחוסו המסתריך נחוק נחוק אחר דם ואחר
 שמנונים סוין בו ואין להקטום דא"כ נהי דהמקשין
 לא הקטה מדם דנעי לאקטו דאפילו הנעלה נכעי
 אבל יטרך לפי הדין לומר בחמין נעילה בני
 שחיטה לשחיטה מה שהוא קשה לאמרו הא ליחא
 דמי כיני דמפלגי למ"ד גזונן בין שוחט באקרתי
 הכי נמי נשחיט כסירה וכיון דמדיח גזונן בין כל
 שחיטה ושחיטה ממילא לא נדחק בשעור נעילה
 וע"י במשחרת הנית על פניו הכשר לזון שגביאשו
 לקמן ונסך דרב בחמין ח"ס אין אנו צריכין לומר
 דווקא דרש"י ז"ל דוסקו מהלכה כאשר כל יטעו חשך
 באיש הוא לומר ככל הפוסקי' שאפשר לו שדומים
 להאי מימרא ערוכה נפשיות נמקושה והוא עטין
 קשה עלי בדעת רש"י ז"ל אף שי"ט סמנים לדנה
 דהג"ה אשרי נטס א"ו שכ"ה אפר כן ואהבה
 נחה ד סי' רכ"ג כתב דדרך א"ו לאסוקי בלכתא
 ברש"י אבל נדנהו רש"י ז"ל אין הנדע דאיכא
 למימר דמה דכתב למאן דאמר גזונן דאין הסבין
 כולל ומשמע דאפילו כשיעור נעילה לא היינו שאינו
 כליע בשיעור נעילה שיפלטנו אח"כ חוס קלוס
 בנייהם אבל רוחם גמורוהמפלות הוא ודרך שהפוסקי'
 מתלקין בין הכא והתם ואין צ"ה נראה שמסתין
 צפשיטות לדעתו דלפי האמת סנה רש"י ז"ל דווקא
 בדי קליפה מן הסבין כולל בנייהם ועב"פ נדיענב

סוף סוף חוס בוקדוקים שנים ואלה
 ספיקות מתקנות נחלוא לדנותו הראשונים ז"ל
 נעכין זה קוטר במה מלא סקורי עכניא ולא יהיה
 נכח ולא למטה קשה שאינו כל קיומה ונספירה
 ספירה יקלה לעמוד ברוב (דעת) מנהו כמות
 נגדן יספירה והני כל אחר כל דנהו וזנפיה
 מנפיה דלדי גא ינקס ודני חושי לא חפשיה :
 יג' א' ולפענ"ד נראה לטון רש"י ז"ל בו וכן
 מלפיה נת"ס רש"י ז"ל או כפי שגון
 מן סנה לראי' או ואם אמרה בעל ח"ס ז"ל ע"כ
 סני אמרה דלי אסר לומר דלדעת רש"י ז"ל סני
 למל מהסנה דא"כ לא י"ד צריך לחלק אלא כמה
 שפניה דף לנבג מה שעל פני הסבין אלא ש"מ
 גמרי לממני נמנן ואפילו הדיח הסבין של בני לא
 עמני נחלוא סנה כן בדעת רש"י ז"ל דנעי'
 סנעלה וחסו ל"ע אס דכתו דלדעת רש"י
 ז"ל בסבין של גויס נעי הנעלה מנה לא נדיענב בני
 קנפיה זה במחנה הדיח ניד י"ע חסס הדי"מ
 נפשיות ולדעת רש"י ז"ל צדיענב לא מהני נעילה
 מה סקר חלופה נמכה בהדיח מדנהי דס"י דמיס
 פוסס אלא לנעלע שהנשרו נעילה דהדי כחפ סוכף
 נחלוא במדיח קולף בנייהם שמפני שלבמה שמנונים
 כמפיקו נדנה בר נר חס בקב אין חוס בנייהם
 סוף לנבג נמכו כיהה כפי שהיו נחקה כה
 שמפיקו חס"ס שחין נכלע נבשה הרי הוא נדפסע
 ש"ס' ש"ח לדוכני הסבין בלא שמנונים ומדנה
 נמסבלה לרנה לא חוס' אלא לנעומויעל פנח
 קדו גלח דש"י חספ"י אלא נכלע נבשה מכלל
 נחלוא אחיה שחיה היא הנכלעת נבשה ועוד שהרי
 א"ו חסות בש"ג"ל דין קולף סף למ"ד גזונן
 נמנן נחלוא ח"כ כלל חסו אין נבחוו להעליע בסבין
 נמנן נבחוו להפליע מן הסבין ולהבליע סוף הנשח
 ואף שמנהיב סוף מתוק לחכו ספנה' העקושה
 דכקושה סוף ועל נבשה סאדות חלה ולא עוד
 אלא ספנה' נדנה רש"י ז"ל דיותר קל גוה להפליע

לבך עימה שזשיעור נעילה נולע קרי ל' וחדע
 דהא רש"י ז"ל אמחק הוא דחוקי להקושיא ונלונן
 וודאי דאינו נולע יזכר מזה השיעור ולכשקאמר
 דרש"י ז"ל מפרש בחוקך רובה ממילא אין כאן
 ענין לראי ודו"ק • ובדן הוא דהוי עלי למימר
 כשנעלה דאף זה הכשר מיקרי ודו"ק • עיי'
 רש"י ז"ל :

ב"ד ד' כותח בדברי הו' ורש"י ודחוקן נמין
 חומר ידע דהעור הניח בכשימות
 דעת הרש"י ז"ל דנעילה ור"ב ע"כ נראה שה'
 אללו דבר מוכסס • ואמנם נקט בד"מ דנראה מן
 הטור דיש חילוק דבסנין של גוי דיטנד הוא דמהני
 נעילה לשחוט ובסנין ששחט טריפה דינא דיד'
 אפילו לכחלה ננעילה • ור"ב הטעם כינברי רש"י
 ז"ל דחמיה לכחלה להנעיל משום דבלע ע"י
 רוח • אמנם הו' ורש"י ז"ל אין מהלקים
 ור"ב משמיתן דסוי' הן ולפיכך אפשר דתרווייבו
 קניא ננעילה • והמחנה הוא יד י"ט כ' כ"א מדבר
 מדברי הד"מ חלה וכתב ז"ע על קד"מ שכתבתי
 דואם הניל כו' מהיכן משמע לו דלדעת רש"י ז"ל
 לריך נעילה והו"ך נזה לשיעור עלמו דרש"י סובר
 בפשיעות דאין ב"הש מנלע בסנין ודוהה לדר"ג •
 ואף לפי שיטתו אין כאן קושיא דהא הד"מ לשיעור
 בהולכי בדר"ג אמרו ושיש חילוק בין סנין טריפה
 ובין סנין של גוי ואמר דמחלקי בהא בסנתה רש"י
 ז"ל ועוד דמי' הניד לו להמחנה הוא בפשיעות דלפי
 מאי דלא פריקו הו' לסנתה ר"ת ז"ל דאין הדין
 כן אפילו נחשמיס לונן בחוקך גמר איכור לונן
 קדיח או עכ"פ בחוס צועט דנעי נעילה וגאמת
 לדידי הכי משמע כיון דהוי' דקדשה נחשמיס לונן
 נעי הדחה ואף בחמין לענין מה פעליו כני נהדקת
 ומדתו של סנין לענין מה פעליו דנעי נעילה אמור
 אף בלונן כן ולקמן נס"ד נניא ראי ברורה לזה
 מדעת המרדכי ואם אין הכל מודים בדבר ועיין
 נמה שכתבנו לעיל אליבא דרש"י ז"ל עכ"פ אין זה

כ"פ דבר פשיטא אמנם באמת נרא' לי דהד"מ לית ליה
 האי כללא וסובר דאף רש"י ז"ל לא דתב הק דרש"י
 וכדאמינא וכן הוא משעוה לשון הרש"י ז"ל דאיתיה
 לדר"ג ואכפ"כ הניא האי ליטא דרש"י ומה שכתב
 המחנה הוה ב"ד י"ג נחזיר לענינו כו' הן
 דברים שאין הדעת כוננאן כיון שהדין אית נעלה
 ודברי רש"י ז"ל לא נראו לו ולרש"י ז"ל עלמו
 שיעה אחרת דסובר דכליג ואינו נולע ורש"י
 כבר נזכרי בכך דנולע ואינו נולע כאשר כל חושן
 הניירות שהשתיים מלאים מואת הכנרא כאלו היא
 נקנה מכיני יניא כר"ש דברי רש"י בכרס שהן
 לנמרי כננדו ללא שיש לשחול על הד"מ כיון דמחוק
 דברי רש"י ראה שיש לחלק לענין הכשר בין זה
 לזה ורש"י ז"ל הניא דברי רש"י איך סתם בפשיעות
 דהר"ש ז"ל אינו מחלק ואף דמסתם לה סתמי לענין
 הדין ונראה דהיינו דהניח נניע לפי שהס לא פירשו
 דבר ולא נודע מהס כלל אי חיישי לנלוש שכתבו
 ונעילה לנמרי לא מהני נסנין של גוי והוא הדין
 בשוהע טריפה קדיר ואכשר דכנרי דנסיף מהנו
 ואמנם ונורע שרתיבי מלפניס למחנדים איני יודע
 אש נכפר ונחת יעקב או בתבואה שור או נספר
 פלתי או נשתי' מהן הנינו דברי הקום' ורש"י ז"ל
 בשמעהא דרך שנהשל זה גיד שהניא המחנה הוה
 לקמן ב"ד ל"ה ל"ו (ונתב עליהם דברי תובו בדנעי'
 למימר קמן בעו"ה) שמהם מנאר דהשש הוא
 נשגיל בעימה שנעי' ואמנם לדידי לא מקרעא
 ראי' וו שהרי הכנרא הואת אין אנו לריבין בה
 לעיקר תירוש דאפילו תאמר דבנולי' כנין משערי
 משום הנלוש שבו אין האיכור בא מרובה לאסרו
 כני נעילה ודו"ק • ואכשר שהעין חלוי היסה
 ולריך להיום של כסנין ומכ"פ לא לדקדוק גמור
 כתיב לה הדע דבלשון סמוניס דנקעי' גס גן
 יש לעיין ודו"ק :

א"ה' האריך בפירוט דברי הרש"י ז"ל לדעת
 הטור ופלה לפי דעתו הא דאין חוששין

לשיטה ובאמת הוי לי למודע מרובותי • וכן
 סי' לומר דהמקסן כזה ידע דאסור לחתוך רותח
 כזה סוכר דטעמא באמת משום אנה לא דנשיטה
 לא חייס מ"ד כגון דסנה איידי דעכיד אפילו
 בטמנות דעת רבה דלעיל אלא לדיך דאלרכת
 פספסא בין לשיטה לפי דלא חייסת נכשרה
 לדס חמוס מיסת לאבר ולא ידע לאפלוגו בין דס
 לצמן ולמסקנא דליכא למיחס לאבר ע"כ הא דרב
 נחמן משום דס וא"כ קשיא למ"ד נחמן אלא ע"כ
 דליכא חילוק בין דס לשומן משום איידי דטרידי
 לא בלבי דס • אבל נחמד לענין היוולת מדברי המחנה
 מה כן הוא דהמקסן לא הי' יכול להקשות למ"ד
 נגדן משום דבאמת בעי הדחה אלא שהוא מטעם
 דס וחי לא מטעם דס מהיני ייתי ננעי הדחה
 וכן דלא בעי הדחה הוי לי' להקשות דננעי
 הדחה מטעם אבר אלא דודע דבאמת בעי הדחה
 מטעם דס דאיידי דטרידי לית לי' ולא הוי מי
 שיל דננעי חמין מטעם דס דבספין קשה לבלוע
 ולבשר דפריק דאין חושפין לאבר נחמך הענין
 לבמרי דלמ"ד נחמן אף סכין קשה בולע דס •
 ולמ"ד כגון אפילו הדחה לא בעי משום דס ומשום
 טעם חולי הוא דננעי • ומכל זה ידע רס"י ז"ל
 אלא מלי למימר בפשיטות משום איידי דטרידי לא
 בלעי דס דא"כ היה המקסן מוכרח לומר אף
 לענין הדחה כן • ואף דלענין סכין של איסור אמרי'
 לחד אוקימחא איידי ואעפ"כ מדיח מכלל דלענין
 הדחה לא אמרי' איידי הנאי מתדבק הוא לרס"י
 ז"ל דלי אמרינן איידי אפילו הדחה לא בעי
 מי לא אמרי' לי' אף שנחשו בולע ולכן במסקנא
 דיין בפשוט להמקסן דננעי הדחה הוא סקר •
 ואף למ"ד נחמן לא קס דודאי להאי מ"ד בולע
 לבמרי ואמס לשיטה לא בעי כלל / הבישו כל
 פיש דעת היס תעקופים גדול מזה והיכן מלא זה
 המחנה לבסמית סתלים כאלה בדברי רס"י ז"ל
 אבל לדידי אין ספק בדעת רס"י ז"ל בדרב נחמן

מי משום הקרוס על כניו ונחך שיעור נעילה
 דאף הוא נקרא בלוע פי' תו' ד"ה והלכתא
 בסופו ועיין לשון הרשב"א בחדושים ובת"א כאן
 ובמשמרת הבית דק"ע וסוכר לדעתו דהך דינא
 דרב נחמן בסכין שהודח דל"ה מ"ע דאמרי לה
 לא בעי הדחה לצונן ומה שכתבו מה דחיקא לי'
 ולפיכך פירש הדחה משום שלא נעלו וכמו שאמר
 גם זה המחנה בתחלה ולא בדרך שהכריח הוא את
 הדבר כי זה חדאי שטוס שהוא דוחה לבמרי דברי
 ר"ג מהלכה וסוכר דאין הסכין בולע כלל מחוס
 צו"הש ולפוס כן אף דיס חוס לב"הש אינו לריך
 אלא צונן אפילו בתשמיס תידי ויקשה על רב נחמן
 שהי' לו להחמיר כ"כ דלנעי נעילה לצונן כמו
 בתשמיס של איסור :

יד ד' ויד' ו' הניא דעת הרשב"א ז"ל והאריך
 לפרש את הדברים הפשוטים
 וחור לדעתו בדברי רס"י ז"ל והניא עוד דלרס"י
 מ"ד קולף אינו משום דס בעין הקרוס על כניו לא
 משום הצלע שנפוכו מנה קושיית התלמוד ומאי
 דאוקי' לה כשלננה וכתב דדוחק לומר דפריק הכי
 משום מ"ד נחמן ולקמן הניא דבר זה ביד י"ז
 פלמו בשס"ס ז"ל שדקדק כן מדברי יהוס מרי'
 דהנהו מילי ואמר המחנה הוה מחפן לבו דהתוס'
 חולקים על רב ומקמי להאי פירוקא אפילו לרב
 דליס הלכתא כוותי' וכאן ברס"י ז"ל כי לא פורש
 כל דבר נעשה לו זה לדוחק ובאמת אין זה דוחק
 כלל דכמה פעמים מלאנו כן כמו בריש האשה
 שנחמלה וכיון דרוב נשים בתולות נשחות ועוד
 דוכתי טובא דשיל אלינא דחד מ"ד אף דלאו
 הלכה ק"ו כאן שהמיתרות סמוכים בסוגיא והנהו
 דפלגי בין חמין לצונן בתראי ובאי לאוקמי קמאי
 ככולהו והנה ענין דרשות להרי"ף ז"ל דפוסק
 כמ"ד מדיח דהיינו משום דאסי כמ"ד בצונן כמו
 שכתב הרשב"א ז"ל הקושיא ע"כ למ"ד קולף דליסת
 הלכה • ואמס כל ע קרו אינו כלום דרס"י ז"ל
 לך

שבת דהרמ"א סובר לזעזע פתח מותה לשחוט
 ופ"ח לקלוק והס"ב דרמ"א הוא דאמר והניא ביד
 ב"ה רח"א מומר ומה לו בחריפות הגדול והגדול
 בזה שכתבו המע"ד מ"ס במקומו ועפי"ה לו
 לעעק עעון כענינו מר"ס סי"ג ועי"ש בחירוניס
 חמנס הגל"ח ו"ל סבר דהרמ"א ו"ל סו"ך צנה על
 שיעת הר"ף ור"ת ואפילו למ"י דלא חסבר המ
 לר"ת סי"ג לו לראות דזעזע דהק"י כדאי הס
 הר"ף והרמב"ם והמחבר ו"ל לסמוך עליהם ומה
 שדחה דבר המע"ד במחקר קיב"ת או ביד ב"ו
 (ורוב דבריו לק"ת מן הס"ך ס"ק) וער"ת ואי"תי
 דברי הר"ס פ"י ח"ן מעמידין וכתב דקס"ה להניא
 גס"ס ועירחא יסירא היא דהרי במקומו אי"תי
 המע"ד לדברי הר"ס ו"ל חלה ולא הג' עליהם
 כלום רק כאן לישנא קס"ה דמשמע דלהלכה אמר
 למילת"י וכמסתפק בדין ותו דוודאי לאו זעזע
 עסקי' ואדשפסוף אח"כ יקנח סנינו ולא זוער
 האי עירחא מהאי עירחא אלא דלענין קליפה איירי
 ובסנין מקנח ואפסר נמי דהאי חלוקת דאמר רבינו
 יונה ו"ל לחלק בין דמיה לפפסוף וודאי לאו
 דאורייתא ואי נמי אשקלי לא חיישי' לי' לא דא"כ
 יש להניא גס"ס בע"ז ויש לישב וממילא נדחית נמי
 יד ב"ו דלדד"י מה יענו הר"ף ורמב"ם ו"ל על
 פי דעת המביאים בעד לדבריהם להך קושיא ואס
 יאמר דאינהו מוקמי לתלמודא בלא הודח הגדתי
 לך היום דפלא הודח לא אמר הלחם חמודות ו"ל
 ואמנס באמת לדדכו הך לישנא אולא כרב והוא
 לדעתי מה שאמר בתורת הבית דסוגיין כוותי'
 אולא ואינהו לא חיישי' לה אלא למאי דאפסיק בסוף
 ועיקר פירושו נהך ותיפוק לי' נדבר לקמן במקוס
 שיבוא בארובה מבלל דער הסתא קצרות נינהו יד
 כ"ח גס לפירושו זה עשה אות' וילכ לו יד שסתי
 ידים וזכותו כחמת והרכיב שני הפירושים זה
 לתוך זה כדי להטיל שני דוחקים בדברי רמ"א ו"ל
 דהאי לחודי קאי בדוחקא דלריכין לסרס הגירסא

ונתן ספרס"א ו"ל אומר דין איתודס שלא ימלא
 ומתכוו נפשיעות ופירש האחרונים ז"ל גס"ס אלא
 דוחק / ולקח חומרי שנים להטיל שני דוחקים
 בדברי רמ"א ו"ל / מלכד שהדין הוא שקר דאין
 ספק דדעת הרמ"א ו"ל דנדיענד ננעיפה רגלי'
 והוא הולך על פי עעותו ניד כ"א פ"ב שפירין
 תמימת הדרישה בדברים שגבאי להסינ עליהם /
 דטיל על הגירסא דרב ורבה שגאל כן נגמ"ד
 והודיעו את דעתם / ומ"מ למדנו ממנו דלא
 מלאנו לכתחלה / ואיך יאמר נמי המלוקת ע"י
 נעיפה דאיך יאמר רבה מדיח וכבר נעלה ואיך עושא
 על מנת להדיח / ועוד דאף למ"ד קולף חיד יקח
 הדבר בוננו / דאכתי לא ידע דאלו שחטפ
 בלא נעיפה נעי קליפת ולימא דננעינס שחט ע"מ
 שיקלוק / ועוד דאס יש מקוס להקשות כן נידוק
 מינה איכנא דנעיפה לא מהני כלל / ולשון הר"ס
 ו"ל פרק ח"ן מעמידין הביאו לכל השינושים האלה /
 ואינו ענין לו דאיכו אומר דבאמת כן פירושו שחט
 בסנין ששחט צו אהמול על דעת שיעשה לנשר
 הכשרו המחויב לו חלו הי' כן יומו / ופליגי רב
 ורבה מהו החיוב ודו"ק / ודפ כי עוד טעה טעות
 עלוס בדעת הר"מ בפירושו שלכתחלה ודיענד
 דמשנ דאנשחטה קאי / ולא היא דאהכשר קאי /
 דוק בלשוננו ותשכח :

יד ב"ש נחזור לענינינו וכו' לגשת אל הקודש
 ולהטיל כסות בין לביא ללביאה /
 חלילה לאותו לדיק להביא בלבנו יראה כי נאמן
 אני בכל ציתו וספרו ח"ן שמה וננד אשר בוגדי'ם
 ננדו / ובני לביא לא יתפרדו :
 יד למ"ד ולפענ"ד נראה וכו' המחבר הזה
 חר"ף יותר מרב הבדרי' דרמ"א
 דיקלא ווקיף לי' ואיכו רשא תיבנא ווקפי' / אבל
 כי וקיף וקיף כחויא / הנה נמעט הדוחק שיס
 בלשון הר"ס שגדחקו צו המעד"מ והס"ך / ננד
 הרבה תילי תילין שמין תלאזנות כלל / ועכשע

לא למחלוקת צדיק צדקה להלכה כדכ"ח נחמן והגורן
 להצדקה על זה דברים דברא"ם ספק כר"י מה
 שדעו כל אהר עירם לו אלא שיש קושי בלשון
 פירוש פירק ל"ה דכתב בפשיטות מימרא דר"נ
 לטובא ופירשה אמ"כ ואמר דלמ"ד צ"ה"ס לונין כני
 ליצא אה"א הוא פלגין פירש לעיל פ"א בפשיטות
 דר"נ ודאי אפילו סודא הסכין אומר : וואת
 הוא שאלת האעד"מ וההמחד ביד יו"ד כתב
 צדיקם עלה ידבר האמתיל ללמוד והאריך בזה עד
 יד"י צ"י וחשב להטעמ"מ טועה בתרגום הלשון
 ולמ"ד צ"ה"ס רוקח שאנו צדיקין לו להשמיענו
 דאבלתחא דרב ורבה ברב"ח קאי (זכמורה
 לי שחסר צאן מחק ספרו של שמחנך הוא ראי'
 מוציא דאן ז"ל זנל"ם עד להביא ראי' דפ"כ הפירוש
 אפילו היינו פלוגתא דרב ורבה זכנ"ל דאי ס"ד
 דאבלתחא דרבא ורבינא הוא מרמו חק מסמן
 לפיל פ"א ס"י ט' והרי סס לא הוה כלל כך
 דיתא ליצעי חמין אי נותן וכנ"ל ותי' לו לסמן פ'
 יד"ד דש"י יתא להא פלוגתא אלא ע"כ דקאי
 הפלוגתא דקולף ואריה זכנ"ל) ובכל זאת לא היו
 הקושי אפילו ז"י כ"ס דהא דרב נחמן לעולם לא
 סגי לי בפרחה וואת היתה להס"ך לחיק בין
 לצתולה לדיעבד וכל מה שחולק עליו ביד יו"ד
 ופ"ה סק' לו ענין דאיסור לשון הרע"ם קאי וואתו
 הלשון לא פירש ה"י גברא כלל :
 יד"ט ז"י הקשה על הג"ה צסי' קב"ב דהטור
 והרא"ם נתי' לא פלגי' אלא בסתם
 סכין אכל צידוע שיש עליו שזמן לא אחר ולפי
 פירושו דעת הרא"ם הוא משום שזמן הסוח יעל
 פניו ולמה מקי להבין יחזו ואין פאן זכר לקושיא
 דהא הרא"ם מוקי לה צפתס סכין ובסתם סכין
 סוזר פנ"ח דאף לחושין שיש שמונית דחק בו
 זכמו שניא בסמוך דברי הרא"ם דפרק כ"ה) מ"מ
 צוהו ספק ספיקא לא גפיק ספק קרוס עליו ואם
 קרוס אימר דבר הפוגם ואין קושיא על הרא"ם

דלוקא צודלי חינו דקי וחינו צן יחזו דחוקי יחזא
 לא קמיירי מדע דפ' חין מפמולין סי' ל"ה יחיב
 הרא"ם עוד פרוקא אחרניא מהך דשוחט וכתן לא
 אחר אלולי דהאי קרוב לשמוע דסתמי צימו איירי
 מדע דלעיל מקשה גמרא בפשיטות ופיסוק לי'
 משום שמונית ולא פריק צאינו בן יוחנן או בסתם
 ואף דיכולני לדחוס ללא צעי לפימר הניחא למ"ד
 נעלם' מותר כו' ואמנה באמת המסתכל צרסב"א
 והרא"ם והפוסקי' כל עיקרן רנו לאשמעי' הדין
 דאפילו בסכין מקונח נמי סנה רב קולף ורבה
 מדיח והרשב"א ז"ל סנה דאפילו אינו בן יוחנן חין
 קינוח והדחה מועילין לו וצעי נעילה זכמו שכתב
 צפירוס דאף אוחו העומד בקליפת הסכין ולא
 נבלע ממש אל חוכו אינו נכנס ודאי הרא"ם
 פליג ואף הג"ה מודה בזה צלי ספק ועוד נדבר
 צו צעו"ה לקמן :

יד"ז פ"ד יש לומר דמה דכתבו סתו' כו'
 הוא אליבא דר"ת והאריך בזה הצ"עו'
 ודאו ה"ס סבלת כוס אפילו לפי שיעתו דדעת
 ר"ת ז"ל דסובר כדעת רש"י ז"ל ומחלק בין כך
 דקולף והך דבנתן ולפי סגרתו בלשון חו' דהסכין
 מפליט יומר מה שנקומו מה הרכנה יש בזה דאף
 ר"ת סובר בהא כדעת רש"י ז"ל כיון דבי"ה"ס לונין
 ואינו בולע ע"כ שהוא מפליט ולדעת החוס'
 דאוקמינהו כדעת הרשב"א ע"כ דאינו מפליט ולמה
 לא יסבור ר"ת דאינו מפליט כיון דסגי בלונין הואיל
 ולא בלע אלא צי"ה"ס שהוא לונין והרי רש"י ז"ל אף
 לפי שיעתו לא הוהך לחילוק זה אלא דקסי' ליה
 טעמא דקולף ולהרשב"א טעמא דקולף משום
 השומן הסוח על פניו ור"ת ז"ל אומר דבסכין של
 גדי שהוא ע"י רוחחי' מתדבק בו נשיעור נעילה
 וא"כ ספיר דקולף ובהרשב"א זמאי חוית דנוקים
 לר"ת בהא דלא בהרשב"א אמנס באמת כולא מלתא
 הבל דר"ת דהאי פרוקא נראא דפסק כרבה ונשיעט
 הרי"ף ובה תאלא תירוצ' למה שהקשה על הטעמ"מ
 שכתב

הרא"ש ז"ל פירוש זהה גופא קשיא נוקי לי
 בסתם סבין זמנא קדוש ע"פ (ואיבו ש"ל דנוקי
 ד"ש שמנונית עליו זכריק דחדא מני דקט וזה כולו
 טעות דהרא"ש זמנא סבין מיירי / זקושיא מאינו
 בן יומו איך כאן דסתם סבין שמנונית קרום) לא
 ודאי כדעת הנ"ח דסתם סבין בעי' סיכא בן
 יומו / ואפטר נמי דמזלכדי הסברא שאמרתי
 למעלה דלפולס ספק הוא / איכא למימר דדוקא
 כל הו' אנו מעמידן אופו בחוקת אדנו מקומה /
 ולא ליומא ואחרא זרו"ק / אמנא לפי מה שכתבתי
 למעלה דבעי' לאשמעי' דינא אפילו בשבין מקומה
 ודנחא ודאי פליגי בהשג"ח והרא"ש ז"ל : איך
 זה ראוי אבל לפי זה כל דבריו מראשיתן לשופן
 לימנאו / דכולהו סבין דמסוס הדטוק בשעה הסבין
 אחריו לי' / אללא דלהרא"ש ז"ל יש גוה חילוק בין
 בן יומו לאינו בן יומו / אמנא יש עמדי דקדוקים
 רבים בלשון הרא"ש ז"ל נקד דלגון ובההיא דשא את
 רבינו מחיר ז"ל / ועיי' פ"ח סי' כ"ד ס"ק כ"ה
 וכל מה שכתבנו פה שיש בענין דקדוקי' רבים .
 וכבר הודעתיך בהקדמה שאין רצוני לחדש בשפר
 הזה קטנה או גדולה :

יד ה"ג פירושו בדברי הפוסק פ"ו מביא ליד
 ביחוד / אח"כ באו שתי ידות חוד כדי
 דיבור והדאשונה כמתחד דנעילה לא מהני לחוש
 לחומרא לפירושו בדברי התו' ז"ל . וכבר האנב /
 ואני תמה כמה לא חלי ולא מרגיש ולעקש סברת
 רבותינו בעלי התו' ז"ל בדרך מעוקל / דמאס
 ב"ה קלוש כ"כ . דאינו מבליע בשבין אפילו כדי
 נעילה / ואעפ"כ יש לו כח להפליע אפילו לפעמית
 השבין / ובעלי' משערי' וכל זה בלי אום רא"י
 מברחת . אבל גדולה מו' הוא עושה אח"כ ביד
 ליה ול"ו / מביא דברי התו' והרא"ש זמנא
 להדיא בהיפך ופרשן בהגלגלה לחלק בין שני העמית
 הנאמרים בתלמוד . על הך דקולף / וכנסנרא
 ההפוכה כואת דלמאן דחשיב ב"הש רותת אינו

בולע אללא הקדמא על פניו . מאן דחשיב לי' לזמן
 אללא מסוס אנב דוחקא בולע הוא לוקח גם את
 הגלוע בתוכו ואין לפרש דמר מוסיף הוא סברת
 דוחקא לאדמו חוס של ב"הש ולא לחלק לא דמחמת
 רתיחתו לחוד לא מהני / ולחוקימתא דאשונה נמי
 אין חוס ב"הש מועיל / אללא למה שעל פניו
 ולחוקימתא נקרייתא אף כחזה אין לו אללא מסוס
 דוחק . ומסוס דוחק הוא מפליע כל הסבין .
 דמהאי סברא דהנערפות סברתי' לבויזא דכל בני
 זה . דברי אהה אומר דנתחלה נמי לא סבר דוחק
 ממש אללא למה שעל פניו ובפירוש השני אפילו אין
 עליו מחומה בעי קליפה למה אמר דכ"ע זמן
 עדיפת הוי לי' למימר דכ"ע דוחק / ובשבין שאין
 עליו שמנונית כדאמר דעמא מסוס בולע שכתבו
 דהא לפי דבריו כל עיקר האי פדוקא להחמיד אתי
 לענין דינא ועכ"פ היה לו לומר ואיבעית אישית
 עמא מסוס ידוחקא דסבינא . ותו דאס האי
 עמא דדוחקא בעי למימר מסוס הגלוע שכתבו
 לבמרי / ובשבין שאין לחוש למה שעל פניו .
 מאי עמא דרבה דנעי הרחה . ותו דהוה תולה
 עמא למעלה בהבאת הרא"ש עמא דרש"י ז"ל .
 ולפי דבריו דתרווי' אמרי בהך ליטא דבולע מפניעו'
 השבין הו' לריבין לחלק דאנב דוחקא בלע בשרא .
 אבל סבין אינו בולע אנב דוחקא . ופירש רש"י
 והרא"ש ז"ל וכו' אמרתי שמתלקים בין הרתיחות .
 ודך כלל אני עשתיה אדך לא ידע לפעלות על
 ספר דברים כ"ה . שאין להם רמו וזכר בתלמוד .
 ולעשות איכא בני' מדנפשי' דנבר שאינו תלוי
 באותן הסברות שמתלקו הידקיימות נקד לא מחפץ
 הלב ומי שרונה אומר בהיפך / ואינו מחבר בדברי
 אותן הפוסק' משנו מחומה ועל זה יסתוס הרא"ש
 ז"ל פ' גיד הגסה כאלו הוא פשוט / דקך דרב
 דאמר קולף הוא מסוס שמון שעל פניו ונפרק קמא
 יאמר סתם להקל דאיירי דוחקא בן יומו לפי שמוך
 על הרשב"א ז"ל דהלכה כדודך ליטא ומביא דהלכה
 כמותו

מצפה

יקראל

מקום עמו לסתור בלשון הרע ה"ל מה שזן
 לעצת סתול כלל / שיבא דבר המורה אחר
 בפשיטות ואמר עליו דלהי מ"ד כן ולהי מ"ד
 כן / ורזנו דלהי מ"ד ליתא לדברי האי אמרתי
 כלל / זפור מה הוא הלשון ולמ"ד צ"הש זונן /
 זמ"ד ע"י דלתיא בפשט' דקאי אפלוגתא דחמין
 וזמ"ד / זלה יקרא בפשט' : זמה לו להר"ש
 לסרס לאונה ולתלוס בדבר אחר ושד שהוא
 פקטוס עזוס שתולה הפעם צ"הש רותא או זונן /
 זהו עמו אחר דסובר הר"ש רותא מדסתור
 קולף / זהו המביא את כל הרחי לפי הכלל /
 לרשות שימרא וו מהלכה לפי דפאר כרש"י דאין
 צו כח לפדליע וילך ויתלה זה בלשון אחר / הגידו
 על אם אומר כן מי שראה ילשון פוסק מימי /
 ולא לכד באן דעת הר"ש מפורסת אבל צ"הש צ"ה
 אכולין שניד צפה מלא דהלכה כרז נחמך וכדבע'
 לשימר קמן בע"ה ולא ידעתי מה עשית לו
 שימרא וו של רב נחמן אחר שמואל שהוא מתלבט
 צ"ה לקטור עלי קשרי מדברי הפוסקים ו"ל
 לרשוסה מהלכה / אפשר שאמת הוא מה ששמעתי
 שני עירו אמרים שאינו מעביר על המידה כלל /
 ועברתו שזרס נח / זאולי בגלגול ראשון עשה
 לו ר"י או שמואל דבר ורזנה להתנקש בשימרא וו
 ונדנר על ראיותיו / אם אמנש אפילו מרנה
 צהנילוח ראיות זננה עליו זיקף ראש / בקושיות
 ענומזס / אי אפשר לפרש לאונו באופן זה /
 ישארו אותן הרחיות שאלות ותמיהות / אצפ"כ
 אפשר עליהם / ראשונה כתב ולפי זה מדוקדק
 הלשון לא אליכס כל עוברי דרך לנה יקרא לשון
 מדוקדק שאמר חיי המספט שלא הודיענו דלחתוך
 אמרי פ' כל בעבר דאסור / ועוד דמה לו
 בדבר הוה דאשמעי' חדושה למ"ד צחמין דפליג
 עס מ"ד בלונן אף נבשרה לחתוך / והרי פסקי'
 בלכתא בלונן / ועיקר החדוש הנורא אינא דמ"ד
 דהלכה כוותי' / דנחי' להאי שימרא / שחוק

מיר' והי"ו זגזמה דאפילו צטורה חסור / ולא
 נצרכא חלל למחן דלית הלכתא כוותי' / הנמצא
 צוה מהפך דברי הפוסק המבואר ומפרש
 דעמו / זמה שתלה עלשון והא דפליגי בסנין
 טריפה הוא צדור לסגוקת / דלחומי מלתא אמר
 דפליגי בסנין טריפה / ונכסירה אפילו מ"ד צחמין
 מזדה שינו לשחוט / אבל לחתוך רותא הכל מודיש
 אפילו הזדה חסור : אה"ו האריך לבאר התולדה
 הינא מזה : אח"ו פתח לפחות את פיז בדבר שה'
 צימן להאמר וחינו מלאה את הקורא בלהג הרבה
 אצל לעולם השאלה כולה שגיאה מראשה לסופס
 מס שהביא יד ל"א מדברי הר"ש צ"הש ד"מ
 (הזורך להוכיח דס"ל כוותי' מה שהביא בפשיטות
 לדינא בלי חולק / דק לייגע) אינו כלום דאינאו
 אחרתא דלנון דקדקו אס הוא כקור' ש"ח וכבר
 ידעו מלשון התלמוד פ' כל הנשר דאמר בהדיא
 אגב שורפא דלנון ואעפ"כ אמר רבינו מאיר ו"ל
 דלעולם לא דמי לחלתיא ולא מצעי' לאידך ליטא
 דרש"י ו"ל אלא אף לאותו הלשון דחריף הרבה
 ועדיף מרוחמין עם כל זאת היינו דווקא לענין זה
 אבל להשוות לשבח את הפגום לא זה צדור כנוונתו :
 והנה הר"ש ו"ל סס בחולין גבי זונן פסק כרש"י
 ו"ל דעמא משום דהיישי' לשומן הקרוש על פניו
 והיינו האי דספס סנין דינ' כאיט מקווא / ומ"מ
 כאן אמר השור דזינו מזלך ובעי דלהי בן יזמו /
 וצ"כ מוקי לדבריו סס ג"כ בנן יזמו / מכלל דלהי
 עמא דווקא בן יזמו / וביר ל"ב הביא חסו'
 מהר"ס בר נרוך ו"ל ס' סס"ד ואין לה פנין לכאן
 דאיהו מיירי בידוע שאינו מקונס וכדרך שכתב
 הב"ח הונא לעיל ותרע דבכל הכלים אמר למלתי'
 זעיי' ס' קכ"ב ומתלוקת הר"ש ו"ל והרש"א ו"ל
 גבי סנין / ואני תמה על המחבר הוה אידך רלה
 להוליד פירושו המהובל בדברי הר"ש ו"ל מכח
 שקאר הוה דהר"ש ו"ל מוקי בנן יזמו דווקא
 וע"כ מעטס חוך הכלל דא"כ כ"ש דאין לדברי
 הר"ש

דלריך נעילה ואם קשה לו מה שאמר לקמן דאיתרי
 חף בשאמר באקראי או בחולקים בין נזון ובין רוחה
 כל הנבלול הראשון א"כ לריך וכי הסכמות הוא
 להפך את הענינים לאמר את הענינים וכן היה לו
 לומר והש"ך מחלק בין לכהלה לדיעבד וזה חידוש
 דין גם אין לומר דיש חנה בין סכין טריפה דכני
 בצונן וכאן ע"פ צע"פ נעילה חדה דנעילה הינו
 דווקא בשוחט הדיר ואין הקטמות בדברי כפוסקי'
 חלה דמוקמי לרבי נחמן בשוחט הדיר וכן
 המטמות סכין שחט בהודע נמי דהא רש"י ו"ל
 סנה דנע"י סכין המיוחד לשחיטה וא"כ מה לריך
 לומר דאסור ובדברי הנ"ח גדעת רש"י ו"ל דפירש
 מטעם זה גופי' דהדהה הוא על הצונן ג"כ יש
 עיון י ותו דכפוסקי' כתבו בפירוט דאף הנעלה נע"י
 ואמאי כיון דהכטין אינו צולע ונ"ע : אם כה
 הי' דבריו חע"פ שאין בהן הכרע לדחות דברי
 האחרונים מ"מ הי' דברים נאים לתומרן ולשומען
 זהיינו עתה קי"ל עובד עשהו העריתנו והלחנו
 להשוות לו גם איתנו צריכי' דברים :
 מ"ד מ"ה י"ד י"ה עסק ידות עשר קבין
 שיח' נעילה בדברי
 הרמב"ם ז"ל כי עיקר הדברים שצוה כרבה מטעם
 שכתב הרשב"א ו"ל דרבינא סנה כותבי' ודך דר"ג
 אינו אלא לכתלה מדאמר אסור זגס"מנו דהוי'
 שהקילו צנתן בלא הדחה לחו"מ (ולפי הפסוע
 הרמב"ם סנה כותבי' אלא שגוף הי' צריך ליקח
 בדרך גואב) הוא פסוע למתחילים אבל איתרי
 דברי הר"ן ו"ל וח"ק עליו בסנהא משונשת
 אחת אמרה לעיל ביד ו' על המאיר"א ונה הוא
 מסיים ביד ג"ו לתרן קושיית הל"מ והנה כולו
 קומו שאין כוזהו להטין כולו את בליעתו ועם
 הפליטה לני חיים נעשה כדבר הנוק בו צע"ן
 ומתקנה כדן בית הסוטה אפס עיקר פירוש איתרי
 דעריד הוא שתינת אותו החוס לדחות בין המרכו
 לתוך ולא למסוך כלל ועיין הילע בני סנהא לוסרם

ואינה באסרת (ובדומה לי' חסבר לרחיזפלת' לקח
 סנהא ז' סנן עולה בזכרתי מימי הנעורים וכנר
 ידוע דהוי סנהא חריבא בתז דברים רבים לאלוד
 בעלמא שלא נתנו להלכה וזה הוי' נעשה משחרת
 לקלוע סנהא ז' ח"ו ואל"ו יתכן דעת הרמב"ם
 ז"ל דלית לי' סנהא איתרי דערידי שהרי נה היה
 יולא לומר גדעת הרמב"ם ז"ל לעס צלכין של גור
 דאף רבה מודה דנע"י הנסל גמור משום דנ"ה
 רוחא אלא להוסיף הכל על הנלח דדווקא הי'
 סנהא לית לי' אלא הסנהא הורה סנהא הו"ב
 בתחלת דבריו וביה דהפליטה קל מהצליעה ונעשה
 כולו כאלו הוא נע"ן וכל זאת לא הועיל דאיתרי
 קשה להרמב"ם מנ"ל דנעילה לא מהני איתרי דלהכי
 לכתלה אפילו בסכין נקי כדאמר דסתמא קאמר
 משום דמדינא נע"י נעילה אפילו לצונן גמור ונ"ס
 לזה דהפליטה קל מהצליעה חנו יאמר נמי דסתמא
 אפילו בדקר נטון איתרי וא"כ גם קדר"נ כן דסתמא
 קאמר כי היכי דהדהה לא מהני ומיירי אף דמקונא
 אף נעילה לא מהני משום דסתמא אמר :
 זבדוקי' אותו הנועניעש ביד ק"ט תמלא
 טעות בתוך דברי נערום שלו שכתב
 ולפי זה ש"מ וכו' וי"ל דהיינו טעמא דרבינא משום
 דנזונן הסכין קשה ואינו בולע ולא פליג בלל זסר'
 זה מערכת על הדרכו דהא אגן השסא לאו באותה
 סנהא קיימי אלא דאף לרבה דסתמא גמור הוא
 ומשום איתרי דערידי דהרי כן היא דעת הר"ן
 ו"ל ואף רש"י ז"ל המחלק כדי להשוות אמרת
 והרמב"ם לית לי' האי השואה ומדקדק לה
 מדאלטרך במרא לכסוק וא"כ לית לי' להרמב"ם
 האי סנהא והוא טופף לאוכיית דאף סנהא איתרי
 דערידי ליתא כדדב' מדאגורך למפקק הלכה
 ואי כ"ס דאלטרך למפקק דס"ד כיון דהוא דלא
 כתיובי' ונפשיעות גמי הווי' לי' למימר דאין סנהא
 לנדהי קרווי' ע"כ ולימור דאיכא טעמא דאס
 לא ילע"י לי' זה אודתי דרך הלוקי' הסנהא :

באותו ליל ידעו הסודות הנסתים דלירי בפסוק
 השקפה וזמן לנו לחוש אלהי אלהי ישראל הספר
 ולפיכך דחקו בן יצחק • שיאמר איש מהעדה
 המעלה כדבר היום ושל זה עתה לבסוף יחלש
 יתחזק יד ו"ט צדור אכזר • וביד ל"ח כתב
 זשי פלחם יסודות אהרן ד"ה כסל"ה ועל האחרון
 כשאר השולחן יתקן דמחוקי בגוף והדוחק יהיה לא
 ידעתי וולחש שמתאבל בכל מה שיצדקה דבר שאינו
 צדקה מזה וכבר הכתיבך לעיל שאין זה דוחק
 ואמנם עיקר הסירוף הוא סבלות שיאמר כאמת
 לאפשר מ"ד נחמן לחוף יותר מקליפה והמירון
 הדלוקים הוא שמו • עמוס מוסף על כל התעורר
 אשר עד זה ביהמה הוא חולה החילוש הוא צדק
 צדקו ולפי דעה למדו מעט רבותינו בעלי הת'
 י"ל דלמד מוסס דוחקו דבול' משער' ולמ"ד
 ד"ה דוחק דמה שעל פניו משער' והחן' כאן
 דלמה למר' דכנול' משער' ויבאו הלשון של
 אוקומת' דאשנה וינטלוהו בלב' וחסנו' את
 ד"ה מ"א • והגיה דעת המרדכי וממנו ה"מקו' לומר
 ד"ה נפשיעות לאפשר דעת סתו' דבני'
 כעלה ותלמית לבאו' זה להפלא על הד"מ שמצא
 דבר המרדכי אלה וכתב לכתחלה הוא דלא זמרדכי
 יצא דדענד אמר לחלום אלא איהו דידו' להפך
 גם דברי המרדכי בשם א"ל דהוא בשניל הנימא
 אחת הוה דלדעת דה"ל דה"ל • שהסבין קשה
 ואינו בולע לבמתי אינו בולע ומאן דאית לי' הכי
 דוחה דרבי' מהלכה וכבר כתבתי דאין לנו ראיה
 ברורה מדברי רש"י ז"ל אם סוגר כדעת הא"ו או
 כדפירש הר"ן ז"ל דבריו דבהדמה סני או כדאמינא
 אלא להסניס דברי רבינו עם הפוסקים דהדמה
 לא מהני והא דאמרי' כאן בלונן ולענין רוחם צפי'
 נעילה נכחד לנו אחת הדוחקים שאמרו רבותינו
 או דאעפ"כ רוחם חמיר לן או דרש"י ז"ל סגר
 דבני' הדמה תיכף בדעת המרדכי שהגיה הוא

לקמן וכן דעתו הרא"ש ז"ל לשהיה לקמן ואמו
 נעזרין על דבר גם ובאותו יום לזכרה סדרה לחלק
 בין דם לשומן או דהתם חירו צחיפות רבות
 זע"י בעל המאור דבני המקומות ובלשון בעל
 המאור פרק ב"ה ובבלשון הרא"ש ז"ל ואמת שכל
 דל' שחנו פתים בדבר דבאנו אלה לא נמלטנו
 מן הלמן והצחק אכל לא מוסס זה נהפך עיקר
 דהיה לאמרי ולא ינתי מקום ללשון בלל' ונמתי
 עם זה דברים עקושים ופוקמים ואין בדבריכם
 דבר ורמו להס' חלילה •
 ד"ה מ"ג • ומה למד הטור הא מילתא ליתא
 לצדדי ודבר פשוט הוא אולי דלפי
 כלשון הפסוק לרבותינו בעלי הסוס' ז"ל דהך
 דינא דנעילה בסבין מוסס דחשו סלס סבין שמושו
 צלוק ועיין במשמרת הנית ד"יג ע"ב בשם הר'
 אברהם ז"ל ומדברי המרדכי לא היה לו להגיה
 מראיתו זאת אבל הוא אומר להדיא בסוף דבריו
 דסבין שפה היינו בתשמישו צלוק • אמנם בכל זה
 יש סוד עמו דמנין לו כלל לדחות דברי רב
 נחמן מהלכה אימא דחה לא מהני ובעי נעילה אי
 מוסס דשחט כשירות תדיר ולא מצעי' לדעת הרא"ש
 דאין הדמה בין שחיטה לשחיטה אלא אפילו אם יש
 הדמה הרי הוא עצמו אומר אח"ז דתל' אימר לא
 שורה יפה והא דלזונן לא בעי ע"כ טעמא איכא
 דהס שריק לענין זונן טפי ובוה הוא עתיד לפלכל
 דברי סתו' והרשב"א ז"ל אי אהנהו להנהו מילי
 אליבא דכ"ע גא"כ כל הטורח והיגיעה וההבליס
 האלה על מנן היה שהרי הוא מדמה דאף בלונן
 בעי נעילה בשחט תדיר ולענין סדין הד"מ והטור
 תרזי' לא גלוי דעתם לענין סת' כח דוחס אי סני
 בנעילה הן לכתחלה הן ריענד וכבר כתב הגדול
 האחרון בלשון קשר דדיענד לא בעי הנעלה •
 והגיה רש"י ודמלריבין להגעיל הביאו לשון רש"י
 והוא בונה דייק כ"כ בלשון רש"י ז"ל אלה ומסוס
 כן הוא דוחה רב נחמן מהלכה והרי עכ"פ לימא

בשחט כנר בתדירות ור"י בעל הסו"ל דחקה בשחט באקראי והרשב"א והר"ן ז"ל אמרו דלחד זה ואחד זה כ"ס שהדברים ניכרים שמימי רבותינו בעלי הסו"ל שמו הרשב"א והר"ן ז"ל ומהם לקחו את הדברים האלה ונהי דבקושיא (א"ס נתיח דלפירושו קרי' ודו"ק) לקחו על ההכרח השאלה על ר"ת ולא לתירוץ ראשון מ"מ לבסוף ראוי להשוות ולא לחוקמי אוקימתות בתלמוד חנם והנה אין ספר יש"ש תחת ידי אבל אין ספק מן הלשון שהציא הוא שכתב ויפה כתב שכל עיקרו לא בא אלא לזה דאף דלפוס רביעא הי' נראה מהוך הקושיא דלפירוש ראשון מספיק סברות שחט באקראי ומאן לימא לן דמודה ר"י לסברא זאת מ"מ הדעת נותנת כן : והוא ברור למתחיל ומה שכתב ביד ס"ה ס"ו מדברי הרא"ש יכולנו להשתמש עמו בדברי עלמו אבל כולי האי וודאי בלתי זמן הוא רק אראה לו שהוא מלריך את הדבר עיון לדינא מכח סברות דברי הרא"ש ז"ל ואדרבא נהפוך הוא דהו' לי' להרא"ש פ' ג' הכשר לפרושי דשחט באקראי איירי ולא נסתכל עוד שיש להסתפק בדברי הרא"ש ז"ל לגמרי א"ס לדינא בעי אפילו הדחה לצונן דברי הביא הנך תרי אמרי לי' ולא פירש הלכה כדנר מי ואפשר דדעתו כדעת הרמב"ם ז"ל דבקנוח סגי ולריך לעי' בכללי הפוסקים דברים ע"ו סימן י"ג לא נמצא להרא"ש ז"ל הכרעה שיוכל לומר דעלי' סמך ועוד ספק בלישנא דאמרי לה ואין להאריך והוא מספק עלינו עוד חי בעי נעילה ואפילו בנשתמש הרבה אין ספק עמדי דלהאומרים דבפעם אחת קיל משאר אסורים שכבר אין חנו יכולין ללמדו מהך דסבין שפה ואפילו למאי דאמרי' לעיל דאפילו נשתמש בו לצונן הרבה מעין הדברים דבעי נעילה ותאמר נמי דבפעם אחת סגי בקנוח ק"ג כ"א אין ראוי ודו"ק ודע דלפירוש הב"ח שהסכים עליו שמחבר הזה דלדעת הסו"ל בעי הדחה בין שחיעה לשחיעה אין לנו ראי' כלל דהקו' נקושיאם על

ר"ת ז"ל מוקמי לנפשי' הך דאמרי' לה לא בעי הדחה באקראי דכן הוא ממילא תדיר דהרי סבין ששחט בה נקע ובין שחיעה לשחיעה מדיחו הנה הוא ממילא אקראי וכבר כתבתי שהרנים צוה ביד מ"ה (כמדומה) אלא שדוחה מחפץ לבו אימר לא כדוח יפה ואינו כלום דהרי סומכין עליו ושחטין ולענין דינא כאן גבי צונן לאחר ששחט פעמים רבות אין ספק שהוא טעות דהרי צונן אינא מיהת חד דעה דלאחר ששחט פעם ראשון לא בעי הדחה ולדעת הת"ר הכל מודים דלשחוט בעי הדחה אפילו בפעם ראשון ולאחר ששחט פעמים רבות אמרי' לי' הדיח ושחט ונאסור עליו את הצונן אבל כבר כתבתי שאין נראה לי כן הפירוש נמו' ויש לי עוד לדקדק על הב"ש ואין כאן מקומו לחדש דבר :

מיד ס"ה ע"ד י"ד ע"ב הוא מאריך בלשון הב"ה ש"ד ונאמת יש לעיין בה ובשתי שורות היה יכול לעורר עלי' יותר מכל מה שכתב כאן והי אפשר לי כעת לנזח עד תבונה ואמנם בדבריו כלולים כמה הנלים כל רואיהם יכירום :

מיד ע"ב ע"ד י"ד ע"ו מרבה דברים ג"כ במה שהי' יכול לכלול בשורה אחת ולומר לפי דעתו כך והעיקר נראה לי כדברי התבואות שור דהדחה יש לה זמן ובליחא דפרסא לריך להיזת תיכף וכדברי הר"י שבהיא וכן משמע לי לשון המרדכי ג"ש בלשון ראב"ן ז"ל ששחט לי פן אבל האמת א"ס הנאון בעל תבואות שור אמרו על הרא"ש ז"ל אינו מח לי כלל דאיהו מסתם סתם לבמרי ולא פירש לא כאן ולא כאן דנר הא אין עליך לומר אלא כדעת הש"ך שהא מנוארת כדברי הרשב"א ז"ל במשמרת וזה המחבר מתעקש בנזח ביד ע"ו וע"ו ובוודאי עשה ביד רמה שאינו מניח מקום ללשון כלל ומעמיס בו דברים בכל חפצו וכל מי שיכול לראו' ולתרגם המילות יזכה בין שניט ואעפ"כ צוה ואריך שם עוד גאותו עמוד לא ראם

ער קצו מראה פתח וזכו שכתב ראשי על
 דברי הרמב"ם חסד שראשי ו"ל טוח כן
 דברי הרמב"ם ומסוך בן שלח ידו לפני כן לקמן
 דברי המדוני ומי שהסקיק מעט בספר המדוני
 זכרונות מימון ידע שמעולם לא הכמיד ראשי
 דבריו על דברי הרמב"ם ו"ל ונעל הגהות הרמב"ם
 ז"ל הוא פעמיא בקצור נמרץ דברי סאר החכמים
 מי מהם העומדים לעוררו ומי החולקים וכאן תראה
 בלשון הגהות וראשי כתב גם הוא בשמו וכמדומה
 לי הוא מוסב על דברי רש"י ו"ל ואיכו לקמן עוב
 חיבה ע וגתכ וכו' (בחוסו על האריכות כמנהגו)
 ונאמנה זרות הוא לאוקמי אוקימתו בהרמב"ם ו"ל
 אחר שכתב ברור מללו והלשון המשולח ששחט זה
 אינו מורה כלל על תדירות והוא לבד הדימוי
 הנמצא בדברי הרמב"ם לדעת רש"י ו"ל שהניח זה
 במחבר ביד א' ב' וקורא כליו פירוט רחוק מאד
 ומה רחוק מלא בו אלא שהדעת נוטה דאף דשחט
 בו באקראי אבל הרי אסיה מולת לראשי שאומר
 בהדיא והוא פלמו אומר דאף דעת הרמב"ם ו"ל
 בן וכפי הגהות מבעל הגהות נחב כן ראשי משום
 רש"י ו"ל ולקמן הביא כן נשם מהר"ם הי א"כ הרי
 סדר קרוי מאוד לשמוע אלא דעדיין איכא למדתי
 מי לא עסקינן דאקל' מלשחוט בו עוד וואמנם
 לא נשכח זה יקרא רחוק מאוד ולואי שיהא הסברות
 והפסטים שחידש הוא מדעתו קרובים בדברי הרמב"ם
 ו"ל אלא :

יד נ"ו כל עיקרה באה לחזור על דבריו כדי
 שלא ישכח דבר אחד מחשבתו ונלי ספק
 נשמע כאן וכו"ל ולא מעטם שמנונית שעל הסכין
 ולכן אינו די ננעילה וכו' דכשנו הסו' והרא"ש פ'
 ניד הנסה דהטעם משום שמנונית שעל הסכין
 היינו לאוקמה אוקימתא דבי"הס רוחא וכו"ל אבל
 לדין דפקקי' כאידך ליטא וכו"ל ודאי דלא סני
 אנעילה עד כאן חסר בספרו נלי ספק וואמנם
 דא וראשך עוד טענה גדול נשיטת עלמו דברי

בפשיטת לדידי' נהפך הוא דליק לי' להטו' ורא"ש
 ו"ל הא דק"ג אפס הקשה לרמ"א דקיי"ל כר"ג
 הרי לשיטת ההו' והרא"ש הא דר"ג הוא דנמי
 הגעלה ולמי ש"ל אי להרמ"א הרי סובר דהסוס'
 והרא"ש פסקו הלכה כר"ג וא"כ ע"כ איק לי' אידך
 פירושא ולדידי' נמי נפירושא דר"ג כיון דמיהת מודה
 לאוקימתא ראשונה דבי"הס רוחא אינו לא נשיטת
 געילה ולאידך אוקימתא נכנעלה ואף צו היינו
 להפליע ולא לבלוע כלל אידך לוקמי אינהו הא דר"ג
 דחוקא מטעם הך אוקימתא ונמי נמי הגעלה ננד
 הכלכה הלא עפי פדיף דמוקמי באוקימתא קמייהא
 ונשיטת געילה זאהא הוא דפליג עלי' : וכן הוא
 לשונם בהדיא בקושייתם על ר"ת ו"ל דר"ג סבר
 נ"ה"ה רוחא :

מיד נ"ח יצד יד ס"ה ימצא כל רואה שאין
 אלא גזוני דברים
 להשוות לשון סמו' דחולין וע"ז ולעשות חורה
 בדברי ר"ת והדברים נפולים וקפלים ולא נמצא
 גם לדבר בו מה שהוא קובה על הגאון רש"י ו"ל
 שלא העיר על דברי הסו' דע"ז ולזה אני אומר
 כיון דשם באו דבריהם בקצרה ולא בנידור כ"כ
 וכן חולקין על דבריהם בחולין ודברי הסו' ו"ל
 כאן הלכו כל הפוסקים לאורם הלכך במי הא מקמי
 הא ומה שהקשה מנ"ל להרש"ל ו"ל דהדרי נכו
 הסו' דהרי לפי קושייתם לר"ת ו"ל מכלל דלדבר
 לא קשיא וזה לאק"מ מדא דהך סברא דמשרק
 שריק היא מוכרחת עמ"ד דלא נצי הדחה נדכתב
 הר"ן ו"ל א"כ מהיכי תיתי לנו לעשות לפי האמת
 מחלוקת חדש בין הפוסקי' ו"ל ולהמציא דוחק דר"י
 בעל הסו' ו"ל מוקי להאי דסבין שחזע דווקא בשחט
 באקראי וכמה יש לתמוה על זה המחבר דלעיל
 ערב לו בלשון הרמב"ם ו"ל הסתמי דאיירי בנא
 במרובה וכאן ייטב בעינו דהסו' מוקי בלשון הסתמי
 בתלמודן דווקא בהיפך ולעשות הפוסקים אגודות
 אגודות דהרמב"ם וראשי מוקמי לתלמידן דווקא
 בשחט

שם נחזור לעניינינו מה שהשיב על הס"ס שהי' לו להטור להביא דברי הרמ"ם הא מלתא שכתו לא ברירא ולכוס רהיטא נהפוך הוא כפי ר"מ ורמ"ב באחרונים :

תירוצו לקושייתו מרפס איברי שפועה לעלמו חילוק שחינו נזכר ואומר עם זה דלמאי דקיי"ל קולף אינו הנא' כלל דמי הגיד לו דאיירי ברוהח וגמר' אמרה דהוי הנאה והוא אומר שחינו הנאה כלל וכמדומה לי שפעה וסבר דקליפה עולה במקום הולכת הנאה והוא שנוס חדא דהקליפה מותרת בהנאה ועוד שהא מטעם אסור אחר והרי זה כמי שנטף חלנע עם השחיטה ולפי דבריו מותר לכתחלה דמקלקל הוא וגם מן הרא"ש נראה מנותר דהקושיא לכולהו קאי :

סי' י"א הכר"ח כתב בנרות אבל נר אחד אין ראוי לכתחלה להשתמש לאורו וכ"ש ציוס במקום אבל וממנו לקח זה המחבר אלא שצא כשהתל לעשות עוד גדר וללאוד בהיקס דנמקום אופל אע"פ שקואה דומיא דגר ויורה נא גדר דבריו מקום אופל אע"פ שרואה ואם דעתו דביוס המעונן אסור לשחוט או לאחר השקיעה או לריך להפוך פניו למזרח שקורים אל"קילגא במנהג הישמעלים :

סי' י"ג סע' א' אמת הדבר דאין לנו ראוי מלשון הרמב"ם ואפשר דסבר בהג"ה אשר מא"ו דמחלק לענין עריפות בין הפרים או לא וא"כ אף חמידי דרננן הוא היה ראוי לתפוס בדברי המכריע אמנם נראה דהה"מ ז"ל דקדק לשונו דפתח בנדיקה וצוה וודאי לא יאמר אדם להחמיר בדבר שפיקר שחיטתו אינה אלא משום מראית העין והיכא דאיכא תרי המיה מותר לבמרי ומנאן דככולל דיני דעריפות סובר הרמב"ם ז"ל שהוא מותר ואמנם באמת שיש להתעקש נגד הה"מ ז"ל ולומר דלעולם לא היקיל אלא בנדיקה כיון דמדינא אין העריפות מפסידתו אבל לשגא

לא משמע הכי לרב המגיד ז"ל ולו שומעין : סי' י"ד ולכי זה ג"ע : אינו תלוי בךך דלפיל כלל דאף הכ"ח לא אמרו אלא בשוחט את העריפה דמהני שחיטה. לעהר מידי נבילה אבל פיסול בשחיטה סוי כמקטל קעלה ונולד מה נולד מחיים או לאחר מיתה ונעיקר דברי הכ"ח והפ"ח אין פה מקומו לדבר צו :

ולענין ספיקו לשונו זר דמה דחשב לה חוקם איסור נהפוך הוא דהרי אפיליד והוא מוכן לזב אמו לשחיטת ענאו להיות מותר לכשילד וישמע ומ"מ אין ספק דהוי לי' ספק שקול באיסור דאורייתא ואין זה נקרא חוקת היתר גמור ועוד נפלגל עם האיש הזה בענינים האלה : מה שהשיב על הנהגות הרמ"ק ז"ל שהי' לו להביא דברי הסו' ז"ל דפ' א"ל אף דגנאי להיעפל בכיוולא באלה ואם נדקדק כיוולא צוה על הפוסקים נוכל לעשות ספרים אין קץ מ"מ אפשר לך דברי הגדול הזה דהנן יש אומרים רוצים לומר מסוד שהאיסור הוא אמ"ם והאי אדאי כבר פקע ועל נבילה עכשיו אנו מסופקים לא הוי וודאי איסור ומעתה מה שאמר נסתלק דאף נדעת רש"י ז"ל אפשר לומר כן דזה לא יקרא ראוי ולכן הביא מן הסו' דג"ש דמשמע מדבריהם דאינה זנוחה ונבילה אחת הן דהא אמרי' אינהו לר"ש דאין יוה"כ חל על אינה זנוחה ואיך חל נבילה על אינה זנוחה אלא דהיא היא לאחר שנתנבלה בשחנה איסור עשה דאינה זנוחה לאיסור לאו מעתה מה יביא מן הסו' דאין לדון דאין מנותר מדבריהם דהשתא היא נבילה וודאית ואם תיקשי לך נבילס ביני משנחת לה תירץ דלרב הוגא אי אית לי' איסור עשה דאינה זנוחה אף הוא סבר דאפי נבילה וחיל מה שכתב לתרץ הקושיא על הרמב"ם ז"ל והבבב"ח שהכ"מ לא נתכוון לתירוץ זה לחוק עשה לי אמנם באמת יש לנו דברים הרבה בדברי הרמב"ם ז"ל אה ואין כאן מקומו :

דק תחלת לשון משמרת הנית לא כולן דנהדיא
 סלה לה במים נתון שהן מפליעין קלת עי' עליז
 כל הלשון ותמצא בנהדיא דאפילו קטנה יפה לא מהני
 אלא שאי אפשר להדיא מופתי נגד האיט הוא
 בשום אופן שאין לך לשון הקושרו ומעמד בתוך
 מילתו מנגזרת דעתו מילות אחרות שאין להם עני'
 כלל כאשר תראה עוד כיוצא בזה בדברי מרדכי ז"ל
 שכל עיקרו לתרץ בין דינא דהכא והתם ומבלבל
 את דבריו זה בתוך זה ויעשה שלש מדות
 בסבין זה ואין ספק שהוא מחלק בין לה לביש דנהא
 סגו בסדסה ודקדוקו מדקיע תרי מלי הוא ככל
 כי הוא הדבר אשר אנו אומרים שגטיינש כי אין
 אנו מוספקי' בו על תשמיש אחר הסמוך ואפי' משתמש
 עכשו לפנינו ומעטם שהוא רגיל להשתמש בו ודו"ק
 ולדידי אין ספק שגם דעת ראב"ן וכן אלא שאין
 בפרו תחת ידי זהמחבר הזה לא הדיא תחילת
 דבריו כלל וסוף דבריו הן על מנהג העולם שהוא
 בעודו לא שכן כל קנח להדמה לריבין לדעתו
 ועם שדקדק לשון הגמרא ואי איכא בליפת עיי' ב"ח
 דפירושו שהוא קשה שאינו נמלא בסתם כ"כ ושעיינ'
 דנעי הדמה לו איכא דבר קשה עמו עוב הוא
 ז אינו לריך יותר ובתחת בזה נוכל לפרש דעת ראב"ן
 שהדיא שהוא לגמרי כהיפך דאשכחן בגמרא' לונן או
 דבר קשה מעט ולפיכך כהן דשיעור בליפת דפרשי
 לא אחיידיע לן לפיכך מן הדיון תיכף לאחר שחיעה
 דלו סגי כל קנח והראשון נראה עיקר ואין להאריך
 כי כבר נלצינו בריבוי דברים שתמליחן אינן אלא
 דוחקים וסגרות קלוזות וזה כל ישנו של המחבר
 הוה הוא מעמיד עלמו בכל ערן בלידי דרכים
 ונמשעול הכרמים במקום שנדחקו רבוצתו ז"ל
 בסגרוקיהם ומאריך עד להלכות גדוליס הקרי לב
 למען לא יתבוננו על דבריו כלל ואף אכן אעשה זאת
 מכאן והלאה שלא לבלות הזמן לחטט אחר מפסיה
 בערות במקום שהוא לוקח סגרא אחת לראשון או
 באחרון וכוסב עליו גייר ארוך מלא רק אגלה

טעיותי בדבר צדור / טוב ראיתי דלקמן סע' י"א
 הדיא דברי ראב"ן בשלמות יותר לו נראי' מבוארים
 כערשטי האחרון בדבריו דכתב דהעולם נובנים
 להקל הואיל שעושים צעוד הדס לח זעם כל זאת
 אינו ראוי לסמוך על זה אלא בדועבר וכאן עשה
 במתכתן והשמיע מקלט דבריו כדי לגנוז דעת
 הצריות צעוד הפיו פנים סם להגיה בדברי הרא"ש
 כחפצו ולהפך את גירסתו לגמרי ודמי כמאן דלא
 חוי דברי הרא"ש מימא כי לא אחת ולא סתים ולא
 שלש שלש חש הרא"ש לדברי וקנו ואדרבה מקומות
 מועטים ונפר יכתבם שהרא"ש ז"ל הדיא דברי
 ראב"ן ונבר בא בערוניא זו על הרא"ש ז"ל סי' ב'
 ומי יודע עוד כמה פעמים נתקשה בזה אצל ראיתי
 בס' פ"ד גבי תולעים שגבניה שדעת ש"ד וראב"ן
 לאבו' והרא"ש מתיר בפשיטו' ולא תמה ונסי' ז"ה כ'
 העור דדעת הרא"ש כדבינו אפרים ובספרו הדיא
 דעת ר"ת ור"א ז"ל ולא חש להדיא דברי וקנו שהן
 כדעת ר"ת גם גבי שחיעת הורדין שלא לבשל
 עוף שלם כתב הרא"ש דעת ר"א ז"ל וחלק עליו
 אף שראב"ן וקנו מסכים בזה כן ולא הכירו ולא
 נתפעל ממנו זה המחבר :

ס"ק ב' יראה כל מסביל שבדוחק הזה דמשים
 דבא לאשמעי' דבדעבר מוכר נקט
 ליבנא דלכתחלה הוא מאריך כמו מלמד תינוקות
 ויראנו נא בפשיטות דוגמא דחמרי' מותר לכתחלה
 ופירושו משום אסור זה ואינו באמת לכתחלה מכח
 א"א ואני רואה ריש נשאין על האנוסה דמקשה
 בגמרא וכל היכא דאסור מדרצק נקט נשאים וגם
 שם בא להשמיענו דאין צו איסור ערוה וקידושין
 חופסי' ואיכא נמי נפקותא לענין דיעבר כמבואר
 ברמב"ם פ"צ מאסורי ביאה דין י"א ובהג"ה רמ"א
 אה"ע סי' ט"ו ובהו' כתבו סם דהוא הדין דמצי'
 למפרך מצרייתא ואמנס עי' בתש' הגאון ח"ץ
 ז"ל שאלה ה' ויש לנו דין ודברים עמו ואמנס גם
 לפי דבריו יש לחלק כאן ואין להאריך :

אחת וא"כ חושש המוכר לפסידא דזה וודאי לשאיטע
 זבן אלק וחשעתי דעם מרי אשורי אלא ש"ס מקום
 אחי לומר דאפשר לקחה כרי למכור אין למוכר
 חשש לעי' דאלפני דלפני לא קפדי' אבל יש להן
 בזה נכמה אנפי וחיני יורד בעת לבאר כאן דבר
 די נאמת ענין הדין הזה שאנו עוסקים בו אינו
 שנואר כל הגורף בדברי רבותינו והוא שנותן לו
 מקום להקשות על דברי חדושי הרשב"א ז"ל אבל
 שגבר מה שכתב הוא עממו להודיע ולשאל תלמי
 זה בזה עוד אשאלנו לזה המחבר אשר הקשה למה
 ישאלנו אם מכרה לשחטה הי' צריך להודיע ואם
 לאו אפילו הוא יודע שמכר הי' מותר לשחוט ומני'
 לו להגדול הזה דין זה נפשימות כ"כ שזה לוקח וזה
 לוקח אף משני ב"א שחשין זה שלא בפני זה ואין
 חוששין ואין חילוק בין לוקח ללקח אלא מצד הדין
 שזה צדור והעבודה שדברי הרמב"ן ז"ל נראי'
 כמבוארים בהיפך וצריכין לדחוק מאוד ואפילו אם
 נאמר כן לפי המסקנה דאינו צריך לשאל אבל אם הדין
 הוא דלריך לשאל אם מכרה לשחטה היום אין ספק
 דלריך הוא לעמוד על הדבר היכא דאפשר אם כבר
 שחט הלוקח באחר כמו שצריך לשאל את המוכר
 אם לא שחטה דהרי אם מכרה לאחר וודאי שאין
 בספק שחט שחט זה כבר ספק קלוש יותר מספק
 שחט מכרה היום על מנת לשחטה ומפחה מאי קשי'
 לי' דודאי צריך לשאל שחט אם לא שחטה הוא
 וגם באחר אם לא מכרה שחט וכשאומר לו ירחה
 דאי איכא לברורי וצריך לברר ולא לשחוט בסתם וזה
 אין צריך המוכר להודיע כי אין אחריותו עליו אכס
 אין רצוני להאריך ולברר הדברים פה לענין דינא
 עכ"פ כמה פניו עוים להכריע נגד סה"ק והס"ע
 דכתב להדיא כן בספרו וגם דברי הטור אין להם
 שום פירוש אחר ואף כי ידוע שהוא הולך אחר
 דברי הספר הקלר להרשב"א ז"ל כי ספרו הארוך
 לא הי' מצוי לו בכל זמן וכל מה שכותב על שם
 הרשב"א ז"ל על ספר הקלר כיון וספרו הקלר

חבר באחרונה ואפילו אם יש איזה סתירה בדברי
 הולכים אחר הקלר וגם דברי הרמב"ן ז"ל כן זהו
 אומר לנו אין לנו אלא דבריו שכתב"הא ונאמר
 דבריו עומד בדעתו להלכה אלא שמניחו בל"ע
 למעשה וזה נגד הרמב"ן והרשב"א והס"ע וכל
 האחרונים ונש"ע כתב להדיא ואף להרב בעל ע"ז
 ז"ל הי' זה פשוט עד שהקשה על הטור דנראה
 מדבריו דמפרש לכולא סוגיא בד' פרקים באם אמר
 בהדיא זהו תמוה דזה פשוט דאף בשאר ימות
 השנה צריך להודיע לאותו הבא אחריו : ודלא
 כהחריף הגדול הזה שפעה מזה בסוף קושיא נפרי
 עלמה בלשון הט"ז :

בשאר - אריכות דבריו לא רציתי להטפל כי אר
 רואה באמצע דבריו כן מלאתי בספר
 תבואת שרזלי אין משפט עם הגדול הזה וברצו לברכ'
 זאף אין ספרו אחי לראות מה שהוסיף הגורם
 כזה זאף כי אין פנאי לנסך בשאמה את לני בשיטת
 התלמוד והפוסקי' והואן בהול עלי להודרו לברר
 מצוה להשיב על חלומותיו של האיש הזה ועובר
 אני על דבריו כמעביר על הפרשה ובסוף דבריו כתב
 בחזור לפנינו ובלבל עלינו דברי הסו' והרא"ש ז"ל
 שהן קשים מאוד דהיכן מלאו דברייחא חוקא לחלק
 אפי' ישנה לגירסה באשנותינו ונגמרא הניא האינעיס
 אימא משום דמוכח ולא ידע מאי קאמר דאינעיס
 לא מוקמי מרי תנאי אליבא דר' יודא אלא אמר
 כיון דברייחא וודאי לחלוק דבריו מחמי' אמר
 ברייחא וגם דבריהם אלה וודאי שהן חמי' גדולה
 והמחבר הזה לא חלי ולא מרגיש וכשאמר דהלשון
 כאן נוטה דמרי תנאי אליבא דר' יודא מה לא
 בהנהו מילי כבר אמר הר"ן ז"ל שכן הוא והדיא עוד
 מדלא חיייתי לי' תלמודא כלל ובפשיטות יש לומר
 דבמה וודאי לחלק זאף דרי"ב סבר דנמה לפרש
 והסו' ז"ל כתבו נכמה דוכתי להלכה כרי"ב כלל
 מקום לגבי רבי יוחנן חדא דהאי כללא לאו דכי"פ
 היא ז'הרשב"א כתבנה סי' סס"ד בשם הגאונים
 כתב

פ"ק ב' מדקדק בלשון תה"הק הוי' בה : ומה שחירן הוא אי אפשר לאמרו מלבד לשון צמ"דא דאך אפשר א"כ דהמיעוט הכשאר דיתר במחשבת האם ואיך נסתפק בזה ואין להאריך באן : **ש"ק ג'** כל היזם הוא מסתבט בעלים שאינו שלו ומטיל בה זיזין המטבין את הקורא לקרות משמם אריסטט סכן במלות קלרות אמר ספר"ח שיש חילוק בין לשון הר"ן ובין לשון הסו' שהרשב"א ו"ל זכנר הרגיש בגדול הוה דאיכא אורחא דיומא להטיל בלזם בין רבותי' אלה ז"ל ודלא בהמחנה הוה הרודף אחר המחלוקת בדמות ספוסקים ו"ל : וכל עיקרו אינו ענין לדבריו בדעת בעל הלבושים ו"ל כיון דלדדי' בעל הלבושי' ו"ל מסתבא דנכסי' אמר דכאן אזיל אי לא הוי חלדה מאי בעי בהא ואין לומר דקשי' לי' א"כ למאי נפקא מינה זהאיכא נפקותא טבא דהיינו לאחר מיתת הנהמה ועוד דלדדי' איכא תרי ספיקי לאיסורא ועיקרו דבר הבל דמנין לבעל הלבושים ו"ל לעשות סגרא לעלמו דהוי חלדה כיון דמודה דטעמן של בראשונים שהשמיעוהו בדעת הר"ן ו"ל ואכנא הוי לי' למימר דדעתו ו"ל דלא כהר"ן לא דמ"ה השמיטו דסגרי דאזיל אי תחת מטלית לא הוי חלדה ועי' ט"ז לקמן בדיון חלדה ואמנם אף בזה יש להקשות הרבה זהויתר קשה דא"כ הדין הוא דאף לאחר מיתת ולא משמע כן בדברי הלבוש ו"ל עלמו :

סי' ש"ד מי יתן והיה לבנו שלם כן בכל מקום לבחונ כי לא מלא דבר ברור :

סי' י"ז **ש"ק ב' עד ע"ב ד"ה** והנה לפי הש"ס דינן יראו כל חכמי לב שגם חריפתו של המחנה הוה דכולי פלמא לגבי דידי' כודדקי שהוגה עמסה כל כך פעמים ומסביר בדברים כדרך שמסבירין לתינוק בן ד' שנים בשאלמדין איתו פשט על המילה ובגמר דבריו שהן כשנה על ספר"ח לפנין הדין כתב שכן בקבוקנות

שור ואי כנר הנדתי פעמים הרבה שאין הספר תחת ידי אבל אי מהאי טעמא אמי עליה חחר המחילה מכבוד הרב לא דק כי לא נתרבה הספק אפילו כחוט השערה בי ערך אפשר א' אל אפשר א' בערך ב' אפשרים אל ב' אפשרים ונאמת סגרת הפר"ח הוי' לה מקום דכל באותו היום חוששין אל' דהיא המתנת שאין זה מד' פרקי השנה שאנו עסוקים בה שאינו ערב י"ט ומסתמינו לא אסרה אל' בעי"ט אבל יש לעיין בלשון החוששתי ואין באן מקומו לבאר דעתנו והמחנה הוה מוסיף והולך בטעות הוה תולדות לקמן ואינו מרגיש אה"ו מן זראיתי להר"ן ו"ל עד ד' השני גם לפי מה שכתבו האחרונים אינו אל' חליפות והספקשות להקל באכור נגד הרשב"א והטור והב"י וכל האחרונים ז"ל על סמך התקשות שיש לו בלשון הרשב"א בחדושי' ואף שגילה פנים בדברי הטור והש"ע הוה עלמו קראן דותק זהרואה יראה שאי אפשר לאמרו כלל ואין ספק שהוא כפירוש כל האחרונים פה אחד ואע"פ שהגיהו וי"ו ונאמת אאופתא כתיב ואנו לריך להגיה כלל ומאמר פרטי הוה בש"ע ומדבריו נראה נפשיטו' דנפתלה אינו נקח טעו' לפיכך כתב להוכיח ולהודיע אנשני כתב להודיע וחילק יש דכאן לריך להודיע תחלה שלא ירמזו דהו' כאלו פירש מכור לו לשחוט היז' אבל כאן כל שוה לא פירש לשחוט היום צעינא גם הוה חכם זמוכר לו ומהירז אח"כ שלא ישיטנה היום והטור לא כתב בראשונה ולהודיע כלל והוה מדקדק יותר ובשמי' עדי שלא נחנה זמן לראות בדברי רבותינו מפרשי' הטור מה הן מדברים בזה כי מתחלה לא ירדנו להגיד מדשות ואף לא לבאר שום דין פה ואשאל נא את האיש לו מלא נסה"א ותחדושי' נפדיא להפוך האם הוי' מהאי' לחלוק על הקר שהטור והב"י וכל הארונים נאשכו אחריו והוה ספק לפני עור ונדבר שהדעת עתן מהיות טוב דמה לו לתלות ואפילו למה שלא נסתכל בלשון המור והש"ע והנ"ל לא מהר נאשכ דענין ההודאה

הפסיקה צדיקה המעבדת בין העסק ובין הדאי' ומעטה היא לריכזה בדיקה והיא נראה נכון אלף דבא גופא איכא לספוקי אס למיז הרבה עד פולס משמע אז דעכ"פ אית לי שיפורא וחזן להאריך :

אח"ז בלבל עלינו מה שנתקשו בו פעלי הודשי הלכות ברוב נידה בקושיית אדרבה העמד מקוה על חוקתה ואמר הדבר הכביל וידוע להעמיד בשאלת המקנן פה קושיית התו' ז"ל והאריך צום עד מאד וגלגל בתוך הפירוש דהאי דהרי שחיטה זהרי טבל לשניק שהוא כחוקת היתר וחוקת טהרה ואינו ענין אל התריפות הראשון אלף כדי להאריך ואם חמנס לא נפלת היא הסברה האמת מעיני כל מתחיל לפי בגמרא ילמד מה להחליק לעצמו לשון הרי שחיטה לפיכך אבל באמת מלבד שהכל כולק במקום אחד עם הפירוש הפשוט הנחמה תלויה בסכין אי אפשר להעמידה בחוקתה אס לא ע"י אורתו דבר הנוגד זהרי היא לעולם נשחטה ובשאתה אומרו בלשון זה דהיינו חוקת היתר ונראי ב"כ הוא העמדת הסכין על חוקתו וכי נחזה בה ובלעדי זאת העמדת חוקת היתר עוד לא ראה דאס באמר כפי הפשוט לפנינו בתלמודן דלרב הונא איהת דחפילו שבר עלמות פסולה וודאי דבעי בדיקה לאכשורי קמייחא ומאן דמייחא סייעתא לרב הונא סבר כוותי' כהא א"כ מאי דפריך ליתא ואמנס ! הסוגרים יאף לרב הונא לא בעו בדיקה ומן הנרייקא דטבל ועלה יש מקום לומר סברה זו מתוך דברי רח"בן ז"ל בסי' זה כפי דאסברו לי' האחרונים וא"כ שבודאי לדין גדר לפרש דברי הראב"ן ז"ל אלה ומנחנו ניחא פה לדבר בנוף סברה זאת כי ידענו באמה שעה עתיד למלאות גיירות בדבה ולהוסיף עוד סברות עקוסיות בתכלית אל זה ואנו עתידין להשפט עמו וכתן לא נדבר רק על ההעוה יתירה שתראה בדבריו שכתב ויהי כשוע בחזל לפענ"ד ואינו יודע לכונן דעת הגאונים

שפירשו בדרך רחוק כאלו המפרשים ז"ל הקשו על הנמדה מסברת עממן ולא ידעו להשיב דהמקנן סבר דמקוה עדיפא שבה הדבר תלוי לעמא ולעבר אבל העליס פיקר שאלתס שהיא איך מדמה לה לנידה ואס יראה להקשות ממקוה אכסין כי קיימת בשחיטה חולין אקשי ואין הגדה מסמלעת בנייהס כלל עיי' בדבריהס דזה כל עיקר מה שנתקשו :

אמנם דע ולמה שהערנו לך דלהלל בעי בדיקה כדי להחזיק העהרות שפיר יכולין חזן לומ' דכאן צרי מקוה סוגר התלמוד דלא חיירי בשמן הדין היא לריכזה להמדר ומעטה כיון דמתחלה חוקה גמורה היסה ואין חוששין מו לא באמר כלל העמד טמא על חוקתו דאף כלל היה מודה אלף דסובר דאשה עלולה לראות ונעי בדיקה אבל לדברי שניהס סוף דינא כרחלת דינא ודריה ובריך לי' דלחלעולס יש שגז' כשהרשותא לפנינו ובדרך זה תוכל להוליך כל הסוגיא ולפרש הרנה באומא המחלוקת אי לרב הונא בעי בדיקה ומחלוקת הרשב"א והרא"ה אס עשו הסכין להפגס מעלמו ואין ראונינו להאריך כי לא ירדנו לחדש דבר כ"ש במה שאינו נוגע אלף לגואנ : והדברים שכתב זה הן מה שמעמיקי העיון יפנו אליהס נראשית שוטטס בסוגיות אלה ומכיוולא באלה המסבר הוה מרנה דפין ואין כדאי להרפים כזאת כספר כלל אס לא מי שהוה מחבר על כל המסכתא ורולה לפרש המקומות המוקשים ונלחץ הנה והנה או אומר בדרך אגב ובקולר נמרץ אבל אללו כל דבר הנפרך כלסוכן והדחקות בשבדא הכל כתיב לדינא ותילי תילין של גיירות ימלא מהס ועס כל זאת היינו מוז'ין לו אבל החליפות הוה לדבר משפט עם פעלי החזשים שהלכו בדרך מרחוק והיחו את הכשוע ויגנוב דעתס ודעת הגריות לבלתי הניא במה נתקשו רחי' לבפרו במיניה :

אח"ז מאריך עד מאד בסברה מבולבלת וסותרת עלמה לעקט דברי התו' וכל הפוסקי' לומ' טעם

כתב להיפך ודבריו סותרין למ"ש בתשובה ו"ן וכן
 נשמע בריש הלכות גדול' ואמנה דבריו ל"ע ודעת
 הרמב"ם פ' כ"ג מכל"ש הלכה ח' כדעת הגאונים
 לענין האי דידן ואין ספרו הכללי תחת ידי לראות
 מה ידברו בזה ואף לר"ת אפשר לומר כיון דכל
 דר' יוחנן אף אבמה קאי ורי"גל פליג עלי במשנה
 ובנרייתא מודה וא"כ נבדרייתא הוא בהיפך פן המשנה
 ובוה"ש מקום לפרש לדבריהם בדוחק קלת :
 סי' י"ח כאן החל לפרש מעשה תקפו ובגורתו
 נענינו החוקות בש"ס שהוא משהלך
 בקרב הים הגדול הנה בכל ספרו ופוחה בדברים
 דורסן ונותן אל לבו בענינים האלה אשר רופא
 אומן יקרא אש סי' רק מנאר את הענינים לא להחליק
 במליצה והמאמר בספרות . הנלקחות בתלמוד
 ובפוסקים אשר הכח הזה לא נשא אדם מעולם
 את נפשו להראותו אבל הגדול הזה דרכ בוצרי'
 שאני דכל כי האי נמי מילתא נוערתי היא
 לגבי :

גדאשית אמרו בלשון רש"י ז"ל דמדה כנה
 הכל יודעים שיש חילוק בין סברת
 השתא הוא דאיתרע לחוקה גמורה שלא נשתנה
 כלל והרי על סברת השתא הוא דאיתרע יש בה
 כמה קרקורים ושאלות כמו שכתבו התו' בהמדיר
 ובנידה והע"ז בי"ד סי' ט"ו אבל החוקה הגמורה
 אין בה שום ספק שלא נשתנה הענין כלל (ועכ"פ
 כל שאין כאן שום ריעותא) אמנם הוא בא ליתן
 לל' אור בדברים ואמר שהוא כלל גדול בדיני החוקות
 דכאן אנו מעמידין על שעה ראשונה וכאן אין אנו
 מעמידין רק על מה שהיינו מעמידין קודם שנולד
 הספק והלשון הזה כולו אחיות עירם לא נודע
 אש חילוק בדין או בסברא והסברא מה היא שהרי
 כשאנו מעמידין על מה שהיינו מעמידין קודם
 שנולדה ספק אנו שואלים במה העמדנוהו כן קודם
 לידת הספק ואנו מתרצין לעלמנו על חוקת שעה
 ראשונה ומה א"כ מה הכלל ומה הוא רוגס אבל

אמר שגור יבא אחת ידעתי ואמנם ביאה ריקנית
 טוב לכשיבוא נדענו ועיקרה של סברא זו הלא
 כתובה על דברי הראשונים והאחרונים ו"ל פעמים
 הרבה כאשר יבוא לפנינו ואפס במקום שיש לו
 שיכות :

אחת היא אשר המציא פה ואמר דרש"י ז"ל
 דקדק זה מלשון התלמוד דאמר בחוקת
 עהורה ואש על שעה ראשונה סי' לו לומר בודאי
 עהורה וננהלתי על המנהיל הזה דברי כל הש"ס
 עופת על פניו כי מעולם לא נאמר לשון אחר שהרי
 בחוקה גמורה בני נגע דאמרי' ודלמא אדנפיק
 בצור לי שעודי אלא אוקי אחוקתי' ולא אמרי' אוקי
 אודאו אבל בזה ישמיע התחבולן עלמנו בדברי תו' ז"ל
 אבל מה יעשה ללשון הנאמר בנפשו של ענין והוא
 הניר שכל ספרו סובב עליו שאומר בזה צחי'
 בחוקת איסור עומדת ובחי' אין ספק שהוא וודאי
 איסור וכל ספק בשחיעה אנו מעמידין על הזמן
 שהי' וודאי כללא דמלתא ראוי לומר סידרא דמר
 כארבא מדרבנן בדיקא במר דלא גמר שמעתא :

אח"כ הראה את כחו כיוצא בו בלשון רש"י ז"ל
 ושאל מדוע שינה לשון התלמוד ואמר
 אין לה חוקת עהרה ופתח לפרש וירא כי לא יכול
 שהרי קודם שנולד הספק הי' לה חוקת עהרה
 נשמע מזה ואמר דהיינו להעמידה עכשיו על
 חוקתה דחוקה גרוע היא ומילא ידע בכל אלה
 ומה רצה עוד והיכן דקדוק הלגון וביאור הי"א
 ברש"י ז"ל אמנם זה לפי דעתו ואני נכון בדעת
 רש"י ז"ל דנראה לי דסבד רבינו ז"ל דלהלל באמת
 אין לה חוקת עהרה כלל ואין עהרותי' עהרות
 עד שחזק אחר עסקה נס ואף דלמ"ד מעת לעת
 הדין דאף דלא בדקה לא מעמאיש עד שתראה ועיין
 ברש"י ד ע"כ ד"ה שחרית מ"מ להלל הדעת
 נוטה כן דהא אין שיטור לדבר וא"כ איך אפשר לטער
 עכשיו ואנו יודעים בוודאי שאנו עמידין לעמאתן
 דאנו לא תראה לעולם ולנשתראה נעמאתן כל של

צלי האטרופות שום אומדנא חף במפרקת שאין
 אנו יושעין בהן אנו תולין באחרון ואם יהיה אדם
 להתעקש ולומר דסוף סוף בשחיעות כרנה שנמצא
 אחריהן פגימה וודאי הדעת נותן לחוש מעלמה
 למפרקת ולהעריף למפרע דסוף סוף דרך מפרקת
 הוא לכנוס ולא נעמיד כ"כ אחוקה מ"מ הרי
 נחשלה הראי' מן החו' והסברא שהצי"ו הפוסקי'
 במקומות רבות דכיון דאתה לריך ללכת למפרע
 סלך לשעת האפשר הראשונה דהנא שאני דכל
 עיקרא חין אנו נוקקין למפרע אלא מאוס מפרקת
 והרי זה עלמו כשעת הכיכוס ואם שקודם לו כשר
 וזה ברור למתחיל ויעוד המלא סתירה בתוך העני'
 עלמו שאינו מטעם אומדנא ובושני להטפל ולהשיב
 על דברים כאלה חלל מה לעשות בדור שכל כזה
 שאים אשר שגיאות כאלה לו יצא ספר לבית הדפוס
 ויקיר באיסורי נבילה נגד הש"ע וכל האחרוני' ויגיע
 אח"כ על ידו לגדולה כ"כ ליטע על כסאו כאחד
 מגדולי ישראל על זה וודאי יש להתבנייש :

אח"כ הביא דברי הרשב"א והר"ן ז"ל וערב זה
 דברים קלחת פשוטים נכתובי' וכמסורי'
 וקלחת מטורפים ועמורים / לעין כל ניכרים :
אח"כ בא לתרץ הקושיית הרשב"א ז"ל על הרמב"ן
 ושאל להרמב"ן ז"ל בדיקה לפניו למה וזה
 הצל גדול דהרי סתם סכין חוקתו פגום ואיך ישתמש
 בדבר שחוקתו נבילה ועוד היכי לנריך ועוד תמלא
 בדבריו טעות דלהרמב"ן מדרבנן תקנו וכסבור הוא
 דלא יתקן פוסקים אסור לו לסמוך על סמך בדיקה
 של אחריו דבר תורה ולקמן סי' וי"ו פירש להדיא
 שחושב בדבר זה מן התורה וזה וודאי טעות
 דמדאורייתא לא נזרי' שמת ישכח ומה שהשיב על
 שאלת הרשב"א ז"ל הן מילין בלי דעת דאפילו
 לקמייתא אנו נריכין לו מן הדין דאימר אכנוס
 ואינו ידוע הוא חללינו כ"ש לשני' דאינו נדוק
 הוא לא שיש מקום לומר דבר של טעם דאדרבה
 בדיקה זו אינה אלא סיוס בדיקה ראשונה כיון
 דלראשונה נמי אנו נריכין לה ולא גרע בהמה שני'
 מראשונה ודו"ק :

אח"כ בא כמתקשר נגד דעת תרומת הדשן
 והרמ"א שהסכי' לדבריו הש"ך כיון דרוב
 הפוסקים הבי סברי' והרשב"א ז"ל כתב דשמעתא
 הכי הויעא ונא הוא לחוש להחולקין ומתמי' על
 הש"ך כאלו לא ראה דברי הרשב"ד וכל רואה יחזק
 לו וכל עיקרו לא בא כמדומני אלא להראות שלא

צלי האטרופות שום אומדנא חף במפרקת שאין
 אנו יושעין בהן אנו תולין באחרון ואם יהיה אדם
 להתעקש ולומר דסוף סוף בשחיעות כרנה שנמצא
 אחריהן פגימה וודאי הדעת נותן לחוש מעלמה
 למפרקת ולהעריף למפרע דסוף סוף דרך מפרקת
 הוא לכנוס ולא נעמיד כ"כ אחוקה מ"מ הרי
 נחשלה הראי' מן החו' והסברא שהצי"ו הפוסקי'
 במקומות רבות דכיון דאתה לריך ללכת למפרע
 סלך לשעת האפשר הראשונה דהנא שאני דכל
 עיקרא חין אנו נוקקין למפרע אלא מאוס מפרקת
 והרי זה עלמו כשעת הכיכוס ואם שקודם לו כשר
 וזה ברור למתחיל ויעוד המלא סתירה בתוך העני'
 עלמו שאינו מטעם אומדנא ובושני להטפל ולהשיב
 על דברים כאלה חלל מה לעשות בדור שכל כזה
 שאים אשר שגיאות כאלה לו יצא ספר לבית הדפוס
 ויקיר באיסורי נבילה נגד הש"ע וכל האחרוני' ויגיע
 אח"כ על ידו לגדולה כ"כ ליטע על כסאו כאחד
 מגדולי ישראל על זה וודאי יש להתבנייש :
ובדרך הוס הוא מאריך ומתנפל ומתגולל
 ומרבה דברים שאין בהם טעם והיה
 בדברי רש"י ז"ל שנראין מבוחרין בד"ה מכדי מתלא
 תליא בדעת הרשב"א ז"ל והר"ן ושאר האחרונים
 דדרך שברה הוא דמותר ונסוף דבריו השיב
 על הע"ז ז"ל בהצי"ו ראי' מריב"ק שהכה על העץ
 ולא הפין דבריו שהוא מביא ראי' שט"כ דרכו של
 סכין להפגם מהבאת העץ ומכ"ש על העלם דקשה
 מני' טובא ונתקן דבריו הוא מזהיר כאיש חסיד
 שלא להכשל בספרים חדשים ואנכי לא ידעתי את
 הספר אשר הוא משיבו ומה שמך דבר נמצא בו
 כי מתוך לשונו הארוך והנלעג לא יכלתי במהירות
 לעמוד היטב על רלון שניהם ואמנם לא ידע כי
 נפסדו דבר ופוא וראה איך רוצה להמליץ קולות
 באיסור נבילה שנלבל בתוך דבריו דאם אפשר
 דבליפורן הנדוק נפגם הוא ג"כ מקיל והדבר ידוע
 שהליפורן רך כקנה שכן דמוסו בנדיקות הסכין

ור נהך דבני' שבר עלמות וכדי לסקול תנאי
 מעלמא להחיר נמנא חתך במפרקת נגד הס"ע
 וכל האחרונים פה אחד להחמיר בדאורייתא וערס
 אגלה את טעותו העמוס אראך נא את עזותו
 לעקש דברי החו' ננידה ולפרש בדבריהם חילוק
 שיצוי של חריפות של הנל שאין לו שום רמיה
 בדבריהם לומר דלריכין שזירת עלמות דמתוך כן
 נפסל הסכין מכאן ולהבא אלג שחט זה חיותא עובא
 ומעתה אף בעיטה במפרקת או בחתך נפסל
 הסכין מכאן ולהבא מנח אותו החתך ולפיכך שפיר
 יש להעמיד אחזקה ותלה זה במה שתירנו החו'
 ננידה קושיא דנגע בסכנת חסר ואחאי מבלל
 דהאי סברא עיקר וגם לפנין סכין אמרי' ליה
 והנה דברי החו' ז"ל עלמאן עופמי' על פניו סס
 במקומן דהרי אסכין לא תרנו כן ולא עוד אלא
 דבחולין שתירנו כן אסכין הניחו הקושיא דנגע
 זל"ע והוא שהניא הגאון בעל ת"ש ז"ל לומר את
 תירנו כמו שהניא הוא בעלמו (כי עדיין לא זכיתי
 שיניפני הספר הזה) וזה הולך ומדבר בדברי
 הפוסקים אחרים ואל החו' בחולין לא ישית פניו
 כלל, ואפי' דברי עלמו הי' לו לומר החו' דנידה
 דסברי ע"כ דנסכין נמי שייך פגים ואחאי / ואינו
 רחוק כלל דכל דבר שיש לו שיעור הוא חוזר
 ומתחלק ועיי' ע"ז סי' א' ודווקא כנגע חוקה
 יתקו ובאמת דבריהם לריכין ציבור וזכר נתקשו
 זו רבים וגדולים והמחבר הזה עתיד לעכור אותן
 ברגליו וידיו שמואל צבית המדרש עכ"פ כל בעל
 עיני' יעיד דאנגע אמרוהו ולא אסכין גזיות' בהעריך
 דבריהם נגד לאון החו' ז"ל דחולין וזכר מן דין שייך
 יבנה על זס דין להקל ואנא מלא להתו' ז"ל שפן
 צאח טו' עם אותן הפוסקים החושטין לנגיעה
 במפרקת לפסול מאי דשחית אח"כ בלא הסברות
 תלר' זה צוה כמו שכתב הוא עלמו ולא כשעותו
 שחושבן בדרך סנה ומסובב אלג הם תולדות מותאמות
 בסברא (עם שאינו מוכרח שלא יתפרדו ודו"ק)

כי אחרי שאתה אומר שילא הסכין מחוקתו לפי
 שדרנו של עמו לפנום ופוסל עתה בדיעבד מהיכי
 תיתי לאסור את הראשונה מה נשחנה לך עשה
 לצעל מאקת הסכין אחרי מולאך פנוס וכמו שכתבו
 הראשונים ז"ל אלא שחשו לחומרא ועבדי לי' כספק
 וזה הוא דעת בעל הס"ך ז"ל להחמיר בחיסור
 נבילות אצל בדעת החו' ז"ל לא נמלא דבר אם כן
 סוצרים דחתך במפרקת מוליא סכין מחוקתו וכן
 ריקלנוף ושאר פוסקים לא נשמע מהן שמן דבריהם
 עד שזדון ממט לפי הפירוש המוטעט שאמר הוא
 בדבריהם דאין הנטרכות תנאי שזירת העלם אלא
 לשיאל סכין מחוקת היתר ועל דרך סיבה ומכונן
 שנא' דאף חתך במפרקת מתיר הראשונה ונכפשו
 של זה נשעמי כי כל זה ידע' בעלמו ונחפץ לסו
 בזדון רוצה לפשוט יד באסור נבילה :

ויעתה אגלה לך את שזונו בסכנת עלמו דמביא
 ראי' מן החו' דנידה ג' (היא סברא
 מוצאת שם בהאי עינא צקורת הבית וידוע
 בכל הפוסקים האחרונים ז"ל) שאמרו דנכחט
 יבש אטמאים עד שעת הכיבוסלפי דיבש הוא ונחדחי
 אינש מהיו' ואתה צריך ללכת למפרע ואינך יודע
 עד כמה ולפיכך דינו עד שעת הכיבוס ומעתה לא
 פלוג רבנן בכתמים הנה שם נמלא לא פלוג רבנן
 בכתמים והוא עושה הקש לעלמו גם כאן מהשהוא
 הנל באמת לומר דבהמה אחס אכורה מסוס לא
 פלוג ולקחתו לקולא דאין אכורה אלא פסוס לא
 פלוג אצל כל עיקר הדבר הוא הסוף ומבולבל דהרי
 כל בנינו הוא דכיון דליכא למימר כנוס ואחאי אין
 אומרים השתא הוא דאיתרע אף דליכא אומדנא
 דעלם עדיף מעור וא"כ בשחט בהמות רבות
 ודחי נשי דטלהו מותרות דהא ליכא למימר פנוס
 ואתא והשתא הוא דאיתרע וכשהגמר' מחלקת בין
 אחת להרנה פיינו משום שהיתר בא ע"י תלי'
 במפרקת לבני אחרוני כן לי מפרקת ראשון כשה
 אצל כשהיתר בא פסמת השתא הוא דאיתרע אף
 בלי

דעתא הוא דאיתרע מכת שאנו מעמידין הנהמה
 כמו שהאוקטוה עד עכשו אבל הנהמה בעלמא
 אין לה סגרת חוקה נמורה והוא הולך עוד ומדבר
 בענינש העמוקי ורחבים האלה כשטר המתגלגל
 בה וכה דדמיונו שאים וענינים שאין להם ענין זה
 לזה ומאי ראי' מהך דקדשי הגבול לחוקה מכת רוב
 דפאן אנו אומרים שאנחנו מסופקים איך הגיעו
 אלה אל הכהונה ולא נורידם אבל כאן אמרנו שזה
 אין זה סירגא והרי יש בה חיוה מן העדיפות ואף
 לאחר מיתת הרי"ש בה ענין הזה שהיינו אומרים
 שאין זה ומני' לנו השתא הוא דאיתרע מכת רוב
 השתא הוא דאיתרע גופי' מכת וודאי כמה קרקורים
 קרקרו רבותינו בעלי הסו' ז"ל וכמה מן האחרונים'
 דלריך עיון מהך דכל העומאות בשעת מליאתן מלבד
 מה דלפי האצטית דשם לא סמכין אלא בדרכן •
 ובאמת בהך דקדשי הגבול לפי הסגרא הי' אפשר
 לומר דחוקה טובה שהחזקו כן ולא איתידע לנו
 פיסול והלכו בין הכהנים ואכלו תרומה בודאי לא
 ע"י טעות ושקר התערבו בתוכם ודמית להאי
 דסוקלין על החוקות שהחזיקו עלמן כן אלא דמדברי
 הרמב"ם ז"ל שם בהך דס' ותלב נראה שיש גדר בענין
 קורבה דוקא ודו"ק • (ולפיכך ללמד מחוקה דאיתא
 מכת רוב להחם הוא וודאי דברי הסו' דמה שייכות
 השתא הוא דאיתרע לשם אש לא ע"י הצללות החוקות
 באבדות השער שלא זכר ממנו זה המעבר) • ואין
 ראוני להאריך בענינים הגבוהים וארונים האלה
 הלריכין זמן עלום וכדר גזה לבאר המעט אשר אנו
 מנקטים להוליא ממנו והסתכלן הגדול הזה נחר לו
 הענין הנא במרונה ממש בכל הש"ס וכו' סוגיא
 וסוגיא לנדה חרוכה ודברי הפוסקים הנאים עליו
 רבו ולפעמים התהלכו ברחנה רבותינו הראשונים
 והאחרונים • ופעמים נלחנו בקלי קלות יכול אדם
 לקחת מהם חיוה סגרא דחוקה ולצלבל הענינים
 והנושאים ולהחליף דבריהם ולהמיר של זה בזה
 והוא גם ענין הכונע כמעט בכל ס"ק מן היורה

דעה הנה טוהו אחר למלאות ניימות ברלומ וביחוד
 שחזר במידת אריכות אמנם הרגה לעשות מחבולות
 כאלה ולהשיא דבריו חן בעיני הקוראים מלבד
 שדריך להיות איש שכל עוב רואה נהלכה צריך למוד
 עלמו להביא דבריו במשפט נדורים דדמיו הענינים
 לא כאיש הזה אשר אש אפילו ברוב דבריו כשם שא
 אפשר כ"ו עשה ואמר דבר טוב לעולם חשוקתו
 להרנות בו ניררות הוא מערב המעט דנש בפסולת
 יותר מהתק"ס כאשר אני רואה פה שעמד במקל
 על החילוק שבין החלב ובין הנשר שנתקשו בו
 הדרישה ומהר"ם מלונלין בתשובתו (ואולי לקטן
 מספר אחד מן האחרונים ז"ל) ואנחנו אמרנו כן בישי
 הנעורים ותרנו בו קושיית רש"י ז"ל על הגאונים
 גבי נאבדה הריאה והיינו על קושיית הדרישה והב"ח
 מהך ילא הדבר צהיתר ג"כ אלא שאנחנו קהינו
 בהך סגרא מת"ש מהרי"ק סי' קמ"ז ע"י עליו
 היעב (והוא הביא ממקוה ומעבל ועלה ומדבר
 בדברים ברורים) ופלא בעיני שלא ראוהו הב"י
 והרמ"א וכל האחרונים ז"ל שהוא וכל בני הישיבה
 אמרו שאין לשמוך על סגרא זו וכמדומה לי שרמו
 על דברי ראב"ן ז"ל אלא שדעתו הי' שאין לשמוך
 הואיל ולא נמלא נשאר פוסקים ולדידי יש עוד ספק
 בפירוש דברי ראב"ן אלה אש דבריו נובעים מדברי
 רמב"י ואש הך דרמב"י דווקא צהיתר ג"ד וכדברי
 הח"מ וכ"ש אי מדמי' עגונא להוראה דו"ק ואין
 להאריך כאן עכ"פ גבול יש לדבר דאל"ה ספק
 בשחיטה היכי משכתת לה והמנובלל הזה מטשעט
 בסגרא זו כחפלו ואין לדבריו שיעור ואולי עוד
 נדבר עמו בזה • עוד אמרתי לחלק בין חלב לבשר
 דבהמה בחי' בחוקת איסור אמ"ה (אף דשדינא
 ב' נרגא דכל שלא פירש החלב מלטרף אל הנשר
 ואפשר שגם מזה יצוא חוק ספרו פדיין כי לא
 בשמים היא לחלק דבר פשוט כזה) ואפשר שפמד
 עליו ואש הבין דבר זה בטוח אני שימלא ממנו נייר
 שלש עוד וכעת לא אפשר לקרות כל ספרו כאחת

שגח דבר אחד מאשנת הנליו : ומה שהמליא נסוי
 לא חודר ומתלבב עלינו כאן אף דהכח יראה כל בעל
 עיני' שהוא קשה הליוד לגמדי כי מה יאכל בזמן
 יחד כשהוא עומד וסוחט אם צודק בנסיים או
 אס"כ וציוסר בחזתא טובי וכתב דלריך צדיקה כמו
 כל דבר שיש לו חוקה ויכול לנרודי ומקום שגא
 ידוע דהיכי דדיענד כשר יכולין לסמוך לבתחלה
 וכל היזם הפוסקים מדברים בזה ולומדים הענינים
 זה מה והוא עלמנו נטפל בחוק דנריהם ואם ביון
 לאותה דיעה שהביא דמ"א לעיל גם זה הנל דכאן
 הוא כזודתי גמוד ומה פוסקים לא הלריכו צדיקה
 כלל ועוד דסופו להנערך עוד צדיקה מתקנת
 חכמים לדון חיישי' לערחה היכי שרובה לכנוס
 בספק הנל לעיל צדיקה אחת היא יצדוק תחילה
 ולא יכניס עלמו לספק כלל ועוד דכאן אקראי
 הוא דכל בפסח שומע לעלה עונה זאין הנושאים
 דומין ועיי' גם"ק ז"ו דסס ניכר דכל דבריו אחרים
 הן ואנו יודעים לדודסן לגנאי כאשר גלוי לכל רואה
 שלא נאמר דברי הנל ועקשות כאלה וכל עיקרון
 סלוי דעמ' השאלתום לעיל ולא דמו כי אכלא
 לדנא דלדברי הרשב"א זאחומרים שאין הסכין עשו
 לפנס מעלמו וציוסר לשעה קלה שנפי הנראה
 ממנה דבר הרש"ל דהיינו דהסיח דעתו מלשחוט
 והנניעו זה לו לנדר יותר הרי דקו וסיכף לצדיקה
 שחיעה מנ"ל עוד לא ראה אם עלמו דסובר
 דאפשר לפנס ע"י לפורן (וגם אני מודה דאפשר
 שיהת הוי) ולמה נעריח עליו שיפגוש סכינו עוד
 פי שלא ראה לד הפלפול לקמן לא דאם מאורת
 ופענוי מימיו :

סיק ז' תחלת דבריו פירש דברי הרא"ש בתשובה
 מהיפך להיפך בכונתו שזמו שמים על
 זה שאינו מניח לרבותינו בעלי הפוסקים ז"ל לשון
 שידברו בו והפך הקפדה על פיה ככל חפצו שהרא"ש
 מנדר דעתו להדיא כנגדו ואמר דאנח המפרקת
 לתת ה' ראוי להתייר דחומרתי יתירא לתלמ' דנעוד

אפנים וחודר ואמר אע"פ דיוסר שכיח שיפגוש
 בעלס המפרקת ורלונו על הדין שאנו דנין עליו
 שהוא סגרא שהסכין נפגם במפרקת דשכיח יותר
 אלא דמחמרינן ובשיש עוד סגרא מקל' והוא ממרה
 את רוחו לומר דכונתו לספק שקול די לא דמפרקת
 איך כאן אפילו ספק שקול ובפסיחת דבריו אמר
 יתרא"ש להדיא דעפי הוי לן למימר דבעלס המפרקת
 אפנים והוא מסכים עם לשון התלמוד הפשוט לפנינו
 יאליצא דרב חסדא עגס וודאי פוגם וזה תולה עלמו
 באלה אחת דחומרתי יתירא לסלות בעור יותר
 ומפרשו דדרך חריפות של תעמטוים שגא לומר
 מחמת חומרתי עשאנוו כספק שאינו שקול כמה
 מיני הנל יש בפירוש הזה וסלולת והוללות שננאי
 להשיב עליהם :

אח"ז השיב על הט"ז והס"ך ופירש מדעתו
 והכל באריכות עלום מאד ובסוף ראה
 שהמוצח דבריו הניח להאמר כלול הוא בדבריהם
 הסרעם על שלא ביארו כל הנורך ודבריהם
 מבוחרים לכל מבין עם תלמוד וכסבור הוא שרש
 להאריך במומו דבר פשוט זא"כ תורתם מתי
 בעשיה ונגמרת :

אח"ז השיב על בעל תמוזות שוד והנה אין ספרו
 אחי אכל אני רואה שהוא הולך ומתלבבל
 בדעת עלמו דהרי כל פתיחתו שאין לחלק בך ואין
 שינוי בין יגא הדבר בהיטר וע"כ הוי חוקה אינה
 טובה כ"כ וזה למה אלא שנשעה ראשונה נופה לא
 היתה בפמכת על הסכין וזה שאמר בעל תמוזות
 שוד שחינה חוקה נמורה אלא שאנו מחזיקין אותה
 כמו שהחוקמות עד עכשו ואניא הדיא דקדשי הגבול
 שאינה כאשר חוקה דסגרא הוא שלא נשתנה הענין
 שהרי אנו אוסרין אותן בקדשי מקדש אלא שמניחין
 הדגדג כמו שהי' ויאמר נא אינו מה טעם ודעת
 יש כאן לומר חוקה שהחוקמה כשירה ובאיה כח
 אלא שהעמדנו הסכין נכשרות ועכשו נגלה שהסכין
 פגום והרי בהמה צמי' בחוקת איסור עומדת אלא

לשמואל מאי מקשה אמנם גם זה הכל דהתם ביומא
 דאין באן השתא הוא דאיתרע ולא חוקה אבל בערכך
 חוקה נגד חוקה מזה לא דבר כלום ולפי הלשון השלוח
 בדברי המקשה עדיף לי סדרת השתא הוא דאיתרע
 לבגרי לפי שהעומאה והטהרה במעשה הטבילה
 תלוי ועליו אנו דנין ומ"מ קשיא להתוי' ז"ל לישנא
 דאדרגא ואהא דברו הם והמפרשי' ז"ל :

אח"ז בא עמוד אחד ארוך שהוא רומם שם בהך
 סגרא העמומה דחסר ואסתי ונלשון
 התוי' ז"ל דנידה ועי' בדברי הגאון ח"צ ז"ל שאלה ג'
 שהדברים הכתובים שם נתנו לו יד לבבל עמו
 ואח כל קורא דבריו ולא העלה אפילו מלת נכונה
 רק לבסוף כתב גם דאיתי להח"צ בתש"ע שאלה
 ג' וכו' הכריע לבסוף ואף חס יקשה עלינו להנין
 מלד שכלנו החילוק הכלל דעתם רחבה מדעתינו
 וא"כ מה רצונו והי' לו לשתוק והרי גם הגאון ז"ל
 הכל הניח דברי התוי' בסוף ז"ע אבל עשה עוד
 תחבולה גדולה לפי פירושו שלבין כגרים ליתר
 מכגרים הבליע דברי הגאון הכלל שהביא בדבריו
 בשאלתו על התוי' דמה ישנו אם הנגע כסלע ונחשור
 עד שנעשה פערסה (צנחמת שיש לדקדק בפלפול
 התשובה הכלל על התוי' הרבה) ונניח זה ונדבר
 בתרוץ נעל התשובה ז"ל שהביא שהוא לכחורה דבר
 שכל ונכון מאוד ואנא אמינא נהלי' ואסברגא לה
 עוד יותר שהוא כעין רוב נגד החוקה דהרי כשאנו
 אומרים השתא הוא דאיתרע נקח דרך משל רגע
 אחד שנתסרה המקוה לאחר שבעל אדם זה ונלפרא
 היסה כמידתה ויש מלפרא עד זמן שנמלאת חסרה
 שעה שלימה שהיא שמונה אלפים ושמונה מאות
 ושמונים ושמונה רגעים ואנו מסופקים בכל אותן
 הדגשים מה נכך סוף סוף לא נתלה בחוקה ויש
 לנו גדולה מזה בשמעתא דרוב וקרוב דמשמע אפילו
 נגד טובנו' אחרים אפילו נשהספק אל מי מן
 השוכנין אין הקרוב עטל כל אחד בפני עצמו ק"ו
 באן דכשאנו תלוי' ברוב רגעים הוא נוטה לפסול

ורה רק רגע אחת לתלות זה כשר :
 ויבני יודע מי הוקיקו להנאון ז"ל בסוף דברת
 להך ואפשר דגבי מקוה שהוא לפי רביעא
 לשון מוקשה ולא אמר כפסועו פיון שנבר אתה
 לדרך לאורועי החוקה אנו מעמאים הכל למפרע
 ולא נתנו הדבר לשיעורן כמו שכתבו ז"ל ואת הסברא
 פעמים רבות ואם דעתו ז"ל בהך ואפשר לומר
 שאם אין אנו מסופקים אלא באדם אחד שבעל
 תיכף לאחר המדידה ואחר ימים נמדד תיני בני
 לא נעשה עמה דבר ואין ספיקתו אלא עליו ותהי'
 אודי לה כל קושיותיו של המחבר הוה ואייתת
 בלישנא אחר ימים לאלומי מלתי דיש לנו בהיתר
 יותר זמן רב לתלות מנאסור ודו"ק / אכתי יש
 להסתפק בסברא זו דאפשר יותר טוב אם מדדנו
 החשרון תיכף דנוכל לומר השתא הוא דאיתרע
 ואף דיש מקום לומר דמה יזיק לך מה ששה ימים
 אחר שאין לנו ספק אלא באיש אה והעמד
 עלמך באותו הזמן מ"מ יש לדון בו ועכ"פ הי' לו
 להכניס כל זה בכלל לא נתנו הדברים לשעורף
 והרי לא דמי לנגע שענין הספק לעולם כן הוא
 הרי אנו מסופקים על רגע אחד שבין ראי' ללישאה
 נגד כל שנעשה ימי ההסבר ואמנם הרי לא כתבו
 אלא דרך אפשר שאין משנתנו מדברות בזה
 ונדע דמשנתנו לא בכל גוונא איירי (כמו שדעת
 הכותב הוה בפשיעות) דהרי לפי הנראה כשוע
 דקודם מדידה אמרי' ל"י קום עבול שהמקוה בחוקת
 שיערה עומדת והגע עלמך מקוה מלומלמת ועבל
 אדם בה הנה אסור לעבול בו עוד משום שהדבר
 ידוע שהעובל הראשון החסיר מן המים וכמבואר
 בסו' ר"ח סעי' ס"ב ומכל זה לא חלי ולא מרגיש
 המחבר הוה וכתב בסוף דבריו ואפילו עתה חסר
 מקוה מלומלמת בשעת מדידה ראשונה וא"כ איך
 אתה הולך ומטמאו לאחר שנמלא חסר והרי מתחלה
 ידעת שישמלא חסר וע"כ בנחסר שיעור גדול או
 במקוה שהיתה גדולה ודו"ק ואין רצוני להאריך
 בזה

מצפה

יקתאל

ואפילו לראות דף אחד שאני מסוק בו קלתי לקרותו
 כאחת על כן רמותי בראשית אמרי לעי' בדברי
 ראב"ן כי לא חשבתי שהוא מבקש לעשות מזה עוד
 פעולה שלימה פרעית שאינו אלא פדפדת לאותו
 הענין שדבר בו ונעי ראוי עב"פ הריא דקדשי הגבול
 אין לו ענין לכאן דהרי חזי' שאינה מן הרוב אלא
 דאסה אומר השתא הוא דאיתרע וכיון דאינד אומר
 השתא הוא דאיתרע לענין הכשר למה נימא לי'
 לענין החלב :

אד"ז

הביא ראוי' לחומרא דאס זה אסור גם זה
 אסור ומדחה דאיתתו והוא הכל הכל ורעות
 רוח דתירונו אינו כלום חדא דס"ס לא היה לבהמה
 האת עומאה בחי' ונמותה לאו פנים חדשות באו
 לבאן דמתה נמי בהמה קדי' ונכר ואפילו בדמו
 של פר ואפילו אי יבנא לי' דלא הי' כאן חוקת
 עהרה הי' ראוי שיאיר בספק ומנ"ל אתה מעמאה
 ודאי אמנס בזה יש להסתפק ואפס הנושאי' אינן
 דומין כלל דמאיטור לאיסור הוא ענין אחר מחרי
 גופי ואשכחן אי בעינא לאסבורי לן הריא דנבילה
 ומטמא במשא לומר כיון דחוקה דאורייתא והסור'
 אהרה דוו בכלל לא תאכלו כל נבילה אמרי' מנו
 דהוי להאי נבילה הוי נבילה לענין עומאה ולדמותו
 לאותו שאמרנו מנו דהוי דופן לסונה ועי' פי'
 האלניע זרק בויט תרומה לבית עמא דסליק באבעי'
 ויש לנו דברים בזה ואין כאן מקומו להכא וודאי
 הדעת נוטה וצווקר לכשנפרש מכה אינה ונותה
 אצל אף להמפרש מכה אמ"ה הוא עדיף עובא מהנד'
 מתו כיון דלענין נבילה דקרא העיל בה הכתוב שני
 העניני' כל שהוא שם נבילה עליו דבר תורה טמוי
 נמי מטמי אצל כאן תרי מילי רינהו דוגמא לדבר
 בחרי גופא פלגי' דנורא ותו דהתם נמי לא אמרי
 דודאי נמי ע יפה היא לדעת אותן הפוסקי' ואין
 הדברים סותרין את עצמן דהא שייך למחלב בני'
 דאימר סמוך למיתתה נטרפה (ובאמת לפי הכלל
 דשם אחד סיכי שהראשון מתיר יותר הוי ס"ס

ישחירו מסיק לענין ספק לאחר איתת ודו"ק)
 אבל כאן משוי לי' כוודאי ואין מקום לסלות גררי'
 עומאה בחרי' הו לדעת הרמב"ם ז"ל דנראה
 מדבריו דקוי נבילה גמורה זלדעת הסו' ז"ל דנראה
 מדבריהם דחומרת חכמים היא מר סנר החמירן
 בעומאה ומר סנר לענין עומאה לא החמירו ממילא
 לק"מ והוא מביא ראוי' מן סקו' ז"ל דע"כ לא הי'
 לה חוקת עהרה דאל"כ מאי קשיא להו נימא דאוקמי
 בחוקת עהרה והא לימא דאינהו סבורין כיון
 דמעיקרא הי' והשתא מתה לפנינו ואין אנו יודעי'
 אס עי' וציהא אחרע לה חוקת עהרה ולדעתה אין
 ספק דלא אמרי חוקת היתר להוריד לנו מעשה
 ואי אפשר להאריך בזה ועכ"פ קושייתם היא דהי'
 ראוי לנו בזה לעמאות מדרבנן ויש אהנו דברים בנז
 בכל האי ערינא בגמרא ואולי יבא בע"ה מקלת
 כה זכה :

ד' ע"ב

מן נחזור לענינינו הראשון עד השני'
 זה ענין רע לחזור על הראשונות
 באריכות בעקשות דברי הסו' והרא"ש והפוסקים
 שדעתם לפסוק על החוקה לחוד ולחלוק על רבותינו
 המפרשי' דזריהם בדברי תוהו שאין הדעת סובלתן
 ובתוך הדבר כתב ועוד ראוי' כו' הא אס יש לומר
 לכאן ולכאן הוי ספק ובספק ס"ל דאולי בתר
 השתא כו' העבודה מעולם לא ראיתי מתעטע
 כזה בעצמו ונקורא דבריו בפשט דהיכן מלא כדברי
 רב כלו' דהיכא דאיכא חוק' אחרת אוליגן בתר השתא
 וברי בתר השתא לרב חוקה גמורה היא ומבוססת
 לבמרי מהשתא הוא דאיתרע ואמנס טעמו דאין
 מחוסר זמן לבו צום לומר דהשתא הוא דאיתרע
 דהרי מתחלת אותו היום כן הוא המדה דעסוי
 להסתנות ולהביא שערות אצל קודם לזה כתבו
 הסו' ז"ל בלוחו דנור צהדיא דאמרי השתא הוא
 דאיתרע ונהפוך הוא דלעיל כתבו התוספ' ז"ל דיש
 השתנות לענין הדין לשמואל היבא דאיכא חוקה
 כנגדה ולפי דעתו הי' לו להקשות אסוף הקושיא
 לשמואל

בו האחרוני' אפס מוימה גדולה בלבו להלעיג עליהם
 גם לי לב כמוהם לבלבל ולטרף סוביות ועינים
 זה בתוך זה ומניח אותן הסוגיות שאלה בדבריהם תוך
 דבריו ואומר על עלמו במה פעמי' כמו שביאר בסוגיא
 דתרי וקרי וכאן לו ביאר ולא אמר בה מידי ואפס
 אפילו סברא אחת מחודשת לא אמר בהוגן ונראשית
 אמריו כבר כתבתי לעיל שאין דברי הש"ך מוננים
 ועדיין לא דבר ממנו בספרו ואמנם בערמה וסוף
 עשהו הנני מליג לפניך תירוץ הראשון של הש"ך
 ז"ל וז"ל ולפענ"ד לא דמי דהתם י"ל משעה שגולה
 כשירה היתה ועכשיו נטרפה אבל הכא ע"כ משחלד
 לא ידע בלוס וננטרך לומר שמה לאד ושכח וזה לא
 אמרי' והפרי"ח כתב דכל דאתרע מחיים באת
 לית לי' להרשב"א חוקה מבח רובא ועתה ק"י
 לא נפיק ד"ה הנה מה שתיירץ על הקושיא ונד"ה
 והפרי"ח הפריז על המידה וראה אם תמצא בו
 מבלעדי להג הרבה ופירוש שני הסדנאים זה בתוך
 זה מלבד במה שביאות שתאלץ מעלמך ולקמן ד'
 ל"ה ע"כ כתב וראיתי בת"ש בשם פרי"ח וספרו
 אין לפני וכאן הוא מהדו כנגדו והאריך בענין
 שכתה ולואי והי' ספרו שנוח מעקרא וכל דבריו
 אינו אלא גבונים מתשו' הב"ח ומדברי הש"ך ומן
 הת"ש (בלי ספק ממנו לקח כל מה שחפץ ועשה
 לו בנדים קרועים ומעו' א"ס וע"ית שאין הגדול
 יוצא בו ארעי אר לי מאד כי לא אוכל להשיג הספ'
 הזה) וכל עיקר ישעו בענין זה להודות קולא כללית
 בהעמידו דינו של הרמ"א ז"ל על טעם ס"ס והשיב
 על הט"ו וכשב דכבר כתבו האחרונים דמדברי
 הרשב"א ז"ל נראה דסומכין על ספק ספיקא
 ולא ראה דכל האחרונים מחכמי' אשכנזי' ז"ל
 הסכימו לר"י בהפך הרי' הש"ך בשימון ק"י הסכים
 לענין הדין לדברי האשכנזי' בנימין גם בספר
 תנזאות שור נראה מן המחבר הזה עלמו דלית לי'
 ס"ס היכא דאיתחוק ובאמת ל"ע לומ' בני שוחט
 ס"ס משמעתי' קמייטא דחולין ואין להאריך ודו"ק

והנאון כתי' ישיע גודע בשערים שגבר בתב קונטרס
 בזה מיוחד דלא אמרי' ס"ס היכא דאיתחוק אסורא
 (וספ' כו"פ אין עמדי כעת) גם הב"ס בתשובה
 אחת בעגנוני' העלה בפשיעות דלא אמרי' ס"ס
 נגד חוקת איסור ואני הרש ונקלה מלאתי לדבר
 סיוע מדברי הסו' ריש פרק ספק אבל ואקש' פלפלי'
 בדברי' לכאן ולכאן הכשוע בן נראה ונעיקר השאלה
 של הט"ו לא ענה המחבר' הוה דבר והגך רואה טעמי'
 סמך הפרי"ח אף דאית לי' ס"ס בחוקת איסור וע"כ
 דסבר דשוחט שאני דשם אונס חד הוא אוולת :
 ובההוא ענינא דשכחה בלגל עלינו עוד על
 דברי הב"ח מ"ש לעיל דאיירי במקום
 מלוממא ולא נחסר ממנו לא משהו ובגד העירוותיך
 לעיל הטעות הגדול הזה מסי' ר"א ע"כ :
 ובמ"ש בענין שוחט באקראי בלאתי להאריך
 בשתירת כל הבליז רק אראך מה
 שכתב על הריטב"א ז"ל ולפענ"ד לא ראיתי כו'
 ולפענ"ד נראה חפכא דכי ס"ד דנורבא מדרבנן
 שוחט בקביעות וכי פשאו ענה ס"ו : והנה מלבד
 הסתירות דראיתו ולטונו עוד נעלמו ממנו דברי
 הגמרא' בעדה בין דין צראש השימן , והוא בחולין ט'
 א"כ נתתה דבריך לשיעורן אלא כדי ביקור ענה
 חכם עיי"ש היטב צרש"ו ז"ל וכן ב"ד ל"ב מ"ש בענין
 חשוד אי חשדינן למפרע כל דבריו הב"ה מה שהביא
 פלוגתא דאנ"י ורנא אין לו ענין לכאן דשם הוא
 לסמוך על זה עכשיו וחיישי' מחוק ריעותא אולי
 דבר תנדיק גמור ידוע מלפנים איירי ועליו הוא
 דאמר אנ"י גמירי טבא לא הוי בישי' , אמנם אם
 אחת דע"כ לא אמרו הב"ח והקבואות שור באדם
 שהתנינו עמו בדרך ישראל אפילו עשה אחת אחד
 שחטה דאז וודי' מי יחזיק למפרע אינשי צרשיעי'
 אלא דכל זמן שלא גודע מה הי' לו ומה מנהנו
 כלל בהא איירי תהכי אודי' להו כל דבריו אבל
 נאמר דאף אם הי' אמרים בן בפשיעות אין מהך
 דנהס רמ"א ראוי דאין עושים מעשים על פי

מצפה

יקתאל

בזה הענין העמוס כי באמת לריך ציחור
 ציחור אופן איירי אם בזמן שדרך מדדה לכו
 הקומד שחבר ע"י העבולות ועיי' בשעי' ס"ה סס
 ונריש שקלים ונסוף שבת ולא תפטר לי היטב שערן
 ותגדן של דברים אלה ואי אפשר לי כעת
 להקדיש דבר צעניני' העמוקי' והשיעות העמומות
 הללו של אמת ממן מוקצה נכל תלקיה ואף כי
 צלמף המעך הלשון קש' בהעריך סוגיא אל סוגיא
 שאמילו רבותינו הראשונים והאחרונים ז"ל שלבם
 רחבה קאד קלרו צעניניהם וזה נא בארונה ופוחח
 פה כרונה לבלע את הקודש ואין עמו כי אם
 טעוה דברים כאשר ימשש העור איזה דוחקים
 גנובים מאד דבריהם הנה והנה ומעקשם ומבלבלם
 ומאסף עליהם טעיות עלומי' וחותר עליהם הלכות
 גדולות הן להקל הן להחמיר כאשר לנו חפץ ושומך
 על החבולה הגדולה הזאת שנדברו צענינים הלא
 צמלאו ניירות רבות וכל דבור ודבור בלשון שאינו
 נכח וחזר ונפול ומשלב לא יהי' אדם הנודק אחריו
 ושא יעמיד כי הרחיב והגדיל לעשות נשיעות
 האלה אבל אני אשמרה לפי צמה שלא אוכל להעמיד
 הדברים על כורין כעת והוא שהניאנו לידי מידה
 זה להטפל לספר הזה שאינו כדאי לשיט לב
 עליו ונחזר להשלים דברינו כפי מה שהסברתי
 אני על תירונו של הגאון ז"ל באמת יש מקו' עיון
 ממקומות רבים שהי' לנו לומר באמת כן ואמנם
 הגאון ז"ל נשמר וברח מלשון זה ואמר סתם דיותר
 יש לתלות בזמן מרובה מזמן מועט ויש לי לומר
 סגרא פלוסופית לחלק בין רוב חלקי הזמן ואין
 כאן מקומו וזה המחבר עען עליו ואיך ללפי' כל
 המקות מנגע לומר השתא ממש איתרע ולא הראה
 דוגמא נאיזה מקום אנו סומכים להלכה פסקה
 על השתא הוא דאיתרע לחוד מצלי שום אומדנא
 ויותר נההפק בין זמן מרובה למועט והנה
 כל סגרת השתא הוא דאיתרע אנו קוהי' עליו מהך
 דכל העומאות ומאך דרב ושואל כמו שנתקשו

והדבר לדבר בזה הענין וקשה"כ ועלימו סובב ליר
 התשובה ההיא הוא עושה עלמו כלל ידע אמנם
 הוהיל ואי אפשר לי כעת לדבר בענין הזה וקרחו
 כמו שהוא סוגיין דעלמא דאמרי' השתא הוא דאיתרע
 האם חשב זה המחבר שכל החלוקים בענין חוקה
 הן כולם כן כתובים גבי נגע והרי התו' ז"ל כתבו
 דגבי נגע לא סיך לומר חסר ואסאי והוא עלמו
 אומר דחסר ואסאי סברא ואעפ"כ היכא דליכא
 חרתי לריעותא אמרי' השתא הוא דאיתרע אף
 דליכא למימר חסר ואסאי ומני' לנו זה מנגע ולא
 עוד אלא דאמר לעיל דמה שאנו החוקנו אהבו בכך
 אף דאבלאי מלתא ספיר ראוי להסתפק ג"כ חוקה
 במורה ואין לו אלא לאותו הכח שהי' לו עד עכשיו
 דחוקה גרועה היא וו מני' והתו' ז"ל משלו משל
 בתערובות שהאחד חדאי עמא יאמר נא הכמלת
 כן בהך קרא דנגע אלא דחמיו ז"ל דמו הענינים
 וחלקו לפי הצמתם את הסברות אבל עיקר חוקה
 דאמרי' שלא נשתנה ושרשו של דבר אמרו בנמרה
 דהוא מקרא ועל זה שאלו התו' ז"ל מאי סברא
 לדמות כל ענין שיש בו ריעותא וספק לפנינו יהי'
 על איזה פנים שהי' עס דבר שלא נמלא לנו שמך
 ענין לומר שנסתנה ובוודאי דו קשיא גדולה דחוקה
 זאת עדיף מרוב וודאי שהדבר הוא מה שהוא והוי
 לי' חדאי דלו עלמו ידענו שכן הי' ועל זה תיראו
 שכבר מנינו בדבר שראוי לנו להעיל ספק-ואיך
 פירושא זיל גמור :

ד"ה הנה הרשנ"א עד סופו. לא אליבם כל בעלי
 תורה הביעו וראו היש מהתל ומבלבל גדול
 מזה מטעם ומערב מראשיתן לסופן דברי הב"ח
 והע"ז והס"ך והפר"ח והת"ש (אשר מדבריו אני
 רואה עה שכתב) זה בזה מחליף טענותיהם כרי
 להראות כחולק על כולם. ואומר כדברי כולם ולולי
 ידעתי את האיש ואת שיחו (מפי השמועה לעדתי מכל
 יודעי') נאה עם הנריזת הייתי אומר שהוא מתבלבל
 בהלכות ואין דעת לו לבין דברים פשוטים לזה שחלקנו

(כי גם אי בפעט שקלתי כד נמלאתי ואת)
 אכסה אתך צדקה לכתוב לך מה שדלתי ביהוה
 צפיריך. אללי הרב האריך מכו' נבי הירש ונרו
 לצדקה כתוב חזק מכתב אחד מהרב מה' שאל
 ג"י אב"ד מפס"א . וזה לשונו בקינור נמרץ על
 כך דינא דאגודה אחרי האות צדקת הע"ו ז"ל
 ועיקר קושייתו מ"ש במקרה : אומר דע דהרא"ש
 והטור והש"ע כחגו דאס לא דקו כנן ונאגד
 שחיתו פכולה / ולשונם סתום ולא גילו אי היו
 נבילה ודאית' או ספק / והנ"י כתב על דגריהם
 דפשוט הוא כיון דבהמה צחי' בחקת איסור עומדת
 ועדיין מה לא נהגדו בה ספיקא / דהאי דלא
 נדק בפרימס נופס דאית בה מחלוקת נבמרא בין
 למתני' בין לרא"א בן ארטיגוס חכמי לא אהגדו
 היעט עי' צחו' שם וברמז"ס ונחה"ק . ולקרה
 אנו רולים שכן נדגא דכאן נראה לי דכל עיקרו
 של הרא"ש ז"ל להשמיענו אחי דהו' זדאי / ונלשן
 הרשב"א ז"ל נבאי' שהע"א דסתם סכיני' אינן
 צדוקי' הלאן מפוקפק עמדי / והיותו נכד לראי'
 זו צריך לי עיון ואמנם מדברי רצותינו בעלי הסו'
 ז"ל אני מביא ראי' בהורה לכאורה דסברי דלוקח
 סבין סתם שלא נודע ענינו אשחט דהו' וזדאי
 נבילה : והוא דלפי סוגיין דעלמא והסגור צפי כל
 הוא שכל הנושאים שאנו יודעים להן זמן סבי' להם
 מקרה אחד או סבי' שלולי המקרה בהא / ואח"כ
 נמלא הנושא בהסתנות המקרה מן היש אל האין או
 מן האין אל היש הנה הזמן האמלעי אשר צינות
 עמי הציאות הנושא ההוא משנה במקרהו /
 המסופק לנו אם הי' קשורים צו הנושא עם המקרה
 או לא / ואנו צריכין אל אומד צנור משפט דבת
 חכמו ז"ל הוא שאנו תולין בהעקקה מן אל אל
 המקרה בזמן היותו מאחר שאכשר והוא הנקרא
 השתא הוא דאיתרע האמור צמ"ס שהוא לפי הלכות
 אלל הכל לאומד מבריע את הספק במקומות
 שהוצאה זאת הסברה בתלמודן / ואמנם הקשה

הע"ז סי' של"ו פשוט אל סוגיו וסברו אחרונים
 לדבר צו / ואך לדידי עדיין צריך לפנים אם כל
 במקומות יחפרו על דרך אחד אגל נקד הדגד כשו
 שהחוק ונדלה חוקה ולא נסיג. נבול שנבלוד אשעי'
 ונעמיד הפירו' בחוקתו . ואחרי ההפכה הוסיף אף
 ספק דרגותיו בעלי הסו' ז"ל סגורים דמוט
 נסכין שאיש נדוק בו ודאי נבילה / מדשילנו ממקום
 ופותרו בה כולי האי על צד הדוחק / ומה קשיא
 להו ברי גבי מקוה חנן ריש פ"ב דמקואות ספק
 יש צו מ' סאה ספק אין צו ספיקו עמא / והאי מ"ב
 ודאי עומא דנמיא דרישא דספק טבל . ותו מהא
 נרייתא גופא דברי לפי המוכח מסוגיין יש כאן
 סברת השתא הוא דאיתרע ואעפ"כ עמא ודאי
 וטראות גפלאחי על הגאון מ"ל ז"ל פי' בלכה צו
 דאיתא הקושפיקא בשני מקואות אחד יש צו מ'
 סאה ואחד אין צו עברותיו חליות וכתב עליו שהוא
 פשוט ולא דמי לצד דמקוה דאיכא ריעותא דברי
 חסר לפניך ולגבריו א"כ במקוה אחת ספק יש בה
 ספק אין בה צ"כ חליות ואדרבא לפוס ריעותא האו
 מברע גרע דאתחוק אכורא . ואף שי' מקוה
 להפך הסברה דאקלס יותר חוקת איסור שהרי
 מקוה כשירה לפנינו ולכאורה יש מקוה להביא ראי'
 דכולה אולא על דרך לא זו ואף זו : מ"מ לא
 מלאח טעם לסגרא זו דברי פשוט דחסינה אחת
 משתי חטיבות גרע ואע"ג דכתב זקני הגאון ח"צ
 ז"ל סי' ל"ד בהגהת ח"מ לתרץ קושיית הסו'
 להרמז"ס ז"ל דהיכא דאיכא חוקה חסכה אחת
 משתי חטיבות עדיף הכא מה חוקה איכא להאי
 מקוה מלבד דסגראו גופא לא איתרע לי כ"כ
 דו"ק היעט והשגת שאף טעם לדבר אף שכתב
 הגאון ז"ל נפתור ופרח . עוד קשי לי דא"כ
 חסיכה אחת משתי חטיבות שהוקדשה להרמז"ס
 ז"ל מותר דבר גורה וא"כ המחייב נספק מעילות
 אשס חלוי ע"כ לא צעי מליות וצריכין לחלק בין
 נודע פסגלו או איסורו בצורה פסס אחת וכו' לו
 לומר

עדים כי אם כפי עוזתן ואין נאמני' יתיר מעדותן
 וקדם עדותן היה כשר ושו' באים לכוס ולולא הגידו
 וכן אוקי' בנרא' חזקת' ולא אחרע עליו אלא
 השתא ואמנס' בזה יש מקום לדחות גם דברי
 הסמ"ע (ועי' בעני' סוגר שאין בו זמן) אמנס' אף
 אי' ליתא להאי חלוקא יש לומר בפשיעות דהנפסל
 על פי עדים אין לך אלא מה שאמרו ולא מי שנודע
 בודאי רשע רלוני שנתפרסם ויש חילוק בין דבר
 בגלוי לכל לדבר הנודע על פי עדים פי' תו'
 יצמות פ"ח ד"ה אהא ומה שיש פיון בענין זה
 צ"ע וכתשונת שנות יעקב אין כאן מקומו :
 וביותר דיש לעיין בהאי דינא דהרמ"א ז"ל
 בענין דרישה וחקירה ועדות שאי אס' יש לומר
 ומה לו ללכת לדין שהוציא רמ"א מתשו' הריב"ש
 הדרי גמרא ערוכה אבוי אמר עד וזמם למפרע
 הוא נפסל ורצא אאר מכאן ולהבא ופירש אבוי
 למפרע אמר שהעמיד זה השקר עי' פרק מרובה ע"ד
 שמנאר בן ואם רלוני להביא רא' לענין איסור
 דאימא לענין זמון הכל מודים משום פסידא
 שלקוחות ואף שלשונו צהיפך עי' עליו מה רא'
 מהריב"ש מחומרא לקולא אבל באמת ראיות בלי
 שיעור יש על הדבר ואריכות דבריו בזה אין בו לא
 טעם ולא ריח מה שגלגל בדברי הסמ"ע וכתב
 דאבילו לא שני לן בין תרי ותרי נמי לא קשיא
 חלוקו אין הדעת סובלו דהשתא הוא דאיתרע עדיף
 מחוקה גמורה להעמיד איש בחוקת כשרות דלא
 איתרע כלל זה היפך כל השיעות וכל הסברות
 הנאמרים בענינים האלה . אמנס' תירונו הראשון
 יש לו מקום ואנו עמדנו עליו מזמן רב וזה המתבר
 סמני' מלא לו בהנהות הגאון ת"ל שם אהך
 דהרמב"ם מקוש"יית הסו' ואמנס' יש אהנו דברים
 צנו בהא ענינא ואין כאן מקומו : יתיר דבריו אין
 צינה בהם / והעיקר בדברי הפר"ח שהביא הת"ש
 כמו שאמר משמו והוא הפסוע . ואין ספק
 דגם דברי הע"ז סי' קי"ע סעי' ע"ו כן הם :

אמנס' לא אדבר בזה דבר עד אראה מה כתב
 בית גמרות סוגר ז"ל בזה : ובסוף דבריו חזר על
 דברי ר"א ממין ז"ל . ואני אשיבו על פי דרכו פי
 בהפוך הוא לדעת ר"א ממין הסה ע"כ זה נודע
 בכשרות וודאי . וחוקה גמורה היתה לו זה פשיע
 דבעת להוי בישא אמרי' השתא הוא דאיתרע ועדיף
 משאר חוקות : ולדבריו איך לא ראה דכל עיני
 הדושין דאפילו המעשה אמת בעי' תרי סהדי
 דווקא ואח"כ איתרע אחד מהן מדוע לא נאמר
 למפרע נמי מה בכך נימא דלא הוי כאן תרי סהדי
 ודו"ק (יש לדחות בכמה אנפי ואין המחבר
 וחלומותיו כדאין לפלפל עליהם דברים נכונים) .
 ד"ה היוצא כל היוצא פסול מתוך דבריו
 דלעיל ואין אנו חוזרין אלא על
 דבר שנתחדש שכתב והיכא שמאלו שאינו מרגיש
 בו : כל הנאמר כאן הוא הוללות' רשע דכבר
 כתבו הראשונים ז"ל דסתם סכין אינו בדוק אלל
 פגימות וכלי ספק שיותר הוא מפקפק לפגימות
 דקות מלגדולות ואין זה ענין למאי דכתבו בשם
 הראב"ד דברב' יומר : ואלו הי' יודע לחלק בין
 השיעורי' דהיינו באינו מרגיש פגימה שאין הלכורן
 אגרת / ומשום דהב"ח סובר במעשה שגא לפני
 רש"י ז"ל שהקיל בפגימה דקה : החרשתי . אמנס'
 באמת אין לשמוך על זה ויפה אמר הפר"ח בפירוש
 דברי הרא"ש ז"ל ואנא בן גילו צהיא מלתא ומ"מ
 תקנתי לשון הס"ך ז"ל דלא חייש לפגימה כ"ד
 ופלפלתי הרבה בדברי העור וגם הראיתי דעת
 הב"ח זל על נכון דלא כהפר"ח / אבל המחבר בזה
 לא ידע מכל זה מאומה וכתב שאס' אינו מרגיש
 בפגימה דקה והיינו ע"כ שאחר מרגיש בה :
 אמרי' שמה לא בא לידו פגימה כזאת / מה וודאי
 אסור לשומעו שהכונה הדקה היא וודאי המנוי'
 בסתם סכין :
 ועתה הקורא משכיל אשר בודאי נלאית בקריאת
 דברים בעלים של המחבר הוא וסקירתו

פהנתו וזאת וכו' אין זה כספם דמאסה סהרי
 לנארי וכו' כי כ' דינא הוא דלא מרע' למקרה
 אלא נדנב נדנב . וכל שאין לנו דבר גבור הרי
 היא בחוקתו וזאת המעשה מאי קשיא אלא דכבירת
 לבו להמג' ז"ל וכל המסקתים נוטה השאלה
 דכשיעור דבס' נסבין שלא ידעו מה טעמו אינודא
 צילק וכן שמענו בפשיטתו ליטול דרב הווא דכל
 פיקלו חסנן קאי בהוקת איבור עומדת עד שיודע
 לך נמאי נשחטה / ומעתה לא קשיא כלל מהך
 דמקוה אהך דאחט דנשחט כהנ הרמנ"ס ז"ל ריש
 פ"ד מהלכו' שחטה . ישראל כו' והרי זו קרונה
 לספק נבילה ולא נבנע' לגירסא זו שהיא נובחת
 הג"מ א"כ אפילו ספק נבילה נמור לא הוי . אלא
 אפילו לגירסת הד"מ סי' א' . ושחטה זו הוי
 ספק כו' : ונאמת שכן נראה . דשיעור קדושה
 לא ידענו ואף כי אין טעם לדבר : וכל לשון הכ"מ
 מוקשה . עכ"פ יוהר מספק לא הוי ואם חרס
 לנאורא יש עיון בעטס הדבר לחלק בין זה להך דלא
 צדק נסימני' לחשו' הרמנ"ס ז"ל וודאי וכן נסבין
 שאינו צדוק להעט הכו' ז"ל וגם נשאר מקומות
 נרמנ"ס ז"ל שעושה פקלתן וודאי ומקלתן ספק
 ומעט מהס' יש לי סדרות נכונות ומחוכן העליתי
 דקושיית הכו' ז"ל לא קשיא לי כלל ועוד מרמזי
 קישיית הכו' ז"ל נרומיא דחניה אמקוה על הרמנ"ס
 ז"ל אבל אין ראוי להאריך בשגס אין ספריהאחרוני'
 תחת ידי לראות מה ידברו הם ז"ל : ולמה
 אחרך ננדך אולי במלא דברי נהונים על ספרתם
 לכן הניח מזה ונשוב להכרעה לענין הדין . נדעתי
 דישראל שאינו יודע הל' שחטה שחט הכל מודים
 שאינו אלא ספק / שגס מדברי הרשנ"א ז"ל
 נאותה תשובה נראה כן אף שיש לדחות וכן נראה
 לדעתי דעת רש"י ארנותינו הרמנ"ס ז"ל שהניח
 הרש"א נא נחודשיו דסגי בשאלים אוחו ואומר לא
 אירע לי דלא נאטרך לומר דסגרי דע"א נאמן להוסיף
 מחוקת איבור וודאי . ודיותר על הדרך סוג

ספקת ספקת . וכן ודאי לאון הנמרא ספקת
 לאכל' משחטתו איבור הוא דהוי נבילה לא . ודאי
 לי' למקט לאון קרנה שחטתו פסולה ואשמע'
 דלא . וכן יש ללמוד מפלוגתא דר"מ ארבין בני
 כיסוי דדוקא נהבכו פליגי ולא נשאינו מוסתה .
 וכן יש לי להביא מדיס מכלתין מקרי לישא דדינא
 אף שיש להפך הר"א אינו גטון . וזה שיש לפי'
 מהה שהקשו הרשנ"א וסרנ"ה ז"ל לפנך סמוך /
 יש ליישב לדעתם אפשר דהיא נוסה עסקא דאמרי'
 דהוי רוב ודו"ק / דאינו מוסתה גמרי' ספק ולפולס'
 טולו אינו אלא רוב / ואף שיהי' דברי הרמנ"ס
 מנאריס כן ולשון הנמרא נפשיטות נדברין וחוקת
 לכניה לא ידעתי / וזיון סכל עיקרו אינו אלא
 ספק . הינא דטול קבלה ודי' לו חוקת נשדוץ
 קמרי' השתא הוא דליתכע מיהו הייט חוקת
 נדאריגיס נכנימס הבנין ונכה"ג אירי הרמנ"ס
 ז"ל או נדלית' לסכיו קמן דנבדק' . ונמו
 שאסה נריך לגרס נדבריו דבדון נדיקת חז' סימני'
 לא מיירי דליתו נופי' נקב דלא נדק הוי נבילה
 (ואף דיש לדחוק עי' כו' א' נה"ה גסס סר"ן
 ודו"ק אינו נוח לי כאן) . ונאמת נדעס הרמנ"ס
 ז"ל לענין סבין שאיט נדוק יש לי ספק אבל הרי
 הוכחנו סן סרנ"א ז"ל שכן הוא וודאי לכן נהנהו
 הרי עניני אין ספק דדמי' למקוב לפי מה שהוכחנו
 מן הכו' והפוסקי' ז"ל דרמו לכו מירמא . ולת
 חימא דלחד פירוקא דהתו' ז"ל דמי' לי' ס"ס אף
 כאן אינא למישר ס"ס ובה דשיל הט"ו ז"ל אמאי
 דלא פסקי' כרב חסדא אינא למישר דסתס
 כספיקוס קלושי טנא ומן הסתם אויל נבולי וסחיט
 לפי תמו נבולו . אבל כאן אינא למישר ספק כו'
 מוסתה נאותה שעה ואח"ל שלט כו' מוסתה אינא
 הוקרה לו סכין צדוק שהשחיטתו יפה : (מלנז
 מה דאינא למישר דספק שחט נפקו' הפנימה הוי
 לי' בספק תערובת כיון דלא ידע נהי מני' שחט
 אס נכנוס אס נכנר וכי' נדגהנו לפיל נהך דאסתחא
 אסורה 6 2 ב 1

אשר יקח לו יחזור וישקט... (The text continues with a dense column of handwritten Hebrew characters, likely representing the 'Mishnah' text from the Talmud.)

אשר יקח לו יחזור וישקט... (The text continues with a dense column of handwritten Hebrew characters, likely representing the 'Gemara' text from the Talmud.)

בשמות והעליו דנדיסנד ביה גע כמבאר בדברי
 הרמ"א בשם הגלנו דכשנשאה יחו לא מיקרי עריות
 סכ"פ ראיח ששעו בדורות אחרונים לפרקים חווק
 לדבריהם יוסר מדין תורה ומדין הש"ס , והרם
 כאן לא צריך לזה דעל עיקרא של תקנה גויסא
 כן והרי זה הוא ענין של תקנה גדר וסייג ,
 ואיך שיהי' אין הדעת נותן למחמה הקנהה
 מעלמינו להחמיר על הקל דברי נאנדה בריאה
 כשר מעיקרא דינא . ולהקל על הסמו
 שהרי אם זה אינו מומחה כוי לי' כפק גנילה :
 ואף שגלאנו לפרקי' דמידי דקיל ואפי' לולולי
 החמירו אין זה נכהם והיכי דלס נמלס ממנו
 מאומה :

סעי' קטן יו"ד עד ועדיין כל מה שכתבתי
 אסור לשמוע דפסקי' למתני'

חלינא דרש"י ו"ל בתרי דיני דנחסיד סותר נדיענד
 אפילו נעל מהיתר לחוד , ומה לה להמשה
 לתלותו בחילא ונאילא לא סמכנו על חסידתו לפי
 דבריו דלכל אדם מותר ולא מלאנו מעשה בחילא
 שלקח מן ההיתר לבד וסמכו עליו . פליגה ,
 ואדרבא כל עיקר מעשה חילא מעשה לסתור הוא
 והנה תראה דהמשה לא אמרה הנוטל שכר להסיר
 בכורות אלא לראות את הכורות . וגם דומיא
 דסיפא הנוטל שכר לדון , אבל הדבר ברור דאדרבא
 היינו דקשיא לי' לרש"י ו"ל , דהא כדרך שחקנו
 בחילא יתקנו בכל חכם ואמר דנאחרגי כל שפיר
 לוקח ממון בשביל זה חשדי' לי' חומר שקיל אברא
 ושרי לי' והנה תראה עוד לקמן במשנה מדברי
 רש"י ו"ל דגני התרת בכורות שייך נמי הך דמה
 אני נחנס והוא בכלל דיניו בעלי' וה"כ ע"כ
 לפי פשוטו של דבר הא דתני' לי' להאי בכני עלאו
 הוא דאפילו נגוונא דלס שיי' להאי דינא זרמי להיות
 מות' דהיינו באיכא בעילה דמוכח נמי אחמרונה חכמי'
 וכתב רש"י ו"ל שחשו בדבר ואפשר נמי דרש"י ו"ל סוב'
 דכולא דיני דמתני' בחדא טעמא הן וסובר נמי לקמן

כיו' דנאטי' אחר הנלע וענר אורחא יתא חשדי' לי'
 ולא מעטס דקנס כדעה הרא"ש ו"ל שאינא פסמי'
 סי"ט וכנ"כ וראה לו האי טעמא נכור דמתני'
 דלכבוד לו לעבורו כמו טעמא לקמן וחשדי' לי'
 נאן טעמו חביב עליו ואן כוכיין נדיענד :

אד"ו כהנ' ועדין לריבין . והמשנה לא
 ניידי מזה הלשון כוס אין לו מוח והי' לן

למר דגהני' אמרו לכי' נסקיל וגר נעילה
 דמוכח וניולס אבל פנר הרשיתין דמקשור לשק
 רש"י ו"ל נהך דאם הי' כהן נראה דלרישא דנאנר
 קרי' ודכולא נחדא טעמא וכנ"כ מפאר ממנו דאף
 בלוקח נאה נמי אסור דליכא למימר דרש"י פסק
 לפרש נדי' לאשמועי' דינא דגני נכור נמי ביש אן
 פרנסה אחרת ואיטו צעילה דמוכח דאפילו נאילא
 דיננה נמי אסור מ"מ אם הי' כהן ולכן אין ספק
 דלא דלו חכמים למישרי נכור אלא בחילא אבל
 באינש אחרגי ביון דלס סמוק לן חיישי' ואפשר
 דדפק רש"י ו"ל כן נכל אורחא אסור והי"ס
 ונהיכך מהמחנה הוה שהמניח לעלמו קולא לצנן
 הוראות אור"ה מה שג"כ הי' צריך להודות בדברי
 ממונות אינו כן דמכורש נכסות דנטעל מתד
 איכא למיחש לאלגרי דינא ולדידי באמת ג"ע נלסן
 פתלמוד ביון דעטמא איח' בי' כי האמר יטור למכילן
 טעמא ננוטל מנפ"מ לחוד ולמה לא נמוס דסיידי' מא'
 שכרו יעס להכסיר ואדרבה הדעת נוטה לומר דק"ו
 הוא דהתם נסתס אנו אמרי' כן בשחטל מן החכה
 זאע"ג דנחלתה הכנאו ליעול שכרו אטו מן
 האוכה יחי' זה או זה אבל כאן מן האסור לא יעול
 ואפשר דנאסורים האמינתו הסורה על שלו ואין
 אוסו נעילת שכר עדיף משלו (אף דיש לחלק
 אדאי' ביניהם ולקמן נע"כ נדבר ט' עוד)
 אלא דנכור עדיין שאין רואה בכורות עצמו קשיא
 דלהו כנוגע ואמנס עי' בזה היעב בר"ש ו"ל
 בננעים (ועיי' לענין עיקר סנרתי נבי עניד אינש
 דינא לנפשי' והדברים עמוקים) עכ"פ אין ספק
 דננר

מצפה

יבנה

ספרו יש לפלל לרוב אהבה נאמת נשקט אהר
 קריתו נכל הסגרות אהרות בעמס ריי פעל
 סמו' ו'ל נעמן ס'אנ' וס'אח ופעלינו דים להכלל
 במס נתקאו והרי סגרתו כסוטה דאך אהה יכול
 להקיר סתים מכת פ'ס' והרי האחד אה'ני כי אס
 ספק אחד ומה נשמה מודלי ביתר שנתעלה כזר
 ואכל סתי' בזה אחר זה לוקה כ'אכל אספור וודאי
 אף סהאחד וודאי מותר הכי גמי' אכל יה ספק
 אף סהשני וודאי מותר אלא דאי ספק אינו אלא
 אספור דרנן אפשר להאמריו לתרי' ב'א' ומלאתי
 אה'ני' ככל' כסור סעמד על מקלט דנרש ולא
 סתקיר נעמן היעב ועוד לנו דברי' גבוים נעמי'
 האלה ואין מה מקומן להאריך) : סה ליכא למימר
 לא נעמי' למה סגרתה למד דסמס סביני' סבומי'
 אלא אהילו נסוה להסגין כספק / לא נעמי' אס
 סריא לנו עכשו הסגין סאזע כו והוא סנוס דאנו
 גרין הסגין כסעס מליאתו ואלו' כחר ססתא לא
 אפילו נאזר סכינו ואנו נודקין אהנו כסגין אחר
 ואומר על הכנסה סהוא אלק זראר' אסחוס כו אין
 כדעת גופן לומר אהדע לו ככל כפס סכינו יפה
 ואפילו לנרפו לספק / זרע מהל' סזיעה סהן
 מאורעיס מוניס אספסרים לבוא. ואספר אלא כאו
 ועוד דנהא וודאי סס אונס חד הוא דאף המומטה
 איך מתיר אלא סזוע לכדוק ולהסמח סכינו כלי
 כנס ולפולס אהו כסאר ספק ראשון סהוא היסר
 וודאי דאף סמומטה אספר סקרה לו דנר עי'
 ססגרת סבית ד' ח' עיכ' - אכל סמו' ו'ל אחר
 אליכא דרנ' סהוא ספק הי' כל הסגין כסר ואת' ל
 הי' כו כנימה אספר ססעס כחלק היכס סכו /
 ועוד כהא סקס נמי אין סכלכה כן ואל' תסיני
 כמה סדקדקתי כלשון אסור לאכול ססחיטת דאינו
 אס ספק . הרי חדס מנייסו / עיקור ולדעת רס'
 ו'ל פירושו סגין כנס ולפי מלי דאמינא ספיקו
 כודאי הא ליכא דמלי דאמינא אנה דאיקנה לה
 מן סמו' והסוסקי' ו'ל כקוסיסס ואת' / גרס'
 ו'ל אהר כ'אמת דלא סנר כן זכר אהרני סאני

עשופק מלי גדעס דרמניס ו'ל סוה ומו דדרך
 כלל נקס לכל סהמטה וזאר אסור . ועוד גרחה
 לי מן סגמרת דאפילו יחי' לו סגין כדוק וזיהו לא
 ידע סהפנוס כוסל וזיכו נוסר כדבר אסור לאכול
 מסחיטתו כינו לכך סעלמו (אסס דוס יחי' כר דעת
 רס'י ו'ל סהניס רסג'ס כדוסו וזכרמנו למעלה
 ואין להאריך) וכוה יס לי רס'י מן סכ'מ ואסס
 לספסיק אהנו כריכין . ע' כדנרי הרב סגדול סזוכר
 ססגיב לחד מן סבריא ורפ'סח וגס הרב סגדול
 מפיוודא ו'ל אהר ייסר :

ובחזור - לעני' לרנדי סכל של סמחנר סוה כסוף
 סזנדיס כמה סמסלק בין סתקנה על
 ססזיעה לתקנת סכדיקה / לא אליכס כל כעלי
 דעת היסמר אדס כן / יליכא כארעא וגיורא
 כסמי סמיא (ואף כי ממה סהכזנו מדברי זה
 סמחנר עלמו כסי' א' ודו'ק) וסריס כלאו ארז
 סאמרו סוס אדס לא יסזוט ולא יכדוק . ומה
 עני' לרנדי סכודלי לא סממירו יוסר מדין סה'ס
 מה עעס וסנרס יס כוה . ואספר סרלו כדורס
 רביס מולגין זכרנה קוסרין ועוסין עלמן סכמיס
 וכאן אף לו סייכות לומר אלא סממירו כו יוסר
 סכל עיקר סתקנה סוהא לסממיר על מה סהוא
 מותר מן מדין :

וזר סמחנר כסכוכותיו ס' ה' ר' ט' נכלה כלסון
 סתקנה ואין כנע בלו' וסס וודאי יס
 להקסות דלא סקון רבינו כרסון כעין דאורייתא
 ומה יחא עדיף מאונס סגידס ומענר וגירס לב'ס
 ומה זה סמחנר סס כלכל אס כדיענר אי גט
 ולא ראה סנר קדמו כב'ס כספק סוה ואסנה
 אנונו כסכונה אסס וס לי ימיס רביס סמהנו על
 סה'ס'ס אלא כסכל כלשון סתקנה ויוסר מוה סמהנו
 על סנע כסוט סהניא ססו' מהר'ס מייך סמביא
 לסון סתקנה וכסכ סספסכס ולא מלי . ולא ראה סרנ' ו'ל
 ססתקנה כסמרה וגסנית ואנחט כלפלט רנה כסמי
 כלסונות

ספקי דבריהם **א** ככל שכלל **א** כפי מה שכלל **א** כפי מה שכלל
 נחשדי' ואלו הוא יחלה פנשו בלשון מהרש"ם שסאסור
 לעשות בין זכר לזכר מדחלף שפטה נדרך שהוא מורה
 גם זה ככל דהוא כך דהנה כולו בידור סארי חבו
 לקח סכר בודאה וזין לו בו אלה כשאר ענייני ארץ
 וזניק אלה סין חושדן כיון דעיקר סלקיהם על
 סכר אה דזה האסור ואלו לא חשקה סחורה ונחמה
 מנות להנפק חו כהיריה לעשוהו סחורה ויהי זה
 הדרך הספוט לא הי' כפון חמד אבל זה כותן מהו'
 לומר שנוטל סכר הארסה ומסוך כן יחסדוהו ולא עוד
 אלא דהיא שנופנת סהרילא סהרילא לו חכמים משום
 התוראה אלה מסו' דלא ספסר סהרילא - נוטל מעסקן
 וקדע דהף בעירחא דידן סיערו וקורא דנפיש
 עירחא נפיש אררי' וזין דהוי דהן כהם לא סקיל
 ונהאן יחסדוהו כיון דלא סקיל מהסודא ואדרנא
 בקושיית הנמרה ה' לדקדק דמה עלתה כל דעמו
 למר' כשלא מעט' דקשרו ל' וז' אסריות' הוא
 לוקח וקחן דס' דגדע' כן ומה סתירן כיון דסמך
 אמריו היל' ככלכה ספוקה' וס' אלא לסדר
 זו נדבר' דס' ו'ל סכה' לנכסף אה' מלאחי' ;
 סה' מ'נו סאין תיחזו עולה אלה אחד לך דאבתי
 תקסי ל' לקח' אלה סורס' נדריהם כן' ואדרבא
 אם נוקי נדריהם נב' א' נב' איכא למימר דלהט'
 לא גימא' האסריו' חניא אלה דסוף סוף כיבוד
 מיקם חזן דנוטל סכר מהודאחו' . אבל בעיקר
 הדבר עשה נמא דדמי לה להך דהר"ם ל' דאשת
 כל מאי דגמר רבה קר' כב חנא מרבי' . זכנ' כל
 דין שחם יודע מסוך למודו הוא הלכה ספוקה' ;
 הנע עלמך רב סה' נקול סאמוראים ומקסי' חני'
 לשאר אמוראי' כדכת' רש"י ל' פ'ק דבילה' דן נרח
 עניה' : ואדרבא מקום יש לומר בהיפך עיי' קעב
 כאן נבי חסד . ונמה סכתנ' נבי הכ' דכל ת"ס
 שמורה הלכה ונא לאחר מעשה ודו"ק : ומסוך
 עשות דמיונו ראינו רגלים לדבר שראה החלה דברי
 מהרש"ם לוחסין סיוע לענין מה שהוא רגילה לעשות :

א וזהו מביא דבר' דהתק' ס' ואלהיך יחד וקטן
 מתק' ס' דברין אלה דברי' כעשה ואת
 פירש' . מה ס' יאמר לעשות אפילו יש לפניך
 קושיא חמורות . וכל זה כשיל דקדוק קל
 דבי' ל' נמכה לסיגור דחמת' לכל חסד' ס' אסריו'
 סמכיל קדשים כהון חייט' ולפי' סדא' אלה
 חייט' ונרשאו' כי לין סאלה כולם סל' דרש'
 בדמני' ד'ל סיסר' לתרן עמא ולס' צול דל סל' אלה
 סוקסי' חייט' להסי' חייט' ולכסי' לא חייט' . סל'
 בלחם חינו דקדוק אל כלו' דכיון דמ'ק' ס' אסריו'
 צריך למר' דהמקסן סכר' דהף דגנ' דהם פנש'
 והוא ננע דבר' יש חסד וחסד' אסריו' כיון דהם
 לכנין הסכר בקלח' מייס' גרד' יחסדוהו וליקסן
 עשו חכמים בדרך שלא יהי' לו ניעה עכשו' ד'
 יש לו ניעה נמה שהוא לומר ויסודוהו עמי סאין
 נוחן לו ענה יפה יחד על הקלח' לומר סוק'
 מרויה והאי דקשרי וודאי דנרים נבו דו"ק . ג'
 כלפולר זה גרס לו עשוהו למעלה . אלה ספסר'
 לחלק בין הנאה הנאה לו עכשו' על הדור ס' אלה
 שהוא מסך מקום לספיקות וזוה סתיק לקטן ג'
 ל"ח פ"ב ;
ד ובר' לברר' . שרימה סתם עגור פנש'
 לטעל על ההתרה נכאלנ'
 חס' ככל וכסאלמרס אגמו' לרמות סעמיים סייט'
 בהיפך דאפשר נוטל סכר בכלל נכורות פנשו דס'
 לחלק ננוני' סביאין אבל בהיפך וודאי סלין דוסי'
 נמורי' דהתם כשאר מילי סיימי' אומר דאדס' נאסן
 על שלו סר דאסחוק כשאר ומי סאין חסד' ס'
 כמפטרות מפטר' ענליו כהון ניהו וכל דהתם
 סגן נחנה סחורה סמנח' לכהון לחי' על סל'
 אמה נחשד' אבל כאן מילחא הוא סלוקה סכר'
 מהתירו זקן אמה מולא נאסן סרי' ס' ל' דהן פנש'
 נוטל סכר ;
 כל מה שכרתב' מריש' ד' ל"ח ע"ב סד'
 סיוט' בול' גדות דנרים
 ועיקרן

במ' ל"ט ע"ב גם דברי סרנ"ג כו' ל"ע /
 ומחשד לא מירי ט' /
 כל דברים חלה לא נדעם ידבר דהריב"ט ז"ל לא
 אמר חלל דדינתו בן הוא דהמחוק נכשרות
 שחט ומוכר ז"כ ע"כ לא מירי' . לחשד אומר
 לך אחס העמס כחפך אבר מלתא בעממא אומר
 לעיל : ד"ה גס מ"ג הרמ"א ז"ל כ"ו / מעולם
 לא ראיתי הסעקשות בזה וכל ישפו רק להרנות
 דברים להחשיב סכרו בעיון העמוק וברב : והרי
 שדרבא רמ"א ז"ל אומר דרק במקלס מקומות נהגו כן
 ומשמע נכפשות שאינו על אוחו ערך הרחק מן
 בניכור שאמר חכמינו ז"ל בתלמוד דהאי פסקי'
 לי' להלכה ולא מנהג הלכת מקומות : חבל וודאי
 כל זה מן הגדרים שגדרו בעדס כל הקלות הקודם
 שמה שראת הקלות טילאו מן הדבר : ואיך הוא
 אומר על דמ"א ז"ל דמחשד אומר כן ולעיל הנה
 הוא עצמו על תחלת דברי רמ"א ז"ל שכתב שהוא
 מחשרון נאמנות :

ד"ה היוצא עד ס"ה י"ג נצר הוצג ותפ"ק
 י"ג הראת חסידות גחל ותיקון
 אשר תיקן בקלות וברכת אונד עליו תנחא שרנס
 על על עני' לפתפרנס מומדמם ולעמיס ילאו נכחי
 נפש וממונס אונד . והוא דמה זה לדילולא לא
 דכחי' לפי הידוע לי שאין שום סגר קאין דבר
 ללא אלוקתי' כפי רוצס ושמיס את הנאים לאסום :
 ללא חפלו אם הי' סגר קלוב : סנה הרבה לעלמא
 גלאנסיס בנילו את השכר וסס בדאילא שתקנו חכמים
 כן חדאי שפרו ושמו את הדבר שאלמלא הי' לוקח
 מנע"מ לחוד הי' נוטל נפלים סין שיפור ערחתו
 הי' נוטל לפי הלשאן כפשות ולפי זפת סמו' והרפ"ש
 ז"ל משו' שהעמד לדבר זה ובעל מעסקיו' ולפיכך
 תקנו לו סגר וקבעו חכמים סגר מועט יותר ליקח
 שמימס נשוב : ואעפ"כ טייל גמרא תחלה בשלמא
 נע"מ כ"ט מס' דעפי ניחא לי' לאינש למיכב
 נפלים אי שרי' לי' בהמתא שמה שימן במחוס

ובמיתו אחרים לדחלל בזה אומר טילא חללה
 שברו סקלות : זה וודאי מלוה ויוף נדגל טאנבל
 פירוחיו נעולם הזה : ואשלאו עוד חס לא חלה
 כשמע חן בעיניו והוא נכר לקח סברו פשלם זסקף
 כשומע ללמוד זמן עב ומור ונתא להמנסות שעת
 אם לא לקח פעס אחרת הוא ואנש טלו כדרך
 שהקשו סס בתלמוד דאינא חשדא : וודאי לי
 עוד לומר בפירוש התלמוד סס דהקושיא כראשונה
 סמוכה על חזרתה דטייל דלא הי' לבן לתקנים
 לתקן כן כתי' שלא יסן יד לאסור בלעת מעבס
 דאכא חסוד טפי ללסוד בזו להרעות סגר מנאי
 דנחשדי' טייל קדשי' בחנן ופריק חלבה משוס
 ששדא דיני' לא היו יכולין לעשות כן וכדו טייל
 דכאן נמי איכא חשדא דיני' ופריק לי' ודוק /
 וזה נמי כל דברז לעיל סתורס ואין להאריך
 בניחור דברינו טל עיקרנו לא נאט לבוליא סה
 חרוסיס מדעסנו . אמנס כל רוחא יראה המסידות
 בעצוס טל המצר בזה : זנשח אני טל מי שדרא
 שפע נספרו לא יחשוב נלבנו טלי בלמת כל טלב
 עשה ונהג' וכהיג לקחת פחות ורק פעס לחת : ואין
 כאן מקוס לחשדא סמו' יראה הארינות עוז להרעות
 ססידתו אשר פעל ועשה וגם עיקר הסברא בלאת
 סה' יכול למלאות נה נייר מלא להודיעטו סלריכין
 לעול פחות מנשיפור : חלו עמד עליז (אמד
 ימד עליו ריעו הדבור סלאחר כן) . ודקדוקיו
 על הרש"ל ז"ל אינן טל שעות דחדא ועד קאמר
 חדא דנראה כנוטל סגר להעיד זפדותן געילה וגם
 עי"כ באיס קלקוליס ומ"מ אינו איסור גמור סברי
 כל עיקר לקיחת הקבלה והשחיטה כפני העורס
 אינו מעיקרא דיניא . (אף שיסלדון דפסי מנדס
 מרע כמו שאמר גבי נע גיולא שסחת'ודה שפיזה
 למעשה) אעפ"כ יתרחק ירא סמיס היודע כנפשו
 טלא יסרך את מי שאינו הנון ששוס בדתק מן
 הניעור עכ"פ :

אד"ז האריך עמד טלס וראשיחו מנצר
 ז א ז ז חלק

נספיקין סך דברי העל ויל פתחן בעלות קרות
 (אמנם לקחן נפסול וילא הכנה לדקדק על העו
 ולפי אף תרגונו נאילו הוא תירוק אחר וכל דברי
 כלל דכל זה בכל תירונו דמכני' גבי מומצה
 דמיונו כהונן וכל הישי' לשאנו מתקן סבה ודוקא
 למחר הישי' שאיט טורה והדומים ויל נמילא חייס
 אלא נמולק' ללמחרים והעו' ויל נמי שאל' איכא
 ויל' לי' גאה ודרי אשמעתא דהכל סומעין לא
 דרי' לא' אדם ולכני' פרוק דהכא' שאני דמכני'
 דמכני' - סיפה כהונן ואס היינו חושש' כספא
 כמס' דא' ערמית-המה הקושיא חלה דיתכ' אצל
 פתח' ורתיס ויל' גאמת כלל השומעין סיל
 ומונס' לאו' טעו' השדא סימזדואו סינית ערמיתו
 לא' נפשיע' דעורס דרין אין ע"א-נאמן ואפילו
 בארמיה אלו אומר' אימר-סקר' ומכני' לראת רעשו
 ובר רמזי לעיל ס' ה' דתירונו של רבנו ברי
 חיי' ביאור ודוק ובלתח מן התו' ויל' חיי' ליה
 באמר סרע כלל דלינה אמרי לל-חייס' סימך
 פנשו ברי שלא ישראו פעס אחרת ושפק' אמי
 והל' דערא דכאן נכבין אעו סלר נמוכר לל-חייס
 דווק' אלא שהרבה עליהן טפיות ובתג דהר"ס
 סומי' דרתיס דהא אשכחן בנייה פ"ג : אסכ' כאף
 דקושיא חקטי הר"ס מודה : וכן כתב לקמן :
 גס מילתא לק"מ : והו' טעות לא חייק' למחול
 לרזיה לעשות פנמו יחד וברל שרואה לנזר
 הסוגיות ברוב ארכן והקפן דאף אס נודקק טעות
 לפנ' גלאון הר"ס וחכ' דממרח אמרה דבר זה
 ובר דהר"ס שיל' הינו עניד הני ה' לו לפתח
 אמרה בנייה : והר"ס ויל' נהיפק' אמר דווד' ד
 ארס נאמן לחרות בשל פנמו וילתא שאני והאיד
 מן התיראיש שאמרו סס התו' בנייה גס עקה
 יתא דיד' דכל שהא מורה נתק בניו וידע שהזן
 פמו שאני אפטר שאינו אמת דאיכא חשדא חלל
 בני ביתו ואמנס' בה"ש עינן גדל' ד' שכתבמוכס
 ובעי' הכלל של כל דבר שאמר מאס פדתיס עין

חאס מרתיס עינן ואשד' חזא מלתא ובכמה פדתיס
 נש"ס ושד' לע דברים ננוצורה דעה ס' קפ"ס
 ובסוגיא דפדתיס בני אדם נאמן על עצמו ואין
 כאן מקומו : ומתק' טעמיה וס הופך לומר דאף
 כנדיקת' אריזה היכא דאיכא ריעותא אסור ושאסור
 לכל חכס לפרות-תורה וכלאי' דברי הר"ס ויל'
 דמחלק בין אסתוק' אסור-ללא אסתוק' מפסען
 וכל מה שכתב הכל ורעות רוח :

עוד טענות גדול' במה שכתב ולרס"י ויל'
 חייס' לאישרה סמא

יתיר שלא כדן כו' ומכני' מכל לשאנו דהקושיא
 מנכור : וזה ודאי לא קשי' לפירוט רס"י ויל'
 דנכפן מידי והכני' סודו' הן על הכנור מאס
 עשילן להעל כומוס ואפילו גפכין סבר וודאי דהרעת
 נושא דמאורי' לאעלא דינא דכנור דו"ק יוכסהקא'
 התו' ויל' ורבני' שמאן משיפת' חקטי אמנס' יש
 פיון הכל' זה חלוק' הכרעות : כנכורות לו
 במנהג' נאמן אדם ובמנהג' ונפירושא דהך כרייתא
 ואין רלוי' במחברת האת' לחדס דבר חקף כי אין
 זמן להאריך בשנס' ראיתי בכנה"ג ס' ס"ג שהניח
 דברי הר"ס ויל' כחאסנה דדווקא בהני חלת מילי
 פדתי' רגנן דמאני במילי' עיי' עליו וחיין סאבת
 הר"ס ויל' חת-ידי :

ארצי' האריך על דברי הרמב"ם ויל' בעני' שוחט
 לעצמו ומוכר לאחרים והשיג על הל"מ
 וכל זה כדי להדמות דברים שהא עצמו הניח דברי
 הל"מ שכתב אס אחר שוחט לו ובוודאי איירי
 בידוע שאמר שוחט לו או ברוב שוחט' ישראל דאו
 לא גרע מגוי דכסר הנמלא בידו כסר ואפטר נמי
 דאפילו במיעוט עבדי' ישראל נמי קולי' דמהס
 לקח חכל נמוכר כסר סתס אין זה נקרא דאחר
 שוחט לו : ואדרגא מגרע גרע כסידוע שהוא
 שוחט ומחטסק' נאשיעה דסס כיון שהוא שוחט
 הא אמרי רוב מצוי' וחוקה שחט שפיר ואף
 להקטול כסגיל ערמיתו לא חסדי' :

ויעשו את החקונה ויחזו לה פליטה • וספר עת
 יקח ג' אלא גערה שאסור לה לקיים מוות חליצה
 עדי ציטן • ענין לרב גדול • נחמיה כמות ולאשים
 יחד • כנילו זה נודע מטה וחסידות גדול • וראי
 לקבלת אהבה לתקן בן אף בני שאל את בני זבוא
 עמאלים • לנדחה וראוי עוד לחסיד כמותו להמיר
 בלואי שאל בני • בלי רשות • ומתנו לו עברו : וזה
 אינו בכלל מה אי בחנם • ואתה המעין דע
 שהיינו יכולין להראות לו שבאים ועציות ואף
 הוא מהפך דברי רבותינו ו"ל וכוונתם בכל העניני'
 האלה אלוהי בו עיני דע הוא ויתנו ראוי להרבות
 עו הדגור בחלק המותר וחלק האסור מפני הכבוד
 אפני החקלים ומפני הסכנה אין דוננו דומה
 אפה והלומדים אינם מולאים מקו' להתפרש
 ועי"כ רבחה הנצטלה • והגלות מכפרת על הכל
 כו עניות האומה בכללה רב מאד והשם ירח ואפס
 לשלוח אצבע ודבר און כמשהלל פורה ויקים להציר
 לקחת שומד נסגווי השם על זה אי אפשר לשתוק
 ונבהלת מאד זה הוא שאומרים עליו פקח הוא מה
 ראה לטענת זה לכתוב דברים כאלה על ספר
 אפס מקרא מלא דבר הכתוב כי האחד יעוד
 פקחים :

ס"י י"ט ס"ק ב' צריק' חני להאריך קמ"א :

האומרים מעט ועושים הרבה אלא שהם עשים
 נהאי נגרא אינו נר מעטה • רק סכנת מלים
 בל יועילו וכל עיקרו להעיל מחלוקת בפמליא של
 מעלה מה שהי' והרס"ל לוכל האחרוני' השו להרסנ"א
 והרס"ס וסר"ן ו"ל בא הוא ומפריד ציני' ואלו הי'
 דבריו לזקנים הי' יכול לכותבן כנ' ונ' שורות :
 ונער לי שאין ספר הנאות סוף עמודי דפון
 אבואר דכל דקדוקו בלשון הרס"ס ו"ל ממנו
 לקחו • ואולי בחר איפכא ומתקש נגדו כאשר
 אבאר דע דהרס"ס ו"ל כתב להדיא ברבות לא הוי
 הפסק בדאשכחן זיקנ"הו ומי הוא המקום שיצמד

בדבריו דאדעתא לאו הפסק מס' דמוסף שיבא
 כביסוי חמס' מלא מקום לשאל מה שיראונו קלמדי
 המחיל דקה ראי' מייסן הרא"ש סוף דברי להדח
 כסד הוא ו"ל דהייס טעמא נהך דרב אשי מס'
 דכולהו אדא נרכתא היא • ומחוז כן הי' אפשר
 להוליד הסולדה ברעתו ו"ל שאין לשום כ"כ מדוקדק
 אלא שרואה לומר מחוז דשיטתו וכיפד בחדא מלתא
 חשיב אף הברכה לא היא הפסק • וכנראה ארוכתא
 דמיא / אמנס באמת נראה לי דאכל הברכות קאי
 הרא"ש ו"ל ועמא מהך דערבי פסחים דברשה
 שעונה כוס ואין אומרי' שחז קדושות כל כוס אחד
 ואעפ"כ אה"ל משלשין כולן לאחדיו מעשה כפי
 דתקינו רבנן לפסח טין • בני יקנה סוף סוף קידוש
 זהבולה לאו הפסק לשמות כוס נרכה"מו :
 אי נמי והוא העיקר דמאן קא טייל ולכן שנה לשון
 התלמוד ועמנו דהא קיי"ל אמן אומרו אפילו נשא
 ואפילו הכי אי איכא כשא קמן קובעו אכסא בין
 הברכות • מכלל דברכה לא היא הפסק : ומעשה
 אין מחלוקת בין הרשב"א והרא"ש ו"ל לענין ברכת
 הרעמים : ומה שחמה בראשית אמרו על הכי
 והע"ו שלא ראו דברי הרמב"ן במלחמות • עדיפא
 הוי לי' לאתמוהי • לדבריהם קשיא מנהגא אמנהגא
 בעניינא דכוסות ועי"ש בס' טע"ד נע"ו ומ"א וא'
 דגא : והפך"ח שס הכי' דבן סנד הרמב"ן ו"ל
 ועל המלחמות כוון :

אח"כ האריך • לדקדק בדברי הרשב"א וכתב
 דאע"ג אש שח כו' • והן דברי

הנאי דשיחה היא עיקר ההפסק שאי אפשר לשוח
 ולצרך • אבל עוסק בדבר רשות ומנרך : אח"ו
 כתב דאם צריך על הכיסוי קודם השחיטה ואס"כ
 צריך על השחיטה ושחט דמכסה בלא ברכה • והן
 דברי החול דכאן ברכה לבטלה הוא דאין למצוא
 כיסוי ענין שלא בא לעולם הוא וכן בחלה המנרך
 בעודו קמח זמה עני' זה להמליא דעילה ששם
 אחרים ופי נמי לא נעול תיב לברוש המוליא כן
 נראה 7 2 ב ז

מספר

קמח

לחלוק על כספיהם ולמדהם דברי רבא מהלכה
 תורה דשמו גודת האכות ולמעקר קרא דתנן
 פהריא כי השולד יעבר זאלו אמרו דין שלחמו
 פקדוסן אליה דר"ש דאף בלא כי יסיר היותה דורש
 שום הסכסכה דאתו שטעם לרצור הכל ה' לו עני'
 פיהו כפי סמאמו יתיר דודנו מן סטעס אכפין
 סופס דהיינו סל אססידין זאפס לעקר סח סמקדס
 תחלוק על הבקרא והפוסקים דרברי דעמיע' על
 פה זא יעסה פקני ישראל אמנס ספס אדנר אגיד
 פ' כי הוא לעקר היראה מן סלב לעמנו ולאגסיס
 כנינו לכסאית קולנס דעני' זאלו אשאש הנה עוב
 למר גול עליה דהפך מה דעלנו קר על הפטעיס
 לרדעיתן סגן גועה שנביל זה אמלה קורה ע"כ
 סקדים עפה לרפואה דבורה דסמנו הוא : אכאשר
 תראה סין משל דר"א ע"כ / להפטר על ספר דר"ה
 דמור דסופו סס סדים דו לבסוב בזה הלשון :
ולפיכך יש להסתפק אמתן מן הסתם דאז
 אלא פורס אמתה אי מותר לב ר"ע
 פד כן אלו סין ספק שנהג בספק אלה י
 פכ"כ נשים צור לרדון להסיר דהיינו דשפירק לר
 לדנר אפס לקנות רבנות לבנו : אוי לאותה בוסה
 שיהא כחוב על ספר ספק כה : ומה חשיב על
 ככלי ועל ספוטעיו דערין מודת אגרא סלק
 בסבלות והוללות דשפ' סדרך זה לעיל סהדייניס
 ספטיס לרין מותר' לעשות ממנו מסחר בלנר
 דינא ככל אשר יחפזו בני סיעור / ואף לר
 ספסות והרע כזה מה ענין ללאן זה מחסה
 סכחונה דתורת אגרא הן אס דן דמעוט ססק
 סכסוג או לא סהרי אינו אגרא סכן דנו בל"ה אגס
 הוא דנתת דלסור לסקנו ולסאלו ולקחתו דאינו
 אס מחד דאי יסר תרתי' זה בסיס אה דמה שיפרא י
 וכאן אגרא כנה בוא משה ססק דמור דבול
 מן סנהוב ואף הוא אינו מחסה ריחנת לראס מותר
 הוא לקחת אגרא יאמר אינו נוקק לפסקיכס עד
 ססקנו לי אגר דינא כן וכן ואמנס וודאי דאף זה

איסור נמור בל' שיער חספ' נותני' שלא לספק
 סנהוב : ואינו נמור בספת סדן ואכילו להסנהוב
 דדין יסר ואמנס הדחה אס כל דבריו יראה מנולר
 דצנחנה דחד בשעה סערין ססוק דדינו אינו
 דהא ארבע דהרמ"ס קאי וכל דבריו ולסאן יחיד אגס
 קיטורו עמ סה שאלאביג אשודי אכית דחד סססעיה
 ואף דלעיל סינה דתב לוקח ססני' דסאה כלל סומה
 סרי דתב או דהיינו דתא דהרמ"ס חס כל סמנית
 מסך דבריו דתורות אגרא סרי ואיסור סומד אינו
 סרי דאלו ולפיכך דעמנה אסור אכילו מסתין
 או צמוד מאחר / דמסיס מלאחרת בסתס
 איכא בלוצתא (והביעה וראש אכילו דברי עלמד
 אינו מנין דרביס מלאחרת דרבנן דאחר מאחר
 הוא מודה סהוב דאורייתא) ואמנס הכא יש לומר
 דתסס מותר סאפסר לכדסס דתורת אגרא דמעטה
 לא די דשודר מאחר הכא בססס אלא אכילו בשעת
 דיין בססס יש להסתפק כל זה יראה כל אשר
 עיניס לו / ואוי לחד סלק עלתה דימיו לכסוב בספר
 קראם באלה יעציה לקיחת סומד / ואל אכילי כהא
 לר יראה סה סמולר עמו ומה דברי סעות /
 עד סהמית לעמנו דבריו אומר להדיא לסך סהר
 אינו מוסס ארובי דפתא וסריא סהיא דגאון
 סהניא סעור דאידי מקמי דאומני' לדינא ואינו
 ענין לו לחלולה ליתן יד להשא על דבריו סכן
 סהוב דעמק או צנאי הוא ונותן לו יד כקשר דתנו
 ססכרות סלאחרות דענין דסאבר / לכסוב בואת
 וסעט דמעין עד כמה הגענו אס איס צוה ימלא
 יד בסוף לכסוב מן סתקיה סהתקין אגרא הוא
 וסתקיה וסאסידות סהוב מניא לידי גיחוך / ומי
 סהוב כן חדאי בול גמר הוא הן דמק' סהתקין
 מן סקל דמה יקא הרב וסדייני' מן סחלינה סן
 דמק' שלא דאקן די לא על הדרך סה סהוב סעולס
 ואף יענינו כן ועל סראסויס אינו מלעעריס ססס
 סהנו ליכול סכר על סרתס ועל מססס דעמק
 סחלינה : אכל חנס בני שוס עורח דאין לו עמק
 עמו

בסוף וקרה דבר ופגעה עליו ודעוהו וק' ב' צ
 אדני מורה על המלך בני תרי שאלמתי: אלה
 הוא דפליגי ואמר דרוך ארוב קאי: ומתוך דברי
 המחבר הוא כיבר שכבר עמד הגדול בעל החזקות
 שיה ויל' על דברים אלה ואלו אלה גם ואין
 ספרו עמדי לרעם עמנו אולי עמוס דנה שכנס
 במת' גבי ר' יוחנן קלמ' לא עממי ס' :
 ודן אית לן עיון גדול בהאי דלס בעי' מחיטת
 ס' משום דס זכרעת הראב"ד ויל' ואין להפריך
 כה / ואמנם דעת המחבר הוא דמיטת אחד בולו
 ובס' רובו לא מהי משום מלת שחיטה הוא
 הג' גדול / דודאי אין עוד דבר לפוש :
 מן והנה צד כופשו אפילו מלמד חסדקה ה'
 כותבו בארחת ממונות

דהרי גל פלפולו על הך דשומע סכין רעה כד
 קדמו ספר' ש בשכנס דמי' ערכן מה שהן
 דרננו זה מה וכו' לו לכבוד מיסד לפי ע"ש
 סבואות שור נשס כ"מ דשיעור שרי סימנח
 שלימים דאורייתא י' לפקפק על תירוצו אלא
 דע"פ מכל לשון דברי תרתי' בתד דרש' דיעו
 ואמנם נרא' דרש"ד כ"ל ע"כ מחלק דתוקא השלפס
 הסימן דבר שור' דעל הסימן ניהנה המנוח אכל דנשי
 סרי לא : ואמנם מי שהורגל גלות הסופקים
 יראה אש כזה נקרא סירון לומר מדעת רש"י
 ויל' מה שלא השמיט בשום מקום אפי' מחלוקת
 שדס בין הק' תרי' אינפית אינו דרש' שלישי
 מדעת כל הסופקים ומדעת הראש' אליכא
 דהכ"מ / ובמקומו שחק לגמרי / וזה יסמך
 את המרדכי / ואמנם במקום אחר דקדקט בלשון
 רש"י ויל' ב"ר של כרו ד"ק כל המעכב ונימא
 גבי קרנו ומידה אחר שחיטה על ידו ובלשון רש"י
 ויל' ודברי הכ"מ שכתב ר"ש פ' א' מהל' שחיטת
 ד"ס ויש לתמוה דהוי ספיקא דאורייתא (ועל
 זה כיון החזקות שור בלי ספק דלא כהמחבר
 וזה דחשני' להגדול ויל' טעם כמותו לכנס

שחיטתו על שם הילד דין חסדו על חסדו כדרי'
 שכתב הוא שחיטה רש"י אלא לגמרי אמת כל
 מבין ירמ' אס' י' לכול' תולד' מ' סתק אמת
 (אין כלל) ונאמת כקראו ולא כספ' אלא כה
 לאון כמדת בשלום ס' אמת דעמנו להפס
 שחיט רובל ז'

ס'ק ב' עם שאין ספר עמי ס"פ טראה
 דדדיו פטורים ונאמרים ומה נעשה
 לזה שאינו יודע לרוב נק'ו וכלן פטורה אמת
 סתמו רובן של שתי סימני' שהן גופן משלפס
 שכנגדו בעוף בלתי שחיטה בפני עממי ס' אמת
 שחיט רוב שחיטה ועשה נשמי' טעמה כלה
 אבל כהן י' לאו דאשמי' דכתי' שחיטה סימני'
 אומר להסתפק בקנה אפילו י' מקרי ס' פטור
 כהרבה דרובו כלל שהרי בכל מקום שיש רוב ז'
 ס' כ"ב אלא על הרי' דאמר דר' ארי'
 צנחמה גדולה מביא לדי' גימור פ'

פי הוא הולך שור או פרה שלימה ג' אס לפנים
 וריס זרחוקים כמלכים ואריס נשמת שחיט
 גדולה כושם דברים של סמך לתק עם על
 פני הסדה זנפ"ג ודאי מידע ידע מקום ודאי
 השומע לשמוע פורדין ואין ספק דכל עיקוד של
 הרש"י ויל' האומר כהמה שאין דנה ס' א'
 הוא בגדיים משלפס מחשבי ומחלק ביס למק'
 דנשוק בן דרש' תדר ולכן כנס לפירן גדיים ונלל'
 שולקן שלימים פידוס אומן שולין שלימים א'
 לבסוף על הפחם ודגרי' חזרי דרין ויל' אמת
 הן ומתורתו של הרש"י למדו פרי' דרובו גור'
 כאלמד ואין סודת בבית הקרבת א סמךו של
 דגרי' בארץ מנואר ג' כדנשוק סמך על השומע :
ס'ק ב' הארץ בלכ"ג הדנה ומרף הדמים
 קאתן יחשרו גם הסופקים כאלה
 דראשונה על הרין ויל' ופרתה בעמוד שאתיו
 יודע הגמרא דאין האנשי' כן ומורש כי על
 מבין עט קלמוד ידע כן דמי לא ס' ויל'

ויהי עמך כעמך ארץ וסייעתי לנפולי עמך
 אשר כימי וחף דמנפץ לרדף שדיטה חתמת
 דמיא כימי אלה דמיא' לשיטה שיליה דמיא'
 פוסטבל סעג יראה שליט בן ילדתי אשר פוסקתי
 לא פשו להא פ"י פרה מי דמיא' ליה : מי
 דודע לל שקטו חיקף דהא בעי' נמי פפר למטה
 אלה דמיא' שקטו הכטה ג"ס דם לפינו וחס נפון
 פליאה גרין שיסן עפר למטה חס דים בעבר
 למטה דדוקא הוא גומן אלה דבריענד כטר חס
 פמתי דמנפא חבל בעפר למטה חס לרין נתינה
 וסו' דבריה' ז"ל בעטו בן להיא זנדעת דמי'
 חוף למפק זנדעה דגט כוס לא נמי חלה האמה
 גמלא . ופט בוטרי אמי ימותה ספר הש"ך ד"ל
 ורמיא אמר בן לדעמיא' ד"ל : ז"ל לי דקדוק
 דבר זמן לכאדוך באן : פכ"פ אדמיא' לדבת
 שומא' זמנא סבל אשר דברו חיקן אלה למעטת

חסדו' ז' ע"ד חזרה חין לך שמת גדול הוא
 שמה' המפונג' סיכה' זעעס
 סנה' אמר' למחט הוא דמיא' קונע' נפאו'
 דלדמיא' מליכט שהות להחלל עדיף זמר שלי
 סכר' לו לאטל פד שימפלל . וספיקו דבר
 שרמס באון דלא גמר . זמי' ג"ס לו סיני' יראה
 פס גמלאו של בר"ס' האן פליאה דד' זדא' דלש
 פליכה . זמר דמפרס פמר ומורה ר' יורא דכתב
 הוא פמו דמלא' שאל על פרע'ן גמלא' ר'א
 דבר"ס' זכתו שאלו דריע'ס' וכו' פשוט אלה
 שולדך להוסיק דמי' סח' בראיחו שגיא' גרין
 לכמות מי במו' זריך' פמטר לכמות מי כפמי'
 ומסו' שפר' למחט פלנה וסן כמי' פקומו' ודורבא
 זוכה י' לעיי' על דברי כרמלא' ז"ל ואן ראוני
 למדיך דמיר דבריו דמי' שמה וזין לריכין אפילו
 לתוקת :

בסוף סומו דנור : וסוד נראה לפעמ' ד
 ס' פ"י ע"ו ופד"ס וממלא' נחם :

ס"ק ד' ימלא' לא דמיא' למחט' סי' דמי'
 פיה' סמחה' יתמונ' כמ' לבלע סת'
 יקודס' ולסקף' סבלום זמיר' חלל' שונגע' ראש
 פד' הפרי' דבר'ט שאן צהן פכס' דודמי' דמי'
 פדבריו' פמדיק' בלאן סבלו' בלי ספק' נחם
 פפמא' עמטה' אר' יד' גשע' דכא' זמי'
 דמלא' כימי' רמיא' עלל' , זלמה' זכוכ' אפלו
 דרמיא' עלי' פלחנה' כעמטה' . וזינו' סוד' עלי'
 עור' , זמא' כ"ס מדע' דוד' , ועי' מה שרמוסי

לך כסמק' מעי' סינו' מקו' :
ס"ב ס"ק א' באן עשה סמבולס גדולה לקמת
 דבר' ספרי' ולפכוכ' כי כחמ'
 זפי' עליו היסט' סמחך דבריו' סלק פלונת' אמי'
 הוא וסו' עשה פמחו' כלא יודעו אמנס דברי הפר"ח
 חונס צרורים דודמי' הנרמה פסול שחיטה היא
 צמו דרסה ומלדה : ונדעת הס"ע לקמן ס'
 ל"ב גראה' לו דמנר' ביין דין סמורבן כדן
 דמנר' פמנר' ליפסל' באמא' וכיון דשט' כחודכן
 חין מעמרתו' שסמחא' חף נקב' שסכו' הוי' גבילה
 דלז' חין שחיטה' פמטר' עור' ודוק' והס"ך
 דפליג' אינפית' אפוא' ליסנא' דהס"ע קייסי' אינפית'
 דאפיקר' דינא' פליג' דדוקא' כמקו' הכשר שחיטה
 דממדין' דחקא' כשיפור' שחיטה' לא מנעי' ככולו
 דבר' גמסק' וכשון' דמנחא' דדיקולא' דמיא' חלה
 שפילו' גומ' ככולו' זמא' הנרמה' דחמשה' ה"ל
 שחיטה' דל"י' דפסולין' ואפילו' פיקוד' שחיט' ממדין'
 כלל' חבל' נחמה' לו נראה' שאן' שחיטה' מעבר'
 כפמי' סמרוסין' ואפילו' כנקב' משהו' וכן נראה
 לו מדברי' סמו' ו"ל ד"ה' כוללו' קמנדה' ודוק'
 עכ"פ' ראה' שאן' ככל' דברי' הממנר' הוא' עמס' :
ס"ג ק"א' מראשיתו' פד' והנה' , הוא' פמט'
 דחק' דבר' הרא"ס' שהי' לו לכוסמו'
 בשורה' חמ' ולמסמרי' לו' טפי' זמא' סמרה'
 דעמו' ו"ל דליסנא' קמא' חדמי' מזה' לליסנא'
 פמרא' דמבולכו' קאי' וכי' ביני' דמממיר' בלש'
 כעוף

נאמר יחשד העורף ותקאה מקומו לפי י"ט
 ודבריו המהוללים הם"ו / מקומן נסר כ"ג כ"ב
 ואים ענין לכאן סהר הוא אמר שאם מלא
 במי שחוט חוששי' שמה הגב' ידו : ואין חכמה
 למחזא אופן שההתד' שכיח טפי : ולמה לא
 יפרש בפני' הזמלא רק להרבות שנוס חזרים
 שאין להם ידים ולדא' כמו לפודים כמוהו / להודים
 לפניכם דרך חן יתגלו נשפת מעשה להחד
 דבר הנמלא בפשיעות נש"פ ואתרום לאיסור /
 כי יאמרו שיערד באן שהיהר בניח טפי / אבל
 נאמת דברי סת"ד מנאריש להדיא נועת
 הפ"ד ויה"ש : בשם רבינו ירוחם / ואף על פי
 שהמחבר הזה נעדותו עשה עוד אחר דבריו אלה
 סעי' קטן מקטין לחזור על הדבר וכב' דכן משמע
 כשעל דהש"ס ופוסקי' כבר הראיתך בעיניך הדין
 דהיינו ענינו של סנין דעה שנכל פעם הוא
 חותך מעט : וכן יראה הדואה נספרו של זה
 נס"ק ב' כי כל ישעווחפאו להמליא קולות נאסורי
 נבילה / להתחסד עם המותר' לעול סכר הדואה
 ואמר דינא לכי דעה סי' י"ח / שיובלו לכשוט יד
 נהלכה רווחת שנתכשע המנהג בכל ישראל להטריף
 לגמרי כל שהיה בלי שום חילוק בדבר :
 סי' ב"ד / אמה הקורא תשכוע אס ראוי לנחור
 בר שכל להרחיב לשון ממה שדקדק כאן
 נעמא דרא"צ' דניד מפירוש הרמ' : ובקושתא
 ואמנס גרוב דבריו / לא נמלט מלשאל שאלה של
 הנל על ראב"י האימא לכתחלה : רביד מא בפשיעות
 היכן מלינו נאסורי חולין שנה עליו הכתוב לעבד /
 חדאי לדעת הרשב"א ז"ל ריש שער ב' שפרש טעמא
 דרש"י ז"ל משום הנלעת דס נאנרים אינו אלא
 לכתחלה ואמנס טעמו משום דס ולא משום נבלה
 (ועס כל זאת נל"ע כאן שהתורה למדה אותנו
 שחיעה ונתנה בו גבול שלא יבלע דס ראוי לנו לומר
 דאסור אף דיעבר ויש לדבר בזה נכתמה ענינים
 ואין להאריך) / אבל יאהו הרי לא ידע מדבר

ורשב"א חלה ללל דלא אימור לכו זלס אמר אלא
 לנשתייע לפי' אלו שס הפיל מתבס נבולה שש
 עמה דס נבולה תשיב מי' לאסור לכתל' כנסתא
 שלא ידע מדברי הרשב"א ז"ל אלה (ונאמת שחם
 הוא לי שקלרו האחרונים בענין) / אמנס מחללת
 קלדית שהביא שס הכר"ח בשם ס"ה"ס יש דיהייע
 לכל דבריו שס : עכ"פ ראב"י לא דרש עמטא
 דקרא בהרשב"א ז"ל ואדרנא סנר דסונר גמירקא
 אינו מן התורה מדכותר לללי וע"י מליחה אלא
 סנר טעמא דרש"י ז"ל מדין שחיעה ואף בדיעבד
 גם פירש המחבר הוה נהאוספתא דמשום דרסכ
 נגעו נב' : אפשר שילאו הדברים מפי איזה אחרון /
 אבל ראויס סן להמחבר הזה כי שעות גדול סוף
 דאדרנא כחן שדלונו לשחוט ולחתוך הראש נוסח
 הוא להוליד ולהביא עד שיחתוך בולו ואמנס ראש
 שהש"ך נסב נקולר סנן משמע נכתיבפתא דאיש
 אסור ולא ידע לפרש : המליא זה אבל לכתוב
 נדעתו ז"ל הוא כפי הנראה דטעם המוספתא
 דאולא כאן דבסי כותה לשחיעה אלא לחתוך הראש
 וכל שמחללה לחתוך הראש עשהו אין זה כותה
 ועוד לנו נקנין זה דברים נגו ואין כאן מקומה
 ס"ק ד' ולפענ"ד לא ידעתי בו / ואפשר
 שהי' להם גירסא אחרת
 בו : איני יודע היכן הי' עירו שלא ראה מה
 שפירשו בסו' נד' ס' בדעת דש"י ז"ל דלכא אינו מונס
 עיקור סימני' לפי שהוא עריפה וכן תמלא בדברי
 רש"י ז"ל נב' סימני' שכלדלו וארך דתורנן הווס
 והיינו דאקשי הרשב"א ז"ל לנפשי' היכי משכח עיקוד /
 ותיירונו לע"ג ועיי' בסו' מ"ד ד"ה והאיבא נאמנס
 שקרקרו שס המפרשי' ונוה יש קסונת לכל אלא
 אחר זה שבר לעצמו שיטה אחרת (נגד כל הראשונים
 והאחרונים ז"ל שהלכו בדרך בעלי הסו' ז"ל וע"י ב"ח)
 ומענין הגירסאות והפירושים נהך דסימנין שכלדלו
 עשה עצמו כלא ידע ואמת הדבר כי הענין עצמו וישבר
 כמה קאשיות אבל אחרי שלא השיגה ידו לדבר בו אף
 יתמרה

באלו אינו ולא קן צפוסקת הצדגרת וקובת הוטע
 ולא ידע דהפוסקים ז"ל לא אמרו לשון זה לא להיפך
 דעריכות אין כאן אלא דנדרות הכתב הוא שיהא
 פסימן כלא אינו לשחיטה . ואין דנמידי דמטריף
 זה אף הוא פסול לשחיטה . וודאי שעסקה התורה
 הפסימן כלא אינו . וכי בשביל שהנכמה נטרפת
 בו גרע וכל שפסלו לשחיטה כרי הוא כאלו אינו
 לפנין שחיטה . ואי הוא שיאמר לעלמו דנשמוטע
 נחשנ באמת כאלו אינו ופע"כי כן כשר . ועוד
 סוף סוף שניהם פוסלים את השחיטה . והאמנם
 צדברנותא אמר שדברי הפ"ח מרפסן איברי .
 ויש לו ראיה ברורה מן הגמרא בני ישב לה קוז
 עשע . ואינו יודע אם ישב לו קוז בעינו בשכס
 שכתב זה דהרי מבואר בגמרא להדיא דהיבך דאיך
 פניא הגמרא קליה השוחט נכסין ונמלא כגומס
 נימא דהתם שמי דהוי סכך בשחיטה : ואולי
 יעיו כניו לומר דנמלא כגומס דגס הוא מנח ניקב
 הוטע הוא כדאמרין נמלא כשיטא כיון דני נקיב
 עריפה כו' . והאמנם מה יענה לסוגיא ד"ד ימ
 דנעי גמרא להדיא למימר גבי שחיטה דכל סכך
 לרנות נמלא כגומס אלא שאומר זה עפעס דכסין
 אחרעי נהמה לא איתרפ ואיך שהכרש כך תירונא
 אם משלשתי ההידונים של התו' ז"ל או שיקח הלשון
 נפשטו עכ"פ בריעותא דנהמה והספק בזמן והוא
 שקול לגמרי אסור הוא ואינו ענין להך דיטב לה
 קוז כדאמר חלמודן דאין כאן ריעותא כלל עיין
 פי' רש"י ז"ל שם במקומו אהך דאחזוק איסורא .
 והאמנם בעל פנים מאירות שגס אחרי המחילה
 צדברי בתו' דא עריפו' לא מה שהשינו הוא מהחו'
 ד"ד אחי' שהלך בהגליו לקמן שטשאו נאנע שהחו'
 ז"ל משני' סדרתם מעסקתא למבכתא : אבל באמת
 בשני המקומו' נרא' מדבריהם דאינו ספק ושיס להכשירו
 מעטס חוקה ואמנם ארינא דהו' לא קשי' כלו' דאינהו
 בריעותא דאחיליד מתיי' איירי והספק אם יש כאן
 פנין האוסר או לא ואין כאן חוקת איסר ואדרגת

חוקת היתר לשחוט יש . ואין שנו אחר דלענין
 עריכות לא מקרי חוקת איסור אף דאחיליד מה"ס
 ולא בעי' ינא לשעת החדו' / מה נספק לנו
 בשחיטה . אנו מסופקים אם א מותרם להשחט
 אמרין ליה קוס שחוט שהרי באותה חוקת היתר
 עומדת שהיא אמ"ה עד ששחט ואין זה כספק
 דשקלא אנו מסופקין באוסו בהשחוט ששחט אם
 הוא שחיטה או מעשה נבל . והנן הדברים אלא
 דקשיא לכאורא מאי טייל משוחט נכסין . והאמנם
 צדברינו המלא דהיינו מאי דכריק דכחן אין ריעותא
 לפנינו שאינו עריכות וודאי נולד לנו הכל שם כהו
 יש מעשה עריכות ברור לפנינו והספק בזמן .
 והאמנם מה דברי הרב בעל פנים מאירות יש
 לייכוס שאומר דאעפ"כ הסו' באלו עריכות רא'
 שאין להעמיד עיקר ענינם אהך דקוז דלעולם
 ככיקו בעינן הכוונת לחוקת איסור שאינו נעושה
 הוא ואפשר דנכ"ג אנו מלרבי' החוקת איסור
 שאינו נעושה ודו"ק אלא שלדכתי' אי אפשר לומר כן
 דהרי אמרי' שם בד' אחין זו בחוקת היתר ליגס
 עומדת / ואינו כן שהרי בחוקת איסור אשח את
 עומדת מעט ששחא אלא שראוי' להפינס ועתה
 נולד לנו בזה ספק . והנאון הגורא המתגר מה
 לא חלי' ולא מרגיש כלל כשפלפל לקמן בלשח מדוני
 כרשב"א צענין החוקה מאיסור לאיסור לדעת
 דכאי חדא איסורא הוא ודברי כרשב"א ז"ל מוקשי'
 אמנם בלא"ה גמיי' שבו מן הקושי . כי על כן לא
 טפלנו לרגע על עריכות דבריו שם שאין בו דבר
 טוב . ולכן וודאי דברי בתו' ז"ל ברורים ואחדיס
 כן דזה מקרי חוקת היתר לשחוט וכן כן דברי
 התלמוד באלו עריכות / והוא הדין בשחיטה
 דכוותה אלו נסתפקנו נספק שקול אם נשחוט כלל
 או לא נגון שמשך אחד נתיי' את הסימני' אלא
 נודע אם השמיטן לדברי האומר דספק שקול פשר
 הרי זה כשר דנהמה זו בחוקת היתר לשחיטה
 עומדת (והאמנם יש לי עדיין לדון בסנרא נכונה
 לפלפל

ליחני הא וכי' ש' הא ועוד דתקשי איתא דרנ' הונא
 ליחני דינא דינא : ולפי דעתו דהאי רבנא עפי
 עדיפא בוי' לי' למימר דברים של עס' / ולאקשי' מגמ' /
 ד"י דל"ל למי' / ספק שהו' דרס' אתי לרנ' דהיינו ספק
 אם אירע אותו המעשה דלפוס היעיל הי' זה דומה
 להך דעולא דהוא ספק אם אירע זה הריעותא
 בלל : אבל אינו בלל' דהתם הוושט הי' בחוקת
 שלם טרם בא הקוז אל חוכו ואנו מעמידין אותו
 בחוקה שהוא עדיין שלם ובהמה מותרת לשחוט
 אבל כאן בהמה זו הובדלו סיגוי' ולא זדעי' אם
 ע"י שחטה או ע"י נצול ואדרבא היינו דהולרכו
 רבותינו ז"ל אלה לומר דהכא הוי רובא דקשי'
 להו הנהו פשיטא ולאו ק"ו הוא דהתם איכא מיהת
 סנת' השתא הוא דאיתרע מכת רוב או מכת חיוס
 ב"ח (לדברי האומר שמוטה עושה עריפה) ואעפ"כ
 פסול ולהכי אמרי דאיכא רוב / אבל תיקשי' אנמרא
 דלמה לי למנקט' הנהו לנקוט ניהג הושט והסיקת
 הנדרת ולא ידעי' עמני' דהיינו מעין הנדון אבל גס זה
 אינו קושיא של בלוס אפי' נניח דהאי חדושא טפי מה
 שהוא הנל דאדרבא ליפנא דכל ספק משמע לי' דאמי
 לרנ' ספק אחר משונה מעיני ההסתפקות דהוי ב'
 עונד' / ואמר ספק שאינו תלוי בזמן ובתלה ס' דאמי
 לרנ' ספק שאינו בנבמה לא בסכין : ואמנ' נאמת
 אין שום חדוש בספק התלוי בזמן ואחיליד ריעותא
 בנבמה לכשיקחה ספק בשחיטה / אעפ"י שאין
 נושא שמוטה : ועיי' שם היענ בתו' ונמאי דאקשי
 מהרש"א מלבד מה שצריך ביאור בענין התלוי לאחר
 זמן שצריך סיב' לה מקום קלת' / ומענין השחיטה
 צפרכוס / ואין פה מקומו להאריך ולכן לענין דינא
 לא יעלה על לב אדם לחלק בין אלה ובין ספק
 שמוטה כל שאין רגלים לדבר :

אבל תראה עוד גדולה מן שמפרש דעת
 מהרי"ל שאפילו אם בשעת השחיטה אפשר
 דאיהו קרע מן הסימן והדבר בלתי מוכרע התיר
 מהרי"ל ושמו שמים שרולה לעקור איסור נבילות

ומה בין זה לשוחט בסכין פגומה לדבריו אפילו
 לדעת רש"י ז"ל אין זה עיקר מהל' שחיטה וכ"ס
 לדעת מהר"ם ז"ל נהא דפסקי' כרנ' הונא ואפילו
 לרנ' חסדא בסכין פגומה בתחלה אפילו בעוף ואין
 אהנו יודעי' אם פגימה בשחט ננע תחלה נושט
 ונקנו או בקנה בסוף האם עלה על הדעת לפקפק
 בענין שום דבר וכן ספק שהה אע"ג דאיכא רת
 אצל כאן אנו משוכקי' אימר הוא קרע והרי קרוע
 לפניך לא שנאמר אחר רוב שחיטה קרע : אטו יאמר
 שכאן עשה שני דברים שחט כהונן ובלדג קרע :
 ושבו ראיתי שבסימני' שהניצ לו פירש שיחתו על
 הדימוי המהותל הוה שכמעט הוא נמנע ובחליפות
 גדול קורא עצמו מיראי הוראה בשלח התיר להדיח
 נגד דעת הרש"ל והב"ח לא עס לדדי' אחרים .
 ולא תראה לנו דוגמא על לך ינשא / וכוודאי
 לדדי' אסורים נמלאו כשאחד מניא בשעת פיונו
 על הדין ואמר שהוא בתורת אגר דינא / ואין צדד
 ספק דמהרי"ל והגאון ב"י ז"ל המתירין נמלא
 על הסכין הוא שלדעתם דבר הוה ורגיל הוא
 שהנדרת מתבלבל והוא חסוד' אן בסכין צגני
 לדדין אבל קרוע ודאי / הם כי לא להוכיח להקטר
 שום ספק בשחיטה וכן כתב הש"ך להדיח סי' ל"ד
 דהוי ספק בשחיטה אם לא כשיש אומדנא דמוכח
 ולפי דעת מהרי"ל הוא כדאמינא ידע שזה רגיל
 ודרכו יותר ותלוי בו : ועכ"פ תראה דלא ידע
 מן הנמרא הערוכה ד' נ' ומדברי הפוסקי' עלה /
 דהא איך סיב' איך כתב ד' ג"ה פ"ב / ופשיטא
 כו' אם נעשה קודם שחיטה או אחר שחיטה כו' .
 רק ככל ספק עריפה : וא"כ תליא בפלוגמא /
 והאי דינא ודאי לית בי' פלוגמא דנעי' הקסהובלא
 הקפה אסור : והי' לו לפרש עצמו דהתם איירי
 בספק שהוא מוכרע יותר לאסורא : כמו בריאה
 ובגני מעי' דלפוס היעיל אבו לרינין לומר כן
 לדעת התו' ז"ל אבל לדעתי אינו אמת דגס בריאה
 ומיעי' איכא למימר כיון דאפשר בהקפה שאני

מצפה

יקהאל

לכלל ולחלק בין חוקת היתר ליגס לחוקת
 היתר שחיעה ואין פה רצוי להראות כחי) עכ"פ
 בניסך שהערבות ודאי והספק שקול בזמן
 אין גם אחד מכל המדברי' בהאי ענינא אשר יאמר
 לחלק בין ספק שמוטה לספק נקובת הוושט ופסוקת
 בגרנות כמו שהנאטי לך מן הגמרא :

אח"כ בדין עוד ראוי אף לדעת הרשב"א ו"ל
 והוא דמפני מה לא מלאו נקובת הוושט
 ופסוקת הגרנות בכל שחיעה - והנה עינו ראו
 ששפוטיו ברור מללו דהאי ענינא דטריפה / ולא
 שיך למימר ב' עבל' שחיעה / אלא דין פרעי
 ומהו צו התורה דטריפה וו כגשחטה אין שחיעה
 טועלת לה ומעמאה והרי' ו פנהמה עמאה ששחטה
 ופסול יואל ובל' שחיעה פירושו הנהמות הכשרות
 כגשחטות כילד בדר שחיעתן / ואדרבא מדברי'
 הרשב"א ו"ל תראה כי יפלא בעינינו לומר שהכניסו
 לפיל תחת הכלל הל' שחיעה / ואמנם המחבר
 היה בפרט הניך והכניע דנדחק לומר דאף ה"ב
 סבר דטריפה ומני' לי' דלהוי' כגילה ולא חש הרב
 ו"ל למדתי לנכטי' מדוע לא מני נקובת הוושט ופסוקת
 בגרנות ואזכר דאין לננות על השאלה הוואת דך
 דעת נה"ג כיון דלדעת' רבותינו הרי"ף והרמב"ם
 ז"ל ע"כ בני סברי רוצה הוא לסבול הדחק הזה /
 ואפשר דסברי דהכל בכלל עיקור עיי' ז"ח בדעת
 רש"י ו"ל איך שיהי' הגדול ההוא ו"ל אמרו דרך
 דחק כי נלחץ וגם להחמיר אמר כן אבל להקשות
 פסיך על סמו' והרשב"א ו"ל ולהוליך ממנו דין
 חדש שאין לו עעס וסברא ולהקל ולומר דמאס
 פסקותא דיע הגמרא כן זנגד דנריהס הגרוריה
 להסתקף רשות דמ' ומפן לזול באסורי' הוא /
 והנה להסתכל הוה בפשיעות הוא שאלו היו ספיקו
 פסול ראוי להמנות אף שהוא טריפה בעלמותו
 לא ולהפוסקיה האס' אין ספיקו בשחיעה א"כ מאי
 מקשה הרשב"א בדוחזי אנפשי' ופריק מאי טריפה
 דקאמר אסורה / מה לו להוליא דברים מפסוען /
 ומני' לו זה דספיקו אינו פסול שחיעה אימא בדאמת

כדי וכי מילמד להלמי' לפשות אחת מן הערבות
 פסול שחיעה ולהיות ספיקו פסול :

אח"כ בדין עוד ראוי מהכיל דשחט את החטט
 ונמלא בגרנות שמוטה דהוי' לי' לחלק
 רשחא דאס שחט הוושט ונפסק בגרנות ואין
 יודעין אריקב הוושט ואין יודעין וכמה סללות יש
 בשאלה זו / דאסונה דוה הי' מעשה אמרו והוא שאל
 שהי' ראוי להיות מעשה אחר ואל תשיצרי
 מהאי דאמרי' פרק ד' ישמעאל ד' ס' בחמתו אין
 שלא בחמתו לא ולא אמרי' מעשה שהי' כן הי'
 אלמא דהאי פרוקא רפיא הוא / הא ליתא דהתם
 תיקשי על החכא אטו נדיקות בעי לאסודי
 יודיענו נמי מראה החנית אס שחורה או לבנה
 וכיון שלא בא היתר מעצמה הי' לו לומ' סתם ונהכי
 ניחא לשון הרב"ש ו"ל שס דארישא דמתני' כתב
 מעשה שהי' כן הי' מעעס דהתם באמת חדוש דין
 נס צו דאפילו בקנה אסור הוא בשתי' ונהי' דאלו
 סתם גמי לא היינו מחלקי' בין קנה ליד כיון
 דכבר אייתי הדין שאדע ע"י מעשה אשמעי' ליה
 כמו שהוא בחדושו ואפילו אס נימא שס דפירוט
 הוא דהיא מפה למה כיון דגדולה מווי נמי מותר
 למה לן ענין המעשה כלל ואף דפרקי' בעלמא מעשה
 שהי' כן הי' אינו שמי' רויחא (וכן יש קלת משמטו' בתו'
 ז"פ ב"ב דרך אמסקנ' דאפ"ה העמידו דנריהס) התם
 ספיר דהא לא אמר בה כלל אחרי כן לא ספר לנו מה
 שהכשירו אבל כאן הרי באמת בא כלל כל הדיני' עס
 מעשה כמו שפסקו ותו שהוא אומר שהוא חדוש דין יותר
 ואנחנו מכתישים לו זה לבמרי' דאין נחת לזה מזה
 דלאו מכא שהוא עוד טריפה אינו ספק בשחיעה /
 ותו דתיקשי לי' היא גופה לפי דבריו דמ"ס דמייתי
 ספק שהה בכל הפסול לשחיעה והא וודאי רבותא
 טפי כמו שכתבו סמו' והרשב"א והר"ן ו"ל ואין
 לומר דשאלתו על ספק ומן דמה בכך כשאתה שא
 דלא ליתני המעשה והכלל שאמרו בשעת מעשה
 לא שמעלמן יודיעו דבר שהוא חדוש יותר א"כ
 ליתני

מנחת מעשה ומחוק פעלים הוא מן הסמך ששם
 מלך זה ומלך זה ואין כאן קדש ומסך :
 ס"ק ר' דע שאני בתמי לעמלה סי' י"ח דאשקמיש
 להפוסקים האחרונים ו"ל קשוקש מהר"ק
 סי' קצ"ז והוא לערן סנהת ילא בדבר נהיטר וז"ל
 לערן מה שזה מדבר פה ולא הראיתי לך מקום בזה
 כי אם להודיעך דמהר"ק כתב שם בסוף דברי
 שכל האתיר כה"ג מאכיל תילות לישראל : וזה כל
 יטעו וכל מפלו של המחבר הזה : הנה וראש אשה
 קורא בדרך ומלא כי אך זה רזונו כי מה לו בכל
 האריות הזה ובחורמו להניע ממה שכתב בסי'
 י"ח ובסימני הנאים : בקור מליס סי' לו להביא
 השגת הת"ש ולכפוב עליו . ומיהו אינא למימר
 כיון דכל מילי דמהר"ק מהך דמבל ועלה / ע"כ
 דסנה כדעת ה"ס גדולים שהניא ה"י סי' קל"ע .
 ואמנם בש"ע הכריע שם כדעת הרשב"א וכן כתב
 שם בעל הלבושים ו"ל ואם הי' כותב על הדרך הוא
 הייתי מוותר לו : אף שלדעתי הכל מודים לדינא
 בדברי מהר"ק ע"מ אינו מוכרח . ואין לי שום
 כנוד ספק כי לא נעלם מעיני האזן בעל תפלות
 סור ו"ל המחלוקת דלקמן סי' קל"ע כי לא נפלאה
 ולא רחוקה היא שהרי הוא בסוגיין וזו שאלה פסוקי'
 בה אלא שהדבר ידוע דלפחשי לקמן לשון הרשב"א
 והש"ע בפסטן הוא קשה מאד . ומה הסר ומה
 הותר בכל אריותו אלא שראיה מדובר נפלאות .
 ומסיים בסוף והבומר יבחר וא"כ מי שירגה יורה
 להקל בהך דאף . וזהו אין לו להשפן לערן
 הדיון דהרי הדרישה זהב"ח והש"ך הסכימו שם
 לדעת הרמב"ם והראב"ד ו"ל דלא תלי' ודברי
 הרשב"א זהב"י לא מלאה נש ידיו ורגליו וזו
 פלמו לקמן סי' כ"ה מדבר נס ולא מלא משענה
 לא במענה ארז וכאשר יכתאר . ומי חטר נמי
 מאי דכתיב בהו ברבנן הדרישה והש"ך לפרוש
 גם לשון הש"ע כדעת הרמב"ם והראב"ד ו"ל אף
 שהוא קלת דחוק ולדבריכם גם לפן בעל הלבושים

יחזקת בן ועדה עמו לאן חס לעמלה וכל מקום
 במי שאצור יודע מספרת כגדולים כאלה וזה
 אליה' אין שום ספק לדריכס אנו לתיקון הסלמוד
 שכליז נטען מהר"ק . אבל באמת כל דברי ה"ס
 תנפופים כי מה שש על קיאו בתרומ לתמיכה
 באר הגולה קח לך חמה הקורא דברי כב"י ופס
 שדקדק עליו כנאר הגולה שדברי מנפי' מדנה
 סדריסה ופריסה / ותרסה אש יז עמן למש שכתב
 עס דברייהם שהני' עלמו תולס אינו בפירוש
 הפילוק שבין ענלה סמוך לחפיפה אולס . וס
 מביא ליישב הברייתא ולדמות דיוו של הרשב"א
 ו"ל . ונפיקר הדיון נמי אמילו רסן שם להלכה
 כחוקה כדעת הש"ע היינו אפשר דחוקש כאלה
 שחפפה חדאי אלא שלא סמכה לפבילה ואפי'
 עסקה דלבו נפוש מעמיע אימר עסקה ולא
 פדעסא ושד דמדלא ארניסה פד עכשז בדכתב
 מהר"ק ו"ל שם סנהא זו שורס ליה ושורס קמ"ו .
 ואף כי הי' לה בשעת חפיפה חוקה נמורה ופוא
 מדמה חוקה דאחי' סכת רוב ואין כל אופן הסנהת
 בה ואין לנו לדמות נמי לסכין דיש בו חוקה נמורה
 ונרורה . ושד דסכין אחרשו ונמו שכתב שם
 מהר"ק ו"ל . וזהו פירשו שם סכ"ס והש"ך דברי
 הרשב"א והטור והש"ע דכל שלא חפפה גופה שוה
 דהתעסקות בלוחו מין לא מהני והוא מדברי הסו'
 ו"ל כמה שכתב הש"ך ומהס תרסה דלא מעפס
 קנס על שלא עשה בדרך נטת ישראל הכשרות
 אמרי' לה דהרי בדרך קושיא אייתי על דגריסה
 הך דר"ג חריק גם מן הכ"ס והש"ך עלמו מלא
 דלאו מעפס קנס אחי עליה . שפסקה אשאלכו
 נא לדעת הסו' ו"ל דהגוף חוקתו כדוק שכל דבר
 החונן והוא חוקה עונה ונריסה שאף החליטה דבר
 כנא פלמו עס האדם תס מדלא ארניס 'שכפי'
 שאחמה כמו שכתב מהר"ק . ונחאי דומר עונה
 מחוקה דאחי' מנה רובא / ודלא כהתופס בה
 שכל מקום מפנה בסנהא זאס ופופסה כמות עליה

חלק' ולא יקרא' צהקפת' ואי לי' כספק חסרון
 ידעה : ככ"פ אר"ך להב"א דונחמת לך דספק
 ח"ן לחלום לבחן יחד מלכתך דהו' כנחמא דהו'
 שקל עמא לגמרי בדרך שאין תקפה מועלת
 בו ולפיכך הוא מאלוקת הפוסקי' * ולכן אין ספק
 דעיקר מטרת לא בו לי' ולא ידע מכל הפנין *
 ונחמד למה שאמרו דאין ספק דנקובת החשט
 הפסוקת הגרגרת ספק אחיים ספק לאמר מיחה
 הו' ספק בשחיטה ואין לך אדם המתיר בו והרי
 לדעת כפ"ג לר"ך לבדוק הסימן אימר נקוב ח"פ
 לא נדק הו' עריפה למר זנבילא למר ואמנם הפוסקי'
 מלוקים עליו ואפ"ם היכא דנקובה לפניך לא עלה
 על הדעת להכשיר ולקלות בואן אם לא ש"ס כאן
 דבר לפירוט שהוא ראוי לער טוב גורם כהה"ל
 ח"פ ה"פ רש"י ל"ל שהב"א דמ"א זכה"ה דמהרי"ל
 כה"ל איכא לפיזני ונחלקו בו הפוסקי' ז"ל :
 ודרדעתי' אין ספק דליהו גופי' מידע ידע נבל
 סויותיו שכתב בפנין זה אלא דמיתש
 הוא דלא חש לאמרי' / זרעא לאמר ספר עב מאור
 זלפתרות כאחד בגזולים המעמקים נעיון
 באכזזת דמת זרחמת / ועשה בעקבה לקחת
 לפניה הענין הוא של דיני חוקה הוא במרובה
 כש"ס ופוסקי' וסוגנ כל ספר י"ד שיכול לרמות
 בו כרומם בחוק החמד ונרונ דברים והראיות
 מקום מסימן לסימן עד שר"ך ומן רב אפילו לקרות
 דבריו לבד / אמר בלבו מי רחמי ומי ידעני כאשר
 בלמת ח"פ אי לא נכנסתי לתנר הזה שאי אפשר
 לבקאי הלכות בל"ב הרבה במלא דמבור זה עד
 שמתן בן וזמתי לו על כמה שניאות שלא זכרתי'
 כי לא יכולתי לעמוד על כל לשונו ואף כי במרמה
 עשה כמות מקומות שהאריך זייר מלא והרואה
 בתחלת ההקפדת טעמת גדול בתמורת הדברים
 ויאמר לפעולתו במכתב / ופנה זה עומד אחר כמה
 דשים כש"ס ששנתו ופוסה לו מן הספירה הזאת
 ובר גדול ברוח עז' ואמרים רבים על כן

גם אי הייתי מושך ידי מכל וכל / זאלי שנכל סימן
 עימן כתב בסוף ח"פ היצא ממנו לדינא ובדורט
 זה אשר רבו הספרים המקלרים ומקנאים כל
 הדעות / וכל מאמר ספר ששמים חדשות בדרך
 קצרה הכל רצין אחריו / אך הכ' חששתי למחד
 וליומא אחרת יבוא ספר כזה ויכתוב / והאזן בספר
 תורת יקותיאל האריך מאד בראיית עגומות זנראס
 מדבריו דאפילו הקנה קרוע חדאי ולא מודע אם
 קודם או לאחר שחיטה יש להסיר במקום ה"ס
 דאינו ספק בשחיטה ואפילו בספק בשעת מעשה
 בחב דיש להסיר כל ש"ס לדדים אחרים / ואם
 נמצא הושט נקוב וודאי דלא הו' פסול בשחיטה /
 על כן נספתי לענות הספר כאולתו :
 ד"ה בתוור ליענינו כו' / אפילו במיעוט
 בתרא כמ"ס הד"ס
 לעיל / אפ"ו לא אסי ספיר כו' / ולא ידע מאי
 קאמר דשפיר אנערך לראי' זו דהוי דעיקור פוסל
 במיעוט בתרא הייתי אומר דהיינו דחוקא באותו
 מיעוט שאינו שחוט עדיין אבל לא אם נעשה העיקור
 באותו חלק השחוט / אימא כואן דמנח בדיק ולא דמיא
 להכי הייתי ראי' דא אינה מן הסברא ונהי דלענין נקב
 שפוסל בושט שהדין דאין שחיטה מועלת לא פחמרי
 במיעוט בתרא התם לגמרי לא פחמרי אפי' טבל נקב
 אף בחלק שלא נשחטוזה פשוט לבר כי רב דחד זמא :
 באורגו דבור : וס"ש דהוי עיקור / לא
 קשה דהא בלא"ה
 פסול משום שנספק הגרגרת ברום - איני יכול
 לעמוד על דעתו של זה אעו עד השתא לא ידע
 דכל האחרונים כללו פסוקת הגרגרת בעיקור כמו
 שפירשו סמו' וכל האחרונים דעת רש"י ז"ל *
 זממילא שכל דבריו דברי תמיהון אלא שנתוכן עוד
 סתול פרטי וז"ל א"כ בדין זה פסול בחדאי
 דאפילו נאמר דחמת גלגול הגרגרת נעשה אפ"ה
 פוסל משום עיקר / והן דברים שאך בהן דעת
 דכל מיינס האור בשם עשר' מוליך דפי' גלגול
 בגרגרת

ליתא דר' חסדא דלמה לא נתלה זמניו ופי"כ כירוס
הגמרא בתירוץ הוא כפשוטו דמחלקי בין הריבית
בנוף הדבר או בהשני ומאן לן דלפי הזאת אינו
כן ואי משום דחוי דתלי' היכא דאיכא רגלים לדבר
הרי רב אשדא גמי טכח רגלים חתי עליה / ועוד
דהא הגמרא מייסי משמועה הרי לדבריו לדעת
הרשב"א היינו הונקא בליכא מידי למתלי ומאי קושיא
אלא ודאי דמן הכלל שיל' חפלו איכא וכדפירש
הרשב"א להדיא אהך דספק שהה ודרם / והגמרא
לא תירץ אלא אותו חילוק בופי' שנתנה בעבילה
וכמו שהיא מביאר מדברינו הג"ל / ומהוך דברי
מהרי"ק / ונהי' דלענין ספק שהה ודרם ליכא
למימר חוקה אהרת כנגדה והי' מקום לומר דתירוצו
התלמוד עלה דהיא קאי ובעי' תירוץ חוקה אחרת
כנגדה ועוד דבר להכרע ולדדן קאמר ספק שמועה
בספק שקול ואף על גב דאיכא למימר השתא הוא
דאיתרע דהרי חוקת בהמה שאין סימני' נשחטין /
מ"מ אין לו עוד הכרע / וספק שהה ודרם יש
הכרע מכח הרוב כמו שכתבו התו' והרשב"א והר"ן
ו"ל נגד זה ליכא למימר כאן חוקה דעל מעשה
השחיטה עלמה נסתפקו אם הוא ניבול או שחיטה
(אף כי לא יאמן שכוון לזה ולמה ישחוק מלומר
דברי סבל כאלה) זה אינו כלום דלשון התלמוד
אחד הוא לחלק בין אשיליך ריעותא במוכשר או
במכשיר ולא בא כאן לומר תירוצו אחר דלא שייך
כאן חוקי חוקה להדי חוקה ודו"ק / והביעה עוד
דנהדיא כתב הרשב"א בחדושו בוסקא כלל הדברים
האלה / ומח' נצטע לסתום העין שהעלים את
לשון ד"א ד' ח' ע"ב ד"ה ומיהו וזה לשון
אלא דפרקי' לה כדפריק רב אשדא סנין אחרעי
בהמה לא אחרעי והרי הדברים מבוטאים כדברי
מהרי"ק וכדעת הש"ך בסו' קל"ט ואף דחיי לדברנו
יונה דמוקי לה בסנין ארוך היינו דאף לר' חסדא
דחי' להדי' בעלמ' המפרקת לרב אשדא ולא לדידן •
ומכאן קראה דברי הגל של זה המחבר בשמותו את

טעם הלשון של סנין אחרעי דנתחלה פתרי' להאי
סברא נעטס שהחלק במקו' שגולר הספק ולבטא
מפרשי' לי' בהערבת חוקות זה מול זה / וכל זה
יאמר בפוסק גדול כהרשב"א ו"ל המוצר נשפס
בדורה • מזלי שזס זכר זדמו לא נו ולא נגמרא
בכל זה / וארבעה נהפוך הוא דאין שזס שצוי בין
המסקנא רצוני ההלכה לדון וזין רב אשדא לדעת
הרשב"א אלא אם התלי' במפרקת מקרי מצי
ורגלים • ומי' בעיקר דינא דהפ"ס לענין עסק
נכח ל"ע גדול כהך דינא דהאגור נשס מהרי"ל
ובאך דסי' ל"ד נשס חדושי הרשב"א • וגם באך
דהרשב"א סי' קל"ט יש אהנו פברות ראיות לספק
אלא שהדבר קשה לומר אוקימתות בדבר שסתמו מכל
לד / וגם חילוקי הרגלים בהערבתו הוא פני' פמוס
מאוד והכוניא ודברי הרשב"א בחדושו שהנאטי
משמע' בביאור דלא כפרי' אמידי ונ"ע •
פכ"ס כל שאין כאן אומד גדול מוכיח / כשנרת
פלמות לא אחר אדם שנדבר קל נתלה / וזה
וודאי החילוק שבין ספק בשחיטה האמור בהגמרא
להדיא / ודלא כמהשתמע הוה שחש שרביע יונס
והרשב"א והר"ן ו"ל רצו לבלע את הלשון באשר
האריך לקמן סי' כ"ה על שלא הבין דבריהם / ואם
באמת הי' חזיה קושי' בדבריהם לא בשביל זה נולד
תולדה לזנות נגד לשון התלמוד הברור ולא עוד
אלא שלא הביא מדבריהם אלא מאי דהניא לי' והרי
כולס כתבו על ספק שהה ודרם דאף דאיכא
הכרעה למתלי' וכל עיקר הכלל לזה ניתן / וכן
בלא שבר כבר הארכנו בסו' י"ח וכן תראה ממה
שהבאנו כאן דיותר סברא איכא למתלי' במפרקת •
ואמנם דברי הרשב"א נשס רבינו יונה באו בקיצור
ומתוך דברי הר"ן אנו למדי' פירושן וודאי הכל
יודעי' שיש לחלק בין בספק מילה לספק עריפה
ותדע דכולס נתקשו בפשיעות ממקוה / וכל הגמרא
הולכת עלה דהאי דבהמה בחיה בחוקת איסור
פומדת אלא בהגמרא באתלג' לא שיל' דנקיט דינא

עד שגורגלג און פמו לומר בשם פקס כדרך
 חסיל על דבר דמטפ' פ' איס' חוקס נראה כי
 ואלא מי שקרא עין בכל הספרות הנאמרות
 פאלמד כענין חוקה יראה שגאומל דרך אומדנות
 פושטות בגב מלוגים בהעריך חוקה מול חוקה /
 גמח פמטיס במו' התן' למרן האי חוקה עדיפא /
 כל אשר לו דעת מעט ידע דחוקה נטופו של דבר
 פהי' וודאי פעס אחת כן על הדרך הוה עדיף
 פדבר שאינו ידוע בשם פעס פהי' כן לא שהולכין
 פאר הרוב נו' . ומה לי ללכת בדרך למרחוק והנה
 לפנינו לא לנד פחילוק שבין חפכה סמוך ובלא חפכה
 פמוך אף דנדיעגד חוקתה גדוקה . מ"מ במלוא
 דבר החולץ בעי' כן דמסקה לנתר כפי נמי / עוד
 פס הסתכל ברשנ"א . ז"ל מה דנכס בני סכין
 פפלא מנאר שאס הי' סתס סכונן בחוקין ולא
 צדק פחה לא הי' קשיא לי' אף דאי' לי' חוקה
 דאיתא מנח רוב דמסס (פיינו רוב ועדיף מני'
 פיינו ריש פיינו) סכיני גדוקי' מעתה למה בנוף
 לא סמכי' התו' ז"ל / אבל אין אנו צריכין לכל
 זה לכשיב על דברי דהרי מהרי"ק ז"ל גמרא אמר
 פסתיא בולס הולכת על דרכו . והנרייתא ערוכה
 פמרת דנחעסקה לא עבדי ומחזע לא השיב על
 פאלת מהרי"ק . מכל הסוביא דכאן ואלו הרשנ"א
 ופג"י והלכות פחילוקן על הגמרא :

נאמנם נפי' שאחר זה חור לדברי / והשיב
 ירו על עיקר השאלה כדי להיות
 פמסקות פמטות לחור עוד שנית ולומר דברי
 דהרשנ"א ז"ל מדמה גחעסקה לשיבר עצמות כאו
 פדחה כאף דבר של טעס והשכלה / והלא חפילו
 פמור פחיל ידע לפניד זאת / ומה היא השמה
 פמה על הפעירות פמלא בחה"ק כאלו נעלמו
 דגרו מן האחרונים / ומו לא ידע שזה טעמו של
 הרשנ"א ז"ל והרי סדישה סס במקומו הראה
 על דברי הרשנ"א בקר ד' פ"א . ומ"מ הכריעו
 דהיכ דקשא לאו הנרייתא פמו שכתב סדישה /

וכפאר בגולה פירן דהרשנ"א ז"ל סגר דכך
 בריתא לעהרות / ווס וודאי קשה דפא מקשה
 פמרא מנ"ל לרב חסדא / והתו' ז"ל דכפס כן
 לריכין לומר דאנעסקה אא דפיל דאי איתא דאי
 סגרא היא לא הוי לן לאחזורי בולי האי חז"ק /
 ומ"מ (אי לאו דקשיא לן מדברי הרשנ"א גופי'
 כדנעי' למימר קמן בעו"ס) פיינו יכולין לומר
 דסגר הרשנ"א דלפי האמת שנקי' לנרייתא דחוק
 ומוקי אנפשי' לטהרות לפי שראה לו דלהלכתא
 דידן לא שרי לן בין ריעותא דסכי' לריעותא דבהמה /
 לא דסקלי' את המזוי יוחר ואין סינוי בין נחעסקה
 לשיבר / ואך האי' הוה לא אנה לקאן בחירון
 הנאר הגולה הנובע מדברי סדישה / ובאמת
 מנאר בחושי הרשנ"א כמו שהנא הס"ך וכן
 פתה"א ד' י"ג דמפרש לה בלא חפכה סמוך
 לעבילה / ומשמע מסתמת לשונן וודאי דאף
 במסקנא פירש כן / ולא ידע המעשה לענות
 דבר וענש כמהלל דהרשנ"א ז"ל חולק על הנרייתא
 וסובר דלי' הלכתא כהאי בריתא / ולא עוד
 אלא שכתב שאינו מנין דברי הס"ך בריתו /
 שמו שמי' שיכתוב איש דברי שנוס כאלה דנרייתא
 דאיתתי לה פלמודן ומחרץ לה ולא אמר בה מידי
 לדחי / ודחאה הרשנ"א ז"ל כחסו / ולא זו בלבד
 אלא דכאן כל עיקרו לא רנה פתחלה רק לאוקמי
 ברנא כהלכתא / ומכלל דרנא כותי' דנרייתא
 סגר / ואיך יתמה הרשנ"א ז"ל על הרמב"ם
 והראב"ד פכוסקים נרייתא ערוכה ולא יכתוב
 פטעמו דלפי האמת ליתא להאי בריתא :

אבל עוד ארשך מנאר בגלה מן הרשנ"א
 פתה"א לא לעני' דינא דשמוטה כדמהרי"ק
 דהרי הרשנ"א ז"ל לא אמר כחירון התו' וכדברי
 פלומריס דנסכין ארון משמעי ופריק דאף רב
 חסדא כל עיקר בנינו דלמי' בענוי / ואפילו למסקנא
 דרב חסדא בלא סגר איירי מ"מ סובר דעלס
 פמפרקת הוי מלוי והסתא קשיא נרייתא דעבילה
 אליבא

פה י האזנה אל שאר דברי סימן כ"ה :
פ"ק ד' האלה את נבלות ואים היוותיו / כנה
 הדעתך שהמשש הזה נחר לו את
 הענין היחזר גדול ורחב ידיים בש"ס / ולא עוד
 אלא ברר לו כהם הלשונות העמומים הנמלאים
 באופן הסתיות ונאה עליהם בנינים של קשונבנא /
 ונאות יכול להשמע כי הדוחהו גט הוא לא יוכל
 לפתים להחליק את הלשון היעב / ככה עשה כאן
 חלק-עלמו כהן סוגיא דד' אחין בתחלת לשונו של
 אבי' שהוא תמוה והפואה שם יראה דפלא ליטנא
 אפוקי מלחא / ועיקר הקושיא אי-הכי גירוסא'
 גמ' ועיי"ש בתו' / ומ"מאני אטיב על הדקדוק-הפרשו
 הוה זאנדיר תיחזו על שאלתו להחזיק הקולדה
 בדחוי' / והוא ששאל אם כל עיקרו של אבי' לא
 בא אלא להקשות דגירוסא' וקדושי' טו' ותרווי'
 דרבנן / א"כ מה רצה בהך קושיא דחומרס דאחי לדי
 קולא- / ואין זה-כלו' / דאחרי שהוא אינו שאל
 מדוע הניח אבי' השאלה בעידנא דעסיק בה- /
 רצוי מה בין קדושא לגירוסין / או דקארי להרבה
 בתרולא החס לחומרס מה קארי לה דתקשי והכא
 מאי / ע"כ דאנו צריכין להאמין לרבה שיש איזה
 סנכא המחלקת ביני' / ולכנסשאלתו יגידה לנו /
 ועכ"פ הנה שמר לו אבי' בזה והשיב לו דהוי-חומרס
 דאחי לידי קולא ולדדי' הא ליכא לאקשוני דמה
 פגרא יש לשאל כל- / יחזירו חכמים בספיקות
 שיש בהם חוקה ויחשו על שיחזיקוהו בודאי /
 הלא הם חשו על מה שלפניהם דאימר כן הי' ועוד
 דכל סגן הוא גדרו של דבר דאמרו-בספיקות
 להחזיר אם לכאן או לכאן אף שיש עמם חוקה /
 תו אין מקום לחששה א שהרי יעשה ספק סגן
 דין חכמים / אבל כל שאתה אומר דנעלמא לא
 חיישי' ואין הדרך כן בדבר שיש בו חוקה וכאן שנו
 את מדהו להחזיר כיון דאפשר בחליצה / אבל
 בגירוסין ולשוך חשו לעיגונא היכא דאין היבס
 לפנינו או אינו רולה / ואף דגם כאן גוכל למחוא

גונא דהוי עגונא כגון-חרש או קטע / אמור לך
 כמו שתחפון או דהא לא שכיח או זולת / והרי חיי'
 נמי ריש פרק-כילד שאומר-נמי דאפשר בחליצה
 ולא אסיק אדעסי' מהנהגה איך שיהי' היינו דשילי'
 דכיון דשינו את-מדתן בדבר שיש בו חוקה ננד
 הדרך המפורסם דלא לתוש בספק ריעותא אחי'
 מני' חורבה- ואין להאריך יותר / ובעיקר הענין
 שהפני' ר' ענויל ואומר שה"ך בון להלכה / כהך
 רואה דלא-אמרה הש"ך אלא לדחוקי בפירוש דברי
 הרמ"א ז"ל בדברי הסו' / ואם אין לומר כן בדעתם
 ז"ל / להלכה וודאי לא יאמר כן :

מה שהשיב שזי אפשר לומר כן בדעתם
 מנה דצריהם נפ' אלו עריפות
 אינו יודע היכן הי' עיניו דהרי הש"ך הסניס עס
 מהר"ם לובלין ז"ל ומנה דצריהם פ' אלו עריפות
 ג"כ / והינו דאומד-הדעת הוא להשחית דצריהם
 אבל שיהי' נגדר ספירה בדרך ששלי' בשאר מחנה'
 לא אמר מי שראה בתו' עימיו כי רבות נעלמא
 שיעות חלוקות בסנכא אחת האמרה-על שם רבי'
 משחיס משפנתא למסכתא / ואמנם כאן אלו לא
 הי' לה"ך אלא דאי' א לא הי' מעמיד עלי' כל
 עיקר סגן בדברי הסו' דפ' אלו עריפות נופי'
 אינא לדחוקי דנעי לאוקמי ככ"ע וכמה הפכפך
 דרכו של זה דעל הפסקי' סו' יחא לי' למימר הכי
 והרי הפסקות קלוהי דיני' הם ויגא אחי' לאשמועי' /
 רק הואיל והש"ך הביא ראי' זו רצה לחלק / ולא
 ראו עיניו דגם דברי הסו' דאלו עריפות הביא וכל
 זה מחול לו / אבל שבחו-בדברי הסו' ז"ל דנעי
 למדחי שקלא וטריא ומסקנא דגמרא בפשיעות
 ודברי רבא דהלכה כמותו כמעט-בכולא קלמחא-
 (ואף דרבה ורבא יש עין ברמז"ס וראב"ד פ"ב-
 מהל' שנת ונריש גיעין ושאר דוכתי היינו כשחלקו
 דרך מימרא אבל באקשי לי' ואוקמי' ואמר אלא
 במסקנא דגמרא מי אמר) ויסמכו הסו' ז"ל בזה
 מנה-קשיא חולית-גודעת להם ולא יפרו ממנו

מצבת

יקראל

וכן נראה להודיעו ואלו שנים דמני וברי
 ענין ספק שקול הוא הוי דעלם במפרקת פונט
 ענין זה דים ס"ס אלא דהקושיא על גלגל דספק
 נשמיטה של חס הוחא . וחי ס"ז דספק שאים
 נשמיטה חפילו שקול גזרתי עמי הקשיא למה לא
 יצאו גבול ליבא זכרי זה פיקר עמנו של דבר
 הלכה לא יאמר בלשון כל דברי דינא בני דנשמיטה
 ספק שקול אסור ואין נו טען / ואפילו בריעותא
 דשבין בני משבחת באומר בני לי שלא נפתי
 נטעם במפרקת ובאין נו אלא בני הולנה דליכא
 קרי ספקי וא"כ ליכא בני חזקא דאף שאינו נו
 קלמא אלא דפיקר הקושיא דנספק שקול לא הוצרך
 למלתא נשמיטה כלל דכל ספק אסור אלא דאחי
 לחמי חפילו אינו שקול מ"ל בגון ענין במפרקת
 התקדש שכיח עמי ופריק דלא אלא ספק שהיה
 גזיל וס"ט וכן וזה דדור דעתי הפוסקים ו"ל
 חלוקה ואף מדברי הרשב"א ו"ל גבול לאונן דאחי
 עק דאחי למתלי תמלא סבן פירושן וזיאוורן של
 דברים / ומה לענין דינא עולים דבריט בקנה
 אדו מס דעת הס"ך ו"ל סי' נו"ן נשיטת הרשב"א
 אף שחוקי' אנו עמו בפירושא דראיית רביט יונה
 חייני ידע מה סי' לו לזה המחבר שכתב דהס"ך
 פירש דדרך דחוק ודחוק / חפילו לפי מה שרמזנו
 לתקון דאף כסול נשמיטה גזינא למתלי חל'
 שא סוף סוף קשיא על הרשב"א ו"ל כינר מדמס
 פה לזה / ודברייקא אמרה להדיא פסול נשמיטה
 ונעמרא אמרה קהלם לחמי כי פא ודור אסין
 ספק שהס / ועם כתבי פרי ראה שאחרי
 אריכותו הפלוט כתב דרך אחר וגם הוא
 ארוך לשאר נמנהנו ונתקנו פלא את המראה
 שאלה שאחרי לפיל שאפשר לתרץ דעתו דנספק
 שסל ליכא חוקה ונגד זה התירא שכיח עמי ונשמיטה
 איכא חוקה ונגד זה הוא שקול / ואני תמה דמה
 לו אל דרך הראשון דרך זו תאכז דהיכי דליכא
 חוקה די אפשר לאמרן אבל עב"פ בני קדרנים

לא היו השלמה יד כל שאלו דעמי אורף הרשב"א
 ו"ל להכניו חרי מילי . ואם דעת הרשב"א לסמוך
 על הפלפול בענין ובטורח של המחבר הוה מחקרות
 אחרים / סוף סוף מאי בני הכא . וע"כ או
 כדבש"ך דנעי' למישר הוא כדין כולבו ודאמרן
 או ואלת דבר וזהו לא פירש / אבל באמת כנר
 פתנת לעיל דהאי פירושא והדין סברא ליכא ואין
 ספק דנשמיטה חפילו זרק הסוף גכח דאחי
 מעולם לא עלה על דעת הרשב"א ו"ל לפי סברא
 שמו בכל מה שכתב בפניין / ומה שכתבו
 והכרחנו פתמים רבות דעמי' דורכ חסדא דעלם
 אדאי פונס ודהתירא שכיח עמי ומוקלה מן הדעת
 הוא דאין חלוקי' עליו כזה / וכנר הראייתך בני'
 י"ח דברי הרא"ש ו"ל שכתב בפשיטות דהאי הדעת
 נחמ יוסר לתלות במפרקת אלא שהעטם כדאמינא
 דלהויא מחוקת איסור אין סומכין באומר קל
 אבל נשיב ענינות הוא פנין אחר שהוא ודאי טוב
 פתס וזה פריעותא דסבין אבל פריעותא דנשמיטה
 גרמי עובא . ולדרי אין ספק דיותר מתרבה
 פשיית פגם במפרקת מבעור ממה שיתרבה עשיית
 שמועה בריקה מהיותו נחיים / פיי' היעז במהרי"ק
 וניוסר לפי מאי דכתבינא דמנאיר נגלה בחדושי
 הרשב"א ו"ל נהך זענל ועלה דאית לי' כהנך
 גדולים (דמשנר ענינות לחוד נשאר מהרי"ק ו"ל
 לכלתי הביא ראי' דאיכא למישר להנך גדולי' דנעי'
 בדיקה נסוף אין ראי' דהא נשמיטה אין לנו ספק
 דחוק) ואמנם מגופא דענינא ג"כ מוכרע דנשמיטה
 גופא לא ניחן להכרעה במומדינא קלה דאחרי
 שאהה מודה דנפסק שהיה ספק דרם לא הלי' בני'
 אף יעלה על הדעת דהנמרה תירן כל ספק
 נשמיטה פסול האמור על ספק עיקור / לחמי
 מילי אחרנייתא מאי דלגבי האי ענינא אין הדין
 בן ולכן הא ודאי לאו כלו' הוא / אבל הנה הראייתך
 שיש מקו' לענין עיקרא דדינא היכא דהתירא
 גבי עובא ולי אפשר לי להאריך אף כי אין זה מפסקנו

ביתר לא שחוקים כאלה אמרי' אין סומכין על
 שחוקים לעיני מריפות בספק שקול / ועוד סחירות
 רבות בכל החסך לשונו / ובתוכס אמר כמודה
 שלא כוון לזה הרמ"א ו"ל אלא שכן נראה לו לדינא
 ואף זה לא פירש דומיא לדבר והרי עוד עתיד
 לבסס בספיקי מריפות ולדבר נס' ונעו"ה נפיר
 על חלומותיו והנלו' / נחזור לעני' כי פירושו
 בצרי' החו' לא ניתן להאמר וכמודה דאף הוא
 לא הי' מעלה מזה דבר אלא שהוא פתח לדברים
 הבאים אחריו שרצה להראות חריפותו ולעשות כמין
 גופניכט' / ואלו הי' מסדרו על דרך גואר
 שאמרו נמעט דברים דנראה לו כדעת הרסנ"א
 ו"ל בינמות ובהא הוא דפליגי חבי' ורבה ואולי
 לשיטתו וכיוצא היינו מעלימין עין ממנו אבל הוא
 מדבר מעצרו ומביא את הכל לדן במור וכעשה
 בפלוגת רורד לעומקא דהנהו שמעתיי אשנא פלטי
 שמו נס' באלה הנה כתב על החו' דלולי דבריהם
 הי' אמר דלא אמרו רבא אלא היכא דאיכא
 שחוקה מאיסור לאיסור / אין לדבר זה שחר דהא
 אשו' עס ספק מים מגולים / נס' מה שנראה לו
 בפשיטות דסנודים החו' לאמת דרנא לא אויל
 עתר חוקה כלל הוא שקר דכאן הוא דשייל הכי
 ולנסוף וודאי דקבל כדמשמע בניאור בינמות קי"ט
 והפנים מאירות סי' ט"ו הביא ראי' נכונה /
 ורנאו דמדרבנן חיישי' ואמנס' אני דקדקתי בלשון
 דס" ו"ל עס בחולין דמשמע דשני' לי' בין ח"מ
 לשאר אישור ודקדקתי עליו מינמות עס ובאמת
 אפנים מאירות עס ללל במים אדירים / ולא כולא
 עברור בכל מקום ואפס זה אין ספק דנכמה
 מקומות מנינו דמדרבנן לא סמכי' אחוקה דהתירא
 היכא דאיכא ריבוקא ונמו דאמרי רבוקא נכך
 דד' אחי' ומאו סמחתי על הדעות האומרות
 בעריפות דסמכי' אחוקה וכן עוד במקומות
 מדוע לא בלף מהך דד' אחי' ומלאתי אח"כ
 להנאן פני יאוע נסגיא דפסח פסח עמד

על הדבר / ופעל כחלומות סלוח :
 בד"ה גם דג' כתב וז"ל ואף סי' דעת
 החוסקות וודאי דאף למסקנא
 דחוללת ולא מקמי' אחוקה / מדרבנן אינו דק'
 כח' / דאי בינא נו' א"כ נס' נבא זאב נחמיר לא
 נו' / עושה פלחו כמו שכנס נחשו' נ"י כחמד
 שלמד מס' עירובין וזמן רב ולנסוף קורא סמי' /
 והרי כל היס' אנו שוני' דהיינו עממא דמא זאב
 דהתירא שקי' עפי' / ואם כל זה שב על רבתינו
 בעלי החו' דאינכו הכי סגרי' / מה לו לשנות
 דנריהס דנקטו ראי' דספק כלנא / והוא בנו
 ספק יתר דהרי כל האחרונים פה יסוד דהתור וז"ל
 סגורים דלא מחמרי' בעריפות בספק שקול /
 אמנס' וודאי בדבר לרדק עגס' / ומאוע' פלך טד
 וגדול כמותו במלים / אחרי שדרס נכפין איסור
 דרבנן ולא הודיעו לנו עממו של דבר / ולעיל פנה
 באותה חתיכה הבא מה שכתב החו' ו"ל דנספק
 קרב לא שיחרכע שחוקה ואלעז נעדיפות איירי' סי' י
 דלא אחרע החוקה והרי בודאי היכי דליכא ריבוקא
 הכל יודעי' דאחוקי ריבוקא לא מחוקי' / עז
 ברלי' ד' נ"ט ע"ב חוקת הימר ואיסור לחוקה
 שדב נהרב אחי בר יעק' ורא' עז' גדול ורא' דפליג
 גמי' אלפוקא דקרא פליג ולא ארינא : דהדי במרא
 שיל בפשיטות מנא הא מלתא / וגודאי שאינ
 דבר העומד בפלוגתא דאמוראי' / עוד אראך נהך
 הדברים ד' נ"ט ע"ב הסניר : וז"ל וכאם החו'
 וכו' : והנה דברים אלה אף שהן פשוטים
 למתחילים / אחרי שינא ללמד לאחרים ובעירו
 הלא דבר הוא / דע כי גנוב הוא אהו מחוקה
 תשובה לכפ"מ סי' ט"ו :
 ער הגה' נעפלתי ונפחולי אלהים נפתלתי עס
 האיש הוה בעיני חוקה שהוא מדבר
 עס כדי להראות לעין את מרמותיו ומימותיו /
 ולא אסיף עוד בסוניות המרונות ולשונו' הכוסקי'
 האלה להשמע עמו / מלבד שאי אפשר להשמעות

מאומה זה לא אמרתי שהיה דים נמרה וכו'
 מימי / ואמנם אלו לא אמר אלא דבר זה החרשתי
 אבל נא להפך דבריהם לבמרי / ולקח לשון תמוה
 שמלא בלדושי הרשב"א ז"ל על יבמות שכבר עוררנו
 פלוג' למעלה מעט מן המוקשה בו ורובה להעמיס
 דברים בלשון דמיונו בעלי הסו' ולהוליד בדעתם
 סולמה טונס דשברי דאבי ורנא פליגי ארבי הונא
 ולפיכך אין הלכה כמותו ומאריך בזה מאוד כמביא
 רא' לדבריהם דאל"ב לאחר מיתה צמיגימא בחוקת
 איסור שומדת כמו בטנל ועלה • ומה לו להחריפות
 כזה מענל ועלה ולמה לא הייתי סק מילי דהרשב"א
 גופי' דהיינו בהמה בחי' בחוקת איסור שהתו'
 עמוקי' כהם תוך כדי דבור אבל מעולם לא היתל
 אדם אם לאש כמוהו שיחו כאשר היתל זה בדברי
 הסו' ז"ל השאלים תיבץ משחטה הותרה /
 נמבדרי לפעמי' וכי תימא שיש חילוק בין ספק
 עולד מחיים / הרי דאפשר אף דאמרי' גשחטה
 הותרה ואין מחויקין מאיסור לאיסור היינו נוולד
 ספק אחר לאתו לרשות ביתר / אף דגבי שיעטה
 אמרי' טוך כדי דבור דאף לאחר מהן בח' א שומדת /
 גריפה מזה אפרת יש בה / ואפס על זה הביא
 רא' מבנה / ויאמר מי שיש מוח בקדקדו דסמכי
 בגמון דאבי ורנא פליגי ארבי הונא / והנה בדבריהם
 דאלו מרבות אלו נא לומר השמות הזה להוליד
 מלחמה חדשה בתלמוד שלא הווכרה מעולם דהיינו
 דאבי ורנא פליגי ארבי הונא • הי' לו לעשות דרך
 בקשה (ואף זאת הינא דיש לנדים אחרים להחיר /
 לאוצרו בגון בשעת הדחק שצריכין לחלוק או
 לדרסה) ולומר דהתם מסברא לית להו האי חלוקא
 דמחיים / דמ"ש אי מחויקין מאיסור לאיסור בתר הכי
 גמי / ואי לא מחיים נמי לא / אלא דאי לאודגרי
 רבה כד' לישב הלכתא דספק דרוסה עם דברי רב
 הונא הי' בדחקן לזה אבל השתא דראו דברי רבה
 ניהא להניותר בהיפך וסבירא להו באמת דגם אבי
 ורנא אין מחלקי' אלא דסבירא להו בפשיעות

דאין מחויקין מאיסור לאיסור • אבל מה יענה
 המתעב הזה ללשונם פ' ד' אחין דמקשה ארנב
 מחימרת דרב הונא עלמה דמשמע דיש חילוק דדוקא
 היבא דילא נהיתר אלא דדברי רבה קשין להו / ובאמת
 נראה לי ברור דהיינו דהנאון דמ"א ד"ל למד מן הסו'
 דד' אחין ודעתו ז"ל בן הוא דאפרי דלא פירטו
 לנו הסו' טעם הסברות טעם מ"ש דספק דרוסה
 בן ואחריני הוי סקל ואף לא תירגו מאומה
 אליגנא דגשחטה הותרה ביכר מדבריהם דיש חילוק
 בין ריעותא ברורה דאו בדבר שאירע מחיים אין
 כאן ספק שקול כי בקלי קלות הוכרע דהטריפות
 שביט טפי / אבל דינאה דהיתר זאין לנו שום
 ריעותא זאנו מסופקי' אלאחר מכן זה הוא
 הכלל של גשחטה הותרה דהוי כמו ספק כלבא
 ספק שזגרא שהיא ספק מעוין ודו"ק / ואי אפשר
 לי להאריך בגמס אין ספרי אחרוני הפארוניס עמדי
 לראות מהידברו ואולי אפ אשר אני כותב הלא הוא
 בבחוני' בשמבר ועוד בה שלשי' כי הייתי לריך להרחיב
 הדבור בכמה עניני' אחרים / ואין זה עסקנו
 במחברת הונא / עכ"פ כן נראה בדעת הרמ"א
 ז"ל / והמשוכש הזה לקמן ד"ס מן ד"ה ועתה עד
 זנהה נא נעששושי דברים מעורפים בנשים המורות
 וחורות חלילה חולין וענל מעורבין / ואי אפשר
 להשיב עלי' שגלגלך על דרך שהייתה היוליים
 להשתנות על הטענות פלמן שיובאו נגדו ועיקר
 הסילוק שבין ריעותא ברורה לא פירש מה הוא •
 אם גע הצורק המחיר את באשה אינו ריעותא
 ברורה במים הנמצאים במום כך לי כסף וגע
 בקורנא דלא מוכס לענין קדושין וגירושין כמו
 מכה בנוף לענין עריפות / ואין סברא לחלק
 בין דבר שנגופו לשחוף לגופו / אלא אם נאמר כלשון
 הסו' ז"ל דהנהו שכיחי יותר להטריף • ומה

ר"ה :

בגלגול

חלומותיו שלמעלה / והרי כאן חוקה
 גמורה יש שכל מודים בה והחוקטו
 נהיתר

אמר נשמו הוא מירי דלג שליח אנפרי . ומי
שעז על כסא הוראה יעיד שהעריפות דרך כלל
שליח קנת זמנו לאימתי :

סי' ב"ז פד ועי' מה שכתבתי שם בארבות :
פי' מה שכתבתי שם בקיאר :
תירוצו כפי' כ"ז על קושיית הג"ח להימצא
ז"ל הבחורים מהנודין בה צמדומה
מנו בה משמא דספר ב"ז פ :

סי' ב"ח ס"ק ה' , פי' ראה כאלה חריצות
דברים כאלו מלא ראי'

ואינו אלא הפסקות נגד האחרונים וז"ל דלפי
השם לא אמר' להאי סברא : והוא נגד הדעת
דוהיכי תיתי נאמר כן . והיינו מאי דפתח דשקיעו
ז"ל , דמשמע כן , שהדברים מטיין מן הגמרא
והכו' וז"ל דלג דר' ב' : זלג צוד אלא שראש
בפר"ח והוא מראה לו מקום נחו' רש מכלתין
וס' נראה מבוחר דלג דר' צי' דהא ילפי מרי'
וכרי זה נח ללמד וגמלא למד : אמנם באמת
נראה לומר דאף לפי ההוא גופה אין לנו ראייה
דדוקא את הוסיפו' והחיוב הסקיעו סכמי' וכל שפושטו
מעלמו אין עוד חשש דהרואה יאמר לנקר הוא
לריך / ועוד שאינו עושה מוכח מלוח חכמים זולין
אחריות פשוטה עלינו . ומ"מ משמע בן לבאו'
מן התו' וז"ל . ובד' השני הצי' דברי הפר"ח
ודחאן . ובתב וק כתב בת"ש וא"כ כל דבריו לה
למה ומה המה אלה אפס אלו אין לו דחי' אלא
זאת יעחול לי בגאון בת"ש ז"ל שאינו נכון / אבל
אפשר בדרך שאמרתי או בלירוף פכ"פ ארי ערב
דבר שגמלות עושטות כתב על זה :

סי' ב"ט כאן חזר להאיר מה שכתב לעעלה
סי' ב"ה דברי הרמ"ס וז"ל ולא
יכולתי להתאפק על שטח בן / זלשאלו לדברי
עלמו לעיל מנה אהה הראש"א ודברי' יורה סברי'
דמחוקי' מאיסור לאיסור והוי לי' בחוקת איסור'
והרמ"ס ז"ל כתב והעמירו צב סנה אינו אלא

דרבנן . אמנם כל פיקר דבריו נהרמני' ז"ל הם
הגל וקומו ואין לזנוי לאחד זמן נס על זה :
סוף סי' ב"ט לפי שהוא כלל גדול כו' חמה
אני על גאון שופלב כוה שהודך
לדחק בטעם השחת דבריו . והנה הוא פשוט
הוא כרי להענות הספר . ועוד להאמת הפמוד'
שיחפו על הסימנים והסעיפים שלא יזע למד
גם מאומה :

סי' ל"ב ס"ק א' נתחלל כלן הרבה דברי'
האחרונים ז"ל הערו והדף

ועל כן לא הביאם כי לא ידע אם כן לומר לו ש
צנודו / והרי כל עיקרו נסוף להאמר כדעת
האמלכית במקום כ"מ והן ין דברי הס' פקולרי'
זהו רזיה כוד לגנב דברים נפטי' עד בכלל .
וזיכר בפתיחתו דבר על הרא"ש דמי שאינו מוכן
דבר ומקשה מן הראי' שמיא' לפשט דנעי' על
מאי דנעי' / זשיפור דברי הרא"ש בן הס' איה
גרים דבריו יחי זין אנפי' . זלפיך לדעתו
ההלכה כן' ורבינו שמשון קנע ספיקו באיך מיר
יאמר הרא"ש דאם זה ספק יהי' ג"כ ספק לדין
לענין ההלכה דהא פירג' מלת אנפי' לא ידעי'
מה הוא והנה תרחי' מד דרכא אית לנו והשם
לי' כאן דפי'כ ולא פד בכלל איצ' תרחי' פד סופו
אשרו . זאין לפרש א"כ דנדיהם אלא שחלקן
בחוט השערה / זכין דלכא כל בין אנפי' עריפה
דפירוש אנפי' לגבי' אה אס למד במקום שהעם
תקוע גם למד במקום תקיעת סגס זאם למד כל
העם גם למד הכי זחי אכסר שיחלקו בחוט השער'
א"כ פ"כ פד זלג פ"ב וממילא נמי דאמרינן
דמחמיר אבל מסך תקיע' הפלס קאי ואח"ז נשמד דלג
ניפא נמי דנעי' דעד ולע"ז איפא דפירוש דברי דר'
יחי פד מקום החלפת מקום שכינה ואמר מקום
תקיעת הפלס וחבורו / ואחריתא אמר פד סוף
כלות ההשכחה ואמר דאין שייך לומר עד ולא פד
צבלל אבל משך שנין תקיעת הפלס פד כלתו

אח"כ הולכין וכו' :

ס'ק ב' מס סתתנ במשמות סת"ל מלא
 לדי בשתן - ושלגו על הקר -
 סנה מלכדי אין דבר מוכרע עמדי אס נל
 מקום סמית אחר מילרס דאמורי במסנית
 תגא דלכר הלכתא כמחיתא - פי"ב י"ד ס'
 דס"ד גי קען כמסורבל דוויק : איך סיבי'
 דבסג"א ו"ל למזו מן כג' - שדכדיו דכרי קבלה
 דכתיבתי עיניא - זאי אינסי ולא דק ספור
 למיכל סהאי ידותא - ולא אמר דקורה נבלה
 אלא לאשמי' דפא דווקא אפור בארלס - ואף
 דשסדקי' חלקו עליו בפיקר פירוש הנדוקס -
 במה שרטה הפסג"א ו"ל שאין לפס בצרע לחלק
 ספק בותי' ואפילו באמצע אפנין אשאר משפט
 פעלו וביחור דקניעות הלכה בגד כלל וודאי דרמי
 לשמוך על דכרי כאלוים / כמו סתתנ הר"ס
 בני משלחין מפות דיקרי' - אף דאשמי כלל
 דשמואל וד' יחזק סלכר כר' יוחנן / ואמנס הרמב"ם
 ו"ל ספק במסניתא (ואמת הוא שגס' למר דהא
 דהא מסא עשך - שיבא דר"ג לפי פירוש ספיר
 עביר דפסק כדברי האמורא אגל אינו מוכרת) ואי
 דעינא דהרשג"א ו"ל פניו כזון לאפוקי נפשי'
 מפלגתא דדינא שואסא וטורה אין לנו עסק נה :
 פ"ח? בקשה על כר"ס ביון די"ח עריפות
 לר"מ בני דיקה - ואנן קי"ל כר"מ
 איכא דאחטוק איסורא כדכתב הר"ס ג"ס ר"ח
 ציבמות בני מיהת דיקה לשמועה - ועל זה
 האריך דף מלא קלסו כסדתו היותו שלמטלה ומפע
 בגיאות חדשות נסך דגסין ואין ראוני לאריך
 דק להשיג על עיקר השאלה כי מה שהשיג הוא
 הוא דבר של היסוד - ואפס לק"מ דודאי כל י"ח
 צריפות נהדי הדדי סביח קנת לפעמים פנר מקל
 על השדרה זנפסק אחוה ריש אשר נלעה שחט
 וקובו סדקין ולעית' נשטמו הסימני' זכומן מה
 בעולה כמדה זנן בולן סבל לבחוק נסימני' למר
 חומר

אם יש חשש למעלה דבר ואלה ואלה לורף
 לבלב ולשטט סמרות וסייעות או כוונ' כחדס
 דפסקי' נרוח סתב סיס סגול - עוד השבתי למשפט
 סלי' ענן דבר נכנס למקום אחד כנה מקומות
 ספורים ופגיות לחוקות וסגרות כמסקים בחוק
 מקום נפשו קרעין אגל כפל עיניס יחיה כי אין לנו
 הלכה בורה / ומשנה סדוהי / סכרס בורה /
 דרטה קפוחי' - אגל אופני דבורה - ומשנה
 סכורה יבגל סרובין - ארה סאנה לשמי' לב
 כל מה אשמו יושנין במשפט ספומין זמובין -
 ולי דמתי אה האיס ולי סיחו לא פן ידמה זכר
 נשנו לפשיר ולא להלכין - זכר סנמחזו נרי
 גדוסין למירתי' אנה יכין - סלא די' נמה
 סברקסין ופודסין סל פסק יהוספט - לסודיע ס'
 בנני' משטט סתקל - וכי אינו סופר גוקל -
 אי' סחמות סכד סך קל סחופין / ואף כי רוב
 דגרי' אהר יחאו כפניס סאלס סוד יכר נאמרו
 גשט וספסל - ומאנתן נסך דכרי כחובין
 וקלוטין -

בהזור' למיין ג'ס סיק ס' ו"ל אסס סמנס
 קנה בני ס' סך אורה איס - אס
 אשט קנה - עיני' לכסי' סל דכרי סגל כאלה -
 ביון סלמחה הוא סרך סמל כמ - ומשכתב
 לפענ' ד' ס' ספסר לפרש כן חלל דמיהי סיתי כו'
 אסס יס סכרס אשמי יכתב בן כפסמות כלי ראי'
 דא' נל כל כפלי דעת סיס סאלס דכרי סוסק על
 סרך זה סאי - לריכס למימר ופי - לריכס למימר זיל
 סיימי ראי' (ואפילו נספרו סאינו סגלל ספרי
 כפוסקים אי אשאר לסאל כן ולא וכחוק ככל דף
 חף) אגל כל סיקרו לא ידע סאי דקאמרי רבנן :
 דכ"ג סגרי סריך סיכחוק ססימני' סיינו לנמרי
 אגל ספסולין סגסן ועל זה פליג הר"ס ואמר
 דאין דיקה אלא אס שחט סרות / ואל סשאל ס"כ
 בדיקה למס דרמי' כפלטא סגי להכי קאמר דהאמת
 בן דהי בירוש סל בדיקה - ונהי כל דבר

מן הפירוש שם במקומו :
 ד"ה וטעם כלוגמתן עד מחזור לערינו שנושא
 רבים נמלא בקון זה שהיא מעיל
 עקמינו מחלה הסטים פדעת הכ"ח דליגה רמולא
 אין חילוק בין הפירושים ואמנם הניח דליגה למימר
 דלכא ליטא חיישי' לנקב' ואין להקשות מה
 יופיל דאין חוששין שמה צתרפא דשפיר איכא
 נפקותא בלא ניקב כל עור הפנימי : דחשמת
 דתרווי' בחדא בנזמא מיירי וזה סתירן רעות רוח
 דהרי הוא עגמו אמר דאף להפירוש הגריא זריקב
 הדין דלגמרי לא בני בדיקה כיון שאין הקון מחוב
 לכנינו לחוף חו לא אינפת לן אפילו בולו נקוב
 וכ"ש בלא נקוב כולו ולאחרינא בני בדיקה אלא
 דאם אין הפנימי' נקוב לא חיישי' שמה נתרפא
 וכיון דאתה אומר שהן מחולקין בדין אם לרדל בדוק
 אין כאן חריפירוש בלשון הנושא כלל / ואין הדאי'
 הווא לא כאומ' שאינן מחולקין בדין לפי שאין מחולקין
 בדין ובאמת לפי הכשוע לא יעלה על הדעת שאין
 מחולקת בני' דליך פעל הפירוש הוה יאמר אין
 חוששין זכבר דאז בלשון שאנו לוקמי' לוודאי
 שלא ניקב אלא שהבי' דחק בן מנח הקושיא
 מס"ד / וכיון דאינו לא חש לבעל אוחו הפירוש
 לקושיא זו כמו שכתב דדעת החו' לפרש באותו
 פירוש ודחיישי' לנקב אלא דפרש"י מדחה את
 עגמו דלשתי הפירושים בן הוא * מלבד שזה
 שוקא מן הדעת להמציא לעגמו לחד פירוש דרש"י
 ויל מביאו לחלוק על הפירוש הראשון דמ"מ יסבור
 צפיקר הדין בשזה דהתו' סיגרים דחלוקים *
 ואמנם בל"ג עיקר שאלתו הכל דמי הגידלו דלכא
 פירושא נמי סבר רש"י ו"ל דאין לנשט בדיקה אלל
 נקב ואין ספק דליך דרש"י ו"ל אויל בהאי פירושא
 בדברי עולא * או דפליגי הגהו קרי ליטני דרש"י
 דהא גופא דלמ"ד אין חוששין לנקב היינו שאלו
 היינו חוששין לא הי' אפשר לבמרי בבדיקה ולליךך
 ליטא כל שהקון קחוב מיהת יש לו בדיקה וכן

זכן נראה שחולד נגלה מלשון רש"י ויל למרקחן
 כיטב וגם נראה דסבר לעיקר כמו שיכתב ולא
 שמעתי ולא חש לפרש המך הקושיא לליךך פירושא
 גם מ"ש מקורט דס בפנים מאי אינפת לן אינ
 אלא תווא דבי היכי דליךך פירושא מודה דחוששין
 לצקב כל ש"ש קורט דס בפני' אף זה לפני' פירוש
 מודה דהיכא דאיכא קורטא דמא שאי ואש"י
 לנתרפא הנקב / עוד הקשה דלא פירש רש"י ו"ל
 הקושיא להאי פירושא ולדדי' מי גיחא / וסמי
 מודה דלפי מאי דקיי"ל לשוי' לבי' באמת חושש'
 לנתרפא נמי ולא כורט מלין נא שהיקט שזה *
 זאם אינו מודה מה רלוט מן הרשב"א ויל כמי
 שפיר דקדק דבאמת אינו בן דלא חיישי' שמה
 העלתה המכה קדח :

ב"ה שתירץ על קושיית הג"ח לרבינו יוחנן
 מן הנמרא הוא לקוח מן הפירוש
 דקולר אמרים, אלא שגינה את הלשון אינו אמר
 דשכיס עפי' / ואינו אומר דים בלך רישותא *
 ודבר הלמד מעגמו מלשנו ו"ל דגם קושייתו מן
 הרא"ש הכי מדחה לה / והאי דלא מנה בפריש
 הרא"ש עם הסוגרים הנריא ניקב דלאו למריש
 צחית ולא אמר אלא דהכח פירשו בן בפירוש *
 ונדעת הרא"ש שכללל אשתמע / ובאמת יש
 להסתפק בדעתו ו"ל דלכוס רהיעת' מה שכתב
 עימן ל"ד נראה שנואר דפירש הנריא נתרפא /
 וזה המחבר בעגמו מביא דנריו בסמוך / ואמנם
 יש לדחות ואין להאריך :

ב"ה שהאריך אח"ו לפרש טעמא דרש"י ויל
 משום דחיישי' אימר נטלא ק"ד
 מבחון דהיכא דעבר לגמ"י הק"ד הוא עריפכ מלד
 עגמו * אין לך הכל גדול מזהדאי מזה סביא סלקותא
 ככולהדרי הכל מודים דנלקותא הנאה מחמת מולי
 לא חיישי' כלל שפסט ככולו כל דלא חו' רישותא
 ואפילו תאמר דבדיקה מיהא בני והכא חירי
 בשקורט עבר כל עור הפנימי והחילוף אי אפשר
 לבדוק

פחד מהלכות וסלף דמיון כל מעלה
 הדברים הטובים האלה והחלק כל מה שכתב
 המדברי פנחס דעת הפעולה דל שחלקו שהנה
 קצתו האמרים וקצתו הע"ו ויל לדעתם / הנה
 כל מקום הקיעמו ערומה ומאן וזילך כשר ולדע'
 ס' וזמ"ן הרשב"א ז"ל סבור להצדיק עד כלופן
 חן דעת סל"ו / ולדבריהם לא יאמר מי שיאלו
 חס נקודתו ועד גבר בכלל כדברי זה המחבר
 ח"ו עד כעת / ומעולם לא עלה על דעת
 סל"ו ח"ו למטה האנפי' דעדין לרדף - חוט
 סערה אחר למטה / ודדי' לא יסתפק אדם דודאי
 חלוק ממייד דאין עד בכלל כיון דאין כאן דבר
 חסודם וזה היכא קאמר אמר כל הסוף נמי אלא
 חסודך מ"ד סתפק דא"ג דהאי מ"ד לא הנניסו
 חלוק ס' דאי' לליכא דבר פלוגתי דהכי נמי
 חלוק ס' סעלה הסתר ד"ו ע"כ אי אמרת
 חלוק ס' ולא עד בכלל היט דאיכא בין ר' יודא
 חלוק ולא אחר מורכבן כמע לר' יודא ובדרכן
 חלוק נמי לא כסתפק / וכברי הרש"א הן עמם
 חלוק קושיית התלמוד זאת דהאי איכא בין האי
 חלוק אלא אמרים חוק קושיית מה אפשר לדחות
 חלוק למטה ח"ו על מקום חתך מה דחוק לו
 חלוקה כל דבריו טובו :

חלוקה לעוררך על גאון זה המלא ספרו
 חלוקה הראשונים / ודברי מהר"ם נ"ר
 חלוקה וסודות גורין על שפתו ונאן הוא
 חלוקה נבחרו עלינו נק' בדבריהם ולא ידע מי המה
 חלוקה כלל : חלוקה שהאר ודוע יניא דברי רבינו
 חלוקה בן ארית / וחושב שהע"ו סובר דהאי'
 חלוקה מסוד אמורתי נינהו אליבי' חז' עמות גדול שבעל
 חלוקה ס' ח"ו חס קשיש מני' טובא / ומהר"ם נ"ר
 חלוקה קראלסל"ו בכל מקום רבני' וקראו הרשב"א
 חלוקה חרפי' כתב על תלמידי מהר"ם ז"ל אהר
 חלוקה חרפי' חרפי' / ואמנם ננו של סל"ו חלוקה חרפי'
 חלוקה קור וסל"ו לו פסח אהר שאל סודות

בחזות פירוש ס' חקיקת / חלוקה חלוקה
 לכסף חס אינה חסודה נספחה לקבלה לחזותיו
 והיא למחר"ס נ"ר צדק הנמלאים חוק הכרך
 ברנה אלא שחזותה בחלוקה חסכנו ועדין אפשר
 שהיא לגדול אחר רבנו הרמב"ן חזיריו / וחלוק
 ס' ח"ו בחזרו ח"ו ק לא לקט מדברי הרשב"א
 מחומה כי לא נחפשו ספריו או באשכנו וגם כל
 עיקר ח"ו ק קילור ספר חזיריו הוא / ועוד שכל
 מקום שהפוסקי' עניינים סתם או כוונו אל ר"י
 חזיריו המחבר סל"ו ז"ל / ואמנם הרשב"א שכתב
 בלן הע"ו הוא רבינו שחשן בר אברהם בעל ספר
 ז"ל שהניא הרש"א וזין בזה ספק :

ס' ל"ג ס' ק א' הביעו דלאו היט ענר בזה
 שלא גאה דחלוקה דבר
 חס"ך בזה הוא דהכי משמע ברמב"ם שהבאתי
 למעלה / ואמנם נראה דברי לי' משמע השם
 שרובה הגאון ז"ל לומר דחזיריו נבילה כלל חלוקה
 לאחר שחיעה חו"ק ועוד דיכולין חנו לדחוק דזע
 לחוד וחורבן לחוד חזיריו לכו כשני אנשים ובחלוקה
 פריש להאי ודען סתורבן קצט צפני עומו : חלוק
 לי נראה בדעת הרב"י ז"ל כדאמינא לעיל דכאן
 מנבילה מנאס לפנינו דבר ובחלוקה משמע לי כן
 מתוך דברי הרשב"א זין להאריך :

ס' ק ג' מה שכתב לחתן קושיית חס' ז"ל
 ושמאלו אח"כ נכרתי ופלתי / חס כה
 אמרו במשיעות חלוקה לא כוון יפה ודברי רש"י ז"ל
 נופי' טופסי' על פניו דהאי אייתי עליה חק דבסי'
 עד שיאדישו סימני' עומן חלוקה דהאי דינא לאו
 דבה הוא דמשמיעת דנפי בוזטט עד שיאדים חלוקה
 שהוא דבר ידוע משמא דנשאר / וע"כ דאיכא
 למיקם עליה דמלסא ולא נא אלא להשמיענו זמן
 צדיקה מנחון / אמנם יש מקום לדקוק בלישנא
 דעופיינא דנפי דז' לדבר ברנה דברי רש"י ז"ל
 אך שני מילי וזוילי ליחטבו חלוקה חס המחבר אומר
 שהוא דבר יסר דגרע חס"ק חס חס עיקרם לקוח

דנמלא ע"כ בלא קורט וואו מאי רבותי הא כולתו
 קולו אכלן ואין כאן ריעותא של כלו . אכל מה
 לי לכלכל עמו שהוא לוקח מקנת סברות מדברי
 באחרות ועושה אותן כמין חילוק ומעלה על
 הספר אלהי חולתי ואלו אמרי כדרך גזעניקעס
 לא התבוננתי עדיו אבל עושה הכל ברור לדינא הן
 לאיסור הן להיתר וכאשר תראה כאן שכל דקדוקיו
 וסברותיו כמתגלגל במחול דבריהם / ומה דשייל
 על הט"ז נוחו לק"מ דטעם הראשון הוא פשוט
 שמה נתברר ומי שבוחר בדברים יבנים מעלמו :
 ס"ק ב' דבריו הפ"מ הן כקוץ תחוב באורך
 ונרחב ובאלכסון והנפש היפה

תקון נז' ?
 אח"ז כתב כל העולה מדבריו לדינא ולא
 יעלה כי אם ירד וכבר הושב על
 חלומותיו רק קולא אחת חדשה נמלאת והוא שאם
 נמלא נקב ע"י קוץ והקוץ אינו תחוב ולא ניקב
 עור הפנימי יש להקל / והלילה לשמוע לו כל
 שראין אנו שהמעשה הזה בא מן הקוץ וחזר הקוץ
 לאחוריו עזר דברי הב"ח בכמה מקומות דחיישי'
 שמה העלה קדוש וגם לריך בדיקה בכל הוושט דאימר
 ניקב במקומות אחרים ג"כ וכבר ידוע דאין אנו
 בקיאים בבדיקת כל הושט אפילו בבדיקת פני' לנקב
 משהו כמו שהסכימו כל האחרונים מדברי א"ו
 ועיי' היעב בתשנ' פנים מאירות שאלה א' אף שדבריו
 אינן ברורים ויש לנו דין ודברים עמו אבל דבר
 זה וודאי שכן הוא ועיי' בדברינו לקמן על
 הרס"ל ז"ל : ודו"א ואלו עסקין בענין הך דשמה
 בנריא נשיב כאן על דבריו נפי' מ"ח ס"ק ד'
 אחר שהגיע כל דברי הרשב"א ז"ל כתב והא דלא
 אמר עולא הדין שלו על בית הכוסות ולפרש
 הנרייתא / יש לומר דאתי לאשמעי' רבותא כו'
 וא"כ מדוע לא אמרן אמתני' דתני המסס שעורו
 דק יותר / ולאחזן הכוסקים אפילו בהמסס /
 אבל הקושיא התול ואם באנו להקשות קושיות כאלה

אין קץ נפ' אלו ערמות / וביתר באן דאורתי'
 נבך צושט סס בליעתו דבר הריקב דרכו לסבן :
 מה שמפריג לשון רש"י ז"ל בכתובות מלשון
 בשנת הן דברי בלע שאינו מניח
 מקום ללשון כלל ואדרבא מה שכתב רש"י ז"ל
 דאינה סתומה יוסר יש לכרשו דאין זה סתומה
 דחושטי' אנו צו שכבר ניקב וכבר כתבנו במקום
 אחר והוא מוצא דברי הב"ח ז"ל והאחרונים
 הנה והנה דגם על תרפא יש מקום לבדוק דכל
 שאנו רואין העור בריא חולס וזה לשאר ידענו
 שלא ניקב אלא דנימא דנקב משהו אי אפשר להבחין
 לאחר שעלה בו קרום / והנה אנוי הרואה שגד'
 ק"א ע"כ הניא דברי הפ"ט שגראה שדבר מזה /
 ובר מן דין נראה לי בדעת רש"י ז"ל דסובר דקרום
 מחמת מכה אינו כוסל אלא נראה ונושט כדעת
 הראה בב"ה ומקנת פוסקי' דסברי כן / וכוד
 הארכנו בדעתו ז"ל בהמסס ובארנו כדעת הב"ח
 דאף בעי' חולי אמר ואין כאן להאריך / עכ"פ
 מה שכתב בדעת רש"י ז"ל הן דברי תוכו / מיסו
 מ"ט בדברי ר"ח נהך דלא חיישי' שמה חזר המסס
 לאחוריו (והאריך כמנהגו) והקשה על הב"ח
 שספר עלמו בזה / יפה אמר ופע"פ שלא הבין הדברי'
 לאשורן ואנחנו הקשינו כן ובארנו את הדברים / ואולי
 מלאו כמוז' קוץ תחוב לפניו ואפשר שראהו באיזה אחרון
 מפור' או כלול בתוך דבריו / וכן הדעת נוטה שהרי רלה
 לידחק שרזון הב"ח להחמיר ודבר זה אין לו שחר
 דהוי' לי למיחש א"כ לכתרפא כמו דסס חיישי'
 ומ"ט דחייש דיעבד בלא בדיקה וכבר הארכנו
 במקום אחר על דברי הב"ח אלה / בענין הסתומה
 בדברי הרא"ש כרי כתב להדיא שראה זה בת"ש
 ואנו אין לנו פה ריב עם המחבר כפי' ז"ל ואף
 כי לא זכיתי כעת להגיע אל ספרו כאשר הדעתך

פעמים הרבה :
 ד"ק ע"ב ד"ה נחמה יאל לחלק פל' הש"ך
 בדעת הרשב"א ז"ל ודבר

סופת

יקרא

דבריו ממילא ליקחם דגרי קמיה / עוד
המלא בתוכו דברים ממילא כנה / מ"ט גם
ז"ל וכו' :

ד"ה ועוד גדולה מו / וודאי הוא מדבר
גדול והאקדמרי

עלה לעיל בעפן משמש הקיד וסוף רשות רוח
ואפשר אף לפי דבריו ועדיפא תי לי למימר
דנמלא כאן דחלי האי קרעא מפניס דמקון
אפי א"כ וודאי מברע גרע דהא חוץ דחור הקון
לאחריו / ואפילו שטא נחפא מבחון נמי יש
לחוש / אבל זה אינו דאע ודאי הוא שהוא כן
אן הוא דחיישי בכו דלא לוסיק :

מה שחטיב על הנק"כ דאשמיעו ליה
דברי הר"ן ו"ל - מה נעשה לו

אינו מנין הדברים דה"ן ו"ל כתב דע"כ הא
דאשמיעי עולא נישב אינו מטעם קורט דאי לא
אטריך לאשמיעי אלא מטעם קורט אי"כ בהשגחה
רב כהנא כלאו קלאו חלון לא סייב כלום
דחילת הוא דאמרת קורט הוא דאשמיעט ועלי

אמר האי דמלא אומר ומשמיע קיד / ואם
רנה להשמיעו קורט מבחון אינו ריעותא כלהו
כי מילי חסרין דארי כל עיקרו של החולק על
זה כנה יסודו / ותודאי שהתו ו"ל יאמרו אף
הוא נכלל בהשגחתו אבל הר"ן ו"ל סבר דלא איירי
בי / ולכשתאל דאישא אחי לא שמעי קורט דס

אין קרוב קורבא דלא מוכח על זה אמר הש"ך
גבאי לאו חדשא אליבא דרב כהנא / ותאמת
מהרשב"א וכד"ן יש להוכיח שהוא מותר
במלא קיד ואף להאריך / עכ"פ חילול נא את
שמעב כזה האומר דמלא עדיף מאי ראי' מייתי
הרשב"א ובר"ן אדרבא אימר רב כהנא סבר
דנמלאת וקורט דס אפילו עולא מודה / ואין
לומר דהיא הנותנת ראיתם מדמלא בלא קורט
אף ישב בלא קורט דא"כ הוי לכו להפך ראיתם
ועוד דאדרבא היינו דרב כהנא דישב אומר
דנמלא

דנמלא

לדוק כ"כ על דהא מטעם דמחמת חולי לא
מאריך לן ריעותא ונאן אנו יודעי שהקורט כוב
אן כקון הוא וקוץ לא ניקב למון מרי לנו לחוש
לקד מבחון / והנה סג"ח פירש בדעת רש"י ו"ל
מטעם ס"ס ואינו נוח לי ולדידי הדברים כפשען
בדעת רש"י ו"ל דכולפי כגבו מילי להאי לימא
אמר דמיירי דאין כאן שם דבר נפ"י דאי לא בבר
היינו לריבין לדוק בפ"י במחלה מיהת להכי
אמר דאין כאן נקב אלא דמה בכך אימר נחפא
לפיכך קב אין כאן אלא שהוא תחוב ומדחיק את
את מטעם לנדודין להכי אמר דלא תיישי וקושעית
מ"ט מס"ד נ"כ יש לנו דברים ואין להאריך כי לא
ידעו מחלה פה למגר ספר :

מה שהשיב על כמ"י אף הסבר פמדי / ואולי
יטולל עוד נתק הדברים העגע לדברי
פי נאמת לפי פאטון של דברים לקמן מראין
דברי כמ"י :

ד"ה ולפי זה / קבא נא נפיק היס דוק עפל
סוה / והוא מביא ב"י מדברי

פאטון / ואין להשיב על דברים אלה / מה שכתב
דברי הרא"ש והטור הם דברי הנל ותובא אשב
לא יזכרו בלשונם ואפילו לפי דבריו מה הוא בולב
וארי סוף סוף דעת הכופקי שזה שאין מעריפין
נק"ד מבפ"י אפילו לשגי הפירושים / וכוה מגב
דבריו עד לקטן ד"ה עוד יש לעי' :

מן ועוד יש לעי' עד והנה הנה שמניח דברי
רמ"א ב"ע דנמלא

קורט מבפ"י כון דנראה לו מחוק המ"י דנמלא
ישב אי' והוא סובר דישב טריפה דנמלא מדפריס
ק"ד בדעת רש"י ו"ל וקשא על כמ"א / ועג
תראה בפרישאות חלוקים שלו מאין יא לא להמ"י
זה והוא דמותר מאי דאמר אבל נמלאת / ומאי
מותר הוא להפוסקי' דלא כעולא אימא דהא אפי
לאשמיעי דהא מלתא לא לריבא לעלא שדא דבר
מאמר להקיד ו"כ להפוסקי' דלא כעולא (לפי

הג המופקים הסכימו דנקורט דס מנחון איירי
 ואפילו למקנת המפרשים דאמחט קאי צין מבנים
 צין מנחון / מה שאלה היא זוכן שיערו חכמים כל
 שקורט דס מסריך צו וודאי שגעה בה מטעם המטרף
 כנר דכל כמה דלא נקיב כולו אין דרך הדס להסתרך
 על אופן זה חדע דהאי קורט דס אינו בפשיטות על
 דרך לרירות דס ומכה עד שמטעם זה כתנו האחרוני'
 שאין אנו נקייאין בקורט דס / מה שדקדק בלשון רש"י
 ז"ל אינו כלום דלא בא אלא להפריד דנידוע דרישא
 לענין איסור וסיפא לדין ממון / וודאי על האחרוני'
 ז"ל המחלקי' דמנ' לדדים סני אפילו בקורט נפני'
 אינו מטריף יש לשאל שני לדדים נמי אימר הלד
 סני עבר לאחר מיתה ומ"מ אינו קושיא דדרך
 הק"ד הוא פס כופו אחר שנלע מעשהו בשעת
 תחיבתו הדס מסתבך לאחת הלדדים / ועוד
 דטלא האי לא חיישי' לקולא כיון דנבר הוא נידוע
 שגעה נקב ומטעה רנא מחיים וודאי שכיח עפי
 שכל נקיבתו בשעת מליאתו ודו"ק / וננוא לדברי
 הרש"ל ז"ל אף שאין סברו תח"י מ"מ אני רואה
 שאין כאן מקיס התקשות דאחרי שהפוסקי' האחרוני'
 כולם הסכימו דמנ' לדדים טריפה בכל מקום
 שימלא קורטא דדמא הן בפנים הן בחוץ ואמרו
 בראשונים ז"ל נמי דהא דלא חיישי' שמא נתרפא
 היינו משום דנה"כ אין סברא שחור המחט לאחוריו
 ונוודאי הוי משכחי' לי' ואפילו לבדוק אין צריכין
 מטעם זה והרי כאן עינינו הרואות נקב והמחט
 חור לאחוריו מה לנו שאין כאן קורט דס הרי
 דרנו אפילו להתרפאות לגמרי כל שחור המחט
 לאחוריו ק"ו שהדס הולך וכלה / ויש עוד עמדי
 לתרץ יותר פשוט ובחתי בזה לפי שהוא עצמו
 עמד על כיוצא בזה לעיל ד' ק"ב ע"ב ד"ה והנה :
 בשלישי' על הש"ך ז"ל / ושם הוא דברי בורות'
 דהש"ך ז"ל יפה אמר דע"כ לא חיישי' שמא נתרפא
 אלא נידוע שהוא מחיים אבל הינא דאוחו מקנת
 נקב ג"כ אלו היינו דרין עליו לעצמו ניקב לפנינו

הינו מכירין אוחו זה וודאי עדיף פס"ס שאין לנו
 ריעותא כלל / אבל על דברי הרש"ל ז"ל כאן וודאי
 נכון הוא דהא חזי' דילאה רונה וזורה כו' דו"ק /
 על שאר חלומותיו ועשמושו עד סוכן אין הומון
 אחי' להשיב על כגל ואגות מקום לאחר להתגדר
 בו כי הרואה בדברי הנ"י והאמרוים יראה שאין
 בהם מחוס :

ס"ק ד' ער-וטיעם : אהה הקורא קרא נא
 דברי הנ"ח והגידה היש
 איש ריב ומדון כזה שטקב על הנ"ח שהניא לו
 ראייה מדברי הרשב"א והר"ן ז"ל כאלו אמר שהן
 מפרשים דעת רש"י ז"ל כמו שכתב הוא ונהדיא
 תלה בדעת עצמו לחלוק עליהם ולומר דאין ראייה
 דרש"י ז"ל הכי סבר דהרי הן עצמן דקדקו מהך
 דיטב דנלא ק"ד משתעי מטעה אפשר דהיינו
 טעמא דרש"י ז"ל דכתב דאיירי בלא ק"ד ולא
 לדיוקא דנק"ד טריפה / ואמנם בסוף דבריו
 הסכים לפירושם בדברי רש"י ז"ל ודעה ראיתי
 מהבנו' שנשגילה רצה להדחק בלשנו ז"ל :
 סי' ל"ד במקום אחר יש אהנו דברים הרבה
 על דברי הרמ"א ז"ל אלה / ואחרי
 שהוא מודה שכבר מה שאמר הוא כתוב על ספר
 ואין האחרונים ת"י לא אעירנו פה :

סי' ל"ה ס"ק א' העבודה שראוי לחכמי הדור
 לעשות עמו וכלה על כל
 מה שגעה פה לבד / שלשה עבירות עבר אחו
 אח העינים גם נגז ונתלנש בעליה שאינו שלו
 ומנקש להאכיל עריפות / טרם כל חדע שאפילו
 ה"י ראיותיו נכונות ה"י יכול לכתוב כל זה צב' ונ'
 שורות אלא לאחו העינים ולגנוב דעת הגריות
 כאלו הרבה בראיות נגד המנהג ועוד שנית אשאלנו
 אחרי שהוא מודה דהראב"ן ז"ל סובר כן ועושה
 עצמו בלא ידע מן הפר"ח שהביא דברי הראב"ן
 אלה / א"כ כל הפלפול כזה מה הוא / לו יהא שאין
 הרמב"ם ז"ל סובר כן אחרי שהנקב המנהג על

שמה זהו חומר נלה נשך ס"ק ל"ב דנדיקה
 אחר נקב משה למד / ורמי' בחמלת ההסקפה
 שלא ניקב לחון לחוד (ודבר זה לא נכתב בו בחשו'
 פני' מחירות סאלה א') והנדיקה היא עיון דק
 אשר נקב משה ויותר יש לבדוק אחר קורט דם /
 דברי המשמעות נחשו' הרשנ"א דאף בניטלה
 המחט כל כמה דלא יאדם אכא למבדק אחר קורט
 דם / וכהנה הנדיקה אחר נקב הייט דבדוקי'
 אחר קורט דם דברי חפילו ניקב כל שאין כאן קורט
 דם עדין כשר / גשחלק הש"ך על הנ"י הייט
 בלש המחט עדין מחוב : בו והודה דאנו חוששין
 לימר הי' גס קורט ואנחנו יפולין לבדוק עדין
 אחר נקב ואם אין כאן נקב מני' לנו להעריך /
 ובוה כל דבריו עד השגותיו על הת"ש טרופין
 ופחות דברי ילא לך פירוט גם בדברי המ"י / ואפס
 אין ספרו עמדי ולא אוכל לוטר דבר ברור :
 מה שהלך מענין לענין ואמר שדעת הראשון'
 ו"ל באיך פירוט / זכמה דברים ששאל
 מה על הראש פני' חשו' פנים מחירות שמס
 כאן נענ אהו וכבר ראה חשו' זאת נס' כ"ד
 ואמנם עיד' בתן דברים זגס גדול הוה ו"ל
 עדין דברים זאין מקומו פה להתווכח אהו :
 מן זערתה גבוא עד זרהה יאמר נא מי
 שלמד פוסק
 מעולם היה השחת הניר גדול מזה / זכיה לו
 לבחוב זכתנו האחרונים דרש"י ו"ל מודה בעי'
 חולי ודלא כהנ"ח וכו' הוא המביא דאי' זאת מלשון
 דרש"י ו"ל והלא הש"ך הביאה ימשש ל"ח ג"ב /
 ואם באמת נא האחרון בעל זבואת שור ונדחק
 כפי עדותו הי' לו לכתוב / ופירש הרב בעל ת"ש
 דמד זלמן גם חגי ד' ענסיל ממכי' דכשר ע"י חולי
 אכל עד גדולה כמו עשה זהררה לנו חידוש שרוב
 הפוסקים חלוקים על רש"י ו"ל / ואמנם הראה
 ראיתו בדברי הרמב"ם ו"ל וכל אומה הלשון יראה
 אכא לנחך בדברי הפוסקים יבואו נא כל מרי נפש

זיקראו בני' ודנדי הרמב"ם והכ"מ ותלמו חגי
 ערב להם שילא נעם מלכס זיכנס לחוק תחתיו :
 אח"ז הביא דאי' לדברי ר"ם ו"ל מחשמות
 לשון הנמרה / ועל זה לבד ראו לשקע
 ספרו שיאל כמתלהלה זאמר הלא מלחך חגי בכל
 הפוסקים שהמסתכל בדנדי רבותיו בעלי
 התו' ו"ל יראה דהנמרה הזאת לבדה עמדה להם
 מנבד / והולדנו לידחק דאברייתא דהפ"ס קאי /
 דהייתי מפרשו על ההמכס והייסי אומר מנחון
 דב' הטו מקמי הכי עריפה ואין האמת כן וקשה
 עליו דהיי' הנרייתא נבה"כ של פכשו סוף סוף
 משה שלימה שניקבו לחון ולריכין לומר שהייתי
 מפרש אחד מן הכפלי' אבל השתא ידעי' לי' מכת
 מצרייתא / והוא אומר דלר"ם לאו אברייתא קאי
 וכוד יש לקרב הלשון בכל עוו יותר לדעת רש"י
 ו"ל חלף שאין לאדם לשבש עלמו בדוחקי' כאלה :
 אח"ז הביא דברי הרש"ל ביש"ש כתוב דנראה
 לו היכא דהמחט לא ילא לחון זאעפ"כ
 חוינן דכולו נקוב לא בעי' / ובסוף דבריו ד' ק"ג פ"ב
 חמה עליו לפי שהארך תחלה להארך בזריכות
 ונקיאת כמנהגו / להסתפק תחלה באריכות קצת
 בפירוש הנמרה אם אין פירוש ק"ד בתוך כולו מה
 שלא יאמר מי שלמד נמרה מעולם האמרת נפה
 מלא הפכה ומלא עליה קורט דם / והראי' לספיקו
 מכעסו של חגי' אלו הי' חגי' כאן הוי מפיק לאפי'
 פולשא דנורא / זלדבריו מי יחא אהו כך דנתמזמו
 הנשר עד שהרופא גרדו הוא מלהא דפשיטא כ"כ /
 וביותר גך דינא דר"ם ו"ל דנחשני' לנקב / וכל זה
 כדי לחזור על חלומו שכתב פעמים שלש דהוי לקותא
 מרד עלמו ולא ידע כי אין הלקותא פוסל כאן אלא
 משום שהוא צנוקב :

אח"ז הקשה על הנמרה דאמר בידוע שהוא לפני
 שחיטה ואימא לפני שחיטה נקיב חילונו
 זלאחר שחיטה ניקב כולו / ואלו דברים שאין בהן
 דעת דחכמים שיפרו דעפת דם נסרך בה מנחון
 וודאי נקובה היא מחיים וברי

וזה יס' לדבריו טעם דבא המכשירן מקמא
 השני' לי' כדרי דאוני ופסקי' נמי דמלמח
 מעתה שני וורדות בשמאל מהשני' נמי כדרי
 לחזי והוי לי כחליץ . ואמנס באמת נראה לי
 מטאר מלשון כראש ו"ל דאקשי נמי אנפשי'
 אך קושיא דהנה מיימוני דכל יתרת אפילו שאינה
 כחואר חרד וכל עניינו כשר וכל זה מחמת דחיו
 בדייקא הכי אית להו אחת יתירה ואשניו תואר
 לא קפדי' כי הכי דלא מלאנו זה בשום מקום
 מעיני הערפות להסתכל בתמונתם וארכם אבל
 לריכה שתי' במקום גדילתה דאז הוא אוחזו
 האנר . וזה נמי נראה דהכלנו ג"כ סנר דכל
 יתרת כשר דקבל נמי דאפילו חרי כשר והיינו
 דחוקא בימין אבל בשמאל באמת כל יתרת עריפה
 איך שיהי' כל דברי המחנר הוה הם דברי בלע
 רעס ורעס בלי שום דבר ואפילו לא הי' דברי
 הראב"ן ו"ל לפנינו . וגם לא הראה מן הכלת
 עלמו שמהפך הסנרא כלום הי' יכול להכריע את
 את המרדכי והנה מיימוני המפרשים דעת הרמב"ם
 כן מנח דא"כ סנתת הרמב"ם ו"ל בערפות זה
 כתוב' מדעת הרב הסוכה מדעת הכלבו והרי אתה
 רואה שכן דעתם לפרש דעת הרמב"ם ו"ל זה'
 גדולים בזמן הכלבו ושכנכוו חלוקין עליו / ומה
 שפירושו דחוק בלשון הרמב"ם ו"ל כבר עמדו
 עליו רבותינו האחרוני' ו"ל ואפיי"כ לא פלו פה
 נגד המנהג שהוקבע על פי דעתם ו"ל / אבל
 זה ודאי כוונת יתירה שראה לרבים אליעזר בר
 נחז ו"ל שפוסק להדיא כן / ודע על פי מי
 הוקבע המנהג על אחד מן הגדולים הראשונים
 ו"ל בזמן רשב"ם ור"ת ו"ל / דלהרמב"ם ו"ל מהבא':
 והבט וראה איך אין כל הפלו להאביל
 ערפות אחרי דכל החרדה הוהת
 דקשיא מנהגא אמנהגא / הלא הדבר הפשוט ממי
 שרוב לשמת מנרר נרר בדאורייתא לחומרא ובנר
 רמי הא אנפשי' וסקיל תנאי מפלמא דפכשרי

יתרת מקמא ועי' רש"י ור"ת ור"י ו"ל שכל למדי
 בתלמוד שותים מימי' / וסמ"ק והר"ש ומרדכי
 ועוד ועוד נחלי הראשונים רבים המעריפים .
 ואין ספק דלפי הכלל האומר בתלמוד בדאורי'
 הלך אחר המחמיר הכל במקום שאין מנהג קובעו
 כדברי המחמירים / עוד תראה שהא מנהג
 בפשיטות הראב"ן מן המחמירין ולא שח לנו טעם
 ממה שיש להקשות בזה מדברי הנה' אשרי פכ"פ
 הוה דהראב"ן נספרו הכרעה היא דלרש"י ור"ת
 ור"י ו"ל הכל עריפה ואחריהם הלכו גדולי צדפת
 ואשכנזי דכל יתרת עריפה / ודאי דאי אבא
 עוד ספק גמור כספק תערובת אפשר שיהי'
 למורה לצד להקל דאיכא למימר דקנינו המנהג
 הי' להחמיר מנח ספק ולא על דרך ודאי ודאי
 אינו צדור עמדי דלא נמד ערפא הוא הקולט
 והחמירא כיון שקבלנו את העוב ממנו להקל שהרי הי'
 בדיון להחמיר לנו נריכין להאז כקולו ונחמרו /
 ועוד דלעולם מהי ספק אחד נגופו
 ספק אחד בערונות לא נפיק כיון דאיכא
 פוסקי' רבים האוטרס ודו"ק . עכ"פ סתקל
 ראש נב' וורדות / ואפילו נראה כספק וורדת
 בתוארה מעטמח של זה המחנר הוא מנקש להאביל
 עריפות לישראל / דלכל נד שאתה פונה ספיקא
 דאורייתא הוא אי אולית בשר מנהגא הרי נאן
 ככ"פ קביעות איסור ספק זאי דלית למנהגא הרי
 כאן ספק פלוגתא דרבותא ומי מקל ראש נגדס
 אבל זה כל התחממותו של המחנר הוה להחמיר
 אבורים בורע / בלי דבר של טעם והשכל כי
 אס מליס מבולבלים ומטורפים כאשר ידבר שבו
 בעס יחוג וינוע / על כן מאמתיהו ולא אוסיף
 עוד לחטט אחר דבריו ונשפרות שניאותו אכן
 לקלוע / הן כל איש שכל יקיש מחלק גדול מספרו
 (דלערך ארבעים צויגן מספרו שחטרנו אחר
 דבריו) שלא נמלא בו דבר חדש וסוף טוב תכון
 וקדוץ לשמוע כי כל ספרו ראוי נבני' לשקוע כי לא
 ימלא

פי דעת דביתו אלכזה בר עתן / איך יבול הוא
 לאונתו ואף ידונ הפוסקים הלוקים עליו הלא דבר
 ידוע למי שיש לנו ריח יתורה דאפילו הוקבע מנהג
 על פי פוסק אחד גדול / להקל באיסור תורה
 ואפילו באיסור כדת אף שרוב הפוסקים הלוקים
 עולין סך לסוף זעל זה כמכו בני דיינים האכלת
 הפאנלין והוא נלמד מכך דמקומו של רי"ב ומקומו
 על רני אלעזר זנדין בדיקת הריאה ועלמה אנו
 סומכי על קנת פוסקים להכשיר סירנא המתנתקת
 אף שזולטם רבים בעסו על הדבר ורנדוהולקים /
 בזין אכן אס הוקבע בהנהג לאסור ותחלת הקביעות
 חדתי ע"י מורים ונדולים שנדור איך יפיו אים
 פתחו פניו להורות לקולא / וכ"ש לפי מה שכתב
 צממו (ובלי ספק מספר מצוות שור לקחו)
 שהדבר הלי בחילוף נרשמות בתלמוד ח"כ מי
 יוכל לפציע בין סגירסאות / ואם הוא אדם גדול
 חזר ורב צברי למלוק עלי ענהג שהנהג על פי
 מלל קדמון אחד ברואתו ראי' ברורה שטעה הקדמון
 קדין ואנרסמו שסמך עליו מוטעית מה נשתנה אים
 הוא סמך על הרמב"ם או הרשב"ן אבל בוא ויארך שכל
 הרעש הגדול הזה דנברי הרמב"ם הוא לפי שמאל בכלנו
 דוודא מנד שמאל עריפהוסי חרדות כשר מכלל
 דהאי מנרע גרע וא"כ הרמב"ם דמכשר וורדא
 מנד שמאל כ"ש דמכשיר בשתי' / וזה ירי ק"ו
 יפה זעוב כי ביני דלא לפלגו בסברות הכוכות .
 ואמנם אח"ו ראש בעור שדקדק ען הרא"ש מדפסל
 וודא בשמאל מכלל דיתרת טקמא עריפה זאל
 עליו שאין זה דומה לזה שהרי בכלנו מכשיר יתרת
 מקמא ופסל וורדא בשמאל . ואשמאל נא להמתפתע
 סיה פס חרד לקראת מנהגע שאנו מעריפין שתי
 וורדות ומכשירין יתרת מקמא ולהכלנו לא אמר
 טאומה שיתרת כשר מקמא וורדא הנמאל בשמאל
 עריפה אפילו מקמא . והוא מפיו פניו לומר ח"כ
 יהוא מלתא בעממא ו"ל אבל וורדא הנמאל בשמאל
 עין דק להזכר שם וורדא עריפה / ויאמר נא

מי שלומד וקורא רק דברי המחנך כזה איש עיקר
 לב ממנו שנעודנו עסוק בסברא זו דשני וורדות
 כשרים מכח דיתרת מקמא כשר הרי דאין שניו בין
 תואר וורדא בין שאר יתרת ואעפ"י שאין דבר להיו שם
 וורדא א"כ מה פירוש יש ללשון זה / וארנא אמנהגו
 לא ימלא זרות כ"כ בעלם שכן לעיקר מין הסרפות
 הוא פני' ממלא בכל האברים שפני' יתרו עני' חסר
 מין עריפות הוא ואין הקאסיא אלא מכח יתרת
 מקמא דבמרא משה לה אהדי אבל השתתח בין
 ימין לשמאל היבך מליתו פיסול שניו מקום אים לא
 שניחן כחסר או כיתר ובוודאי לפי הפשוט כשאו
 מעריפין בשמאל היינו ממי מאס יתרת דבימין
 רבותי' אבל בשמאל הרי היא כשאר אונה יתרה .
 ומ"מ אים אמת שכן דעת הכלנו ע"כ שיש לו
 שעה אחרת בזה זאין אנו יכולי' לחון פס
 שהתקיף ממנו . וע"כ שאין מדמין בערפות
 וכן קבלו רבותינו ו"ל את הענין זה בכה וזה
 בכה ואין כאן שייכות ק"ו וסברות הפוכות שלפי
 פירושן ונרסתן בתלמוד נחלקו בדבר / ורבינו
 אפרים פוסל חסירה ומכשיר תרי' / ורש"י ו"ל
 בהיפך . זהרי הוא מדה דראב"ן מכשיר יתרת
 מקמא / ובאוונות גופי' אין היתרת פוסל וחסר
 הורדא כשר וחסרו האוונות עריפה ולפיכך אין
 כאן ערן לק"ו / ואמנם לבו של המחנך הזה
 וזה עליו ואשקה נכשו להלוק על דין הכלנו
 בשינוי מקום אלולי שדברי הגמיי' בשם ר"ת
 ור"י פומדיס מנגד אבל באמת מבוחר נגלה
 מהנהג' מיימוני' שאף הן מעריפין כל יתרת
 מקמא מדשיילי אנפשי' מהא דאמר והני מילי
 מנהג ולא קאמר בשמאל מכלל דהאי ליטנא לאו
 להתייר יתרת מקמא שאינה עינוחיתא קאי /
 ולכן לדעתי (כי אי אפשר לי בעת להסתכל
 בספר הכלנו) אים בדברים כמו שכתב בשם
 הכלנו ע"כ לא נא לומר דכל וורדא בשמאל פסול
 אלא דקאי אתרי דכשתיבן הן בשמאל פסולין
 וזה

דנהדיא אמר לה דנריתא דאיתי חלמודן וכן קטן
 שקדש ואם בעלו קנו וכנראה מן הענין לא למד
 ססוגיא כלל ולא ראה אותה כי אם דרך עשטוש :
 ועיקר השאלה על הרמב"ם ו"ל לפי הפשוט
 גם כזה הוכה בסגוריס לבלתי ראוס
 דנברי הרמב"ם ו"ל פרק י"א מאישות דין ו' / ועיי"ש
 במפרשים • ומתוך דבריו תלמוד דמאותה סוגיא
 דכתובות לא ידע מאומה ואמנם אנחנו הארכנו
 במקום אחר כמה שיש מן העיון בלשון הרמב"ם
 ו"ל כזה ואין פה מקומו • ויתר תלומותיו ודבריו

גם כחשונה כמה שהפך ומטשטש הסדרו והאמדות
 הנגזרים לאיסור הם כידו בכלי להפוך בו היתר /
 וכן להפך מדת הרחמים שם למדת הדין וסוף
 אלול לזה כעתר / נגזרי להטפל בו ודברים להפחד
 וכבר ראיתי חשונת שאלה מרוב אחד פעין ישר
 מקיץ הפנר על גרון כזאל כזה ונדוקק לסתור דעתו
 ואם אמנם עשה זאת ברמיה בעלמ' ואמנם קלרים •
 ולפי אומד הדעת ראו עיניו גם הוא כי אין האיש
 זשיחו הגון לכך עש כל זאת כופס אני עליו כי
 בואם מחשיבו כי אין דורנו דומה יפה :

ת ו נ ש ל ם

שאל במכירתו / תרש / בית אפל בית נבנו /
 לא ידם תרש ולא יכל עליו אור הסבל וידוע /
 שמרו בני ישראל מקצור דינו לבנתו עלות וננוס
 לא ולמדו בן החקוע שתקע את אושו בחלק הוה
 פן בזכה דעה שאין בסלמוד כמוהו מקצוע /
 ובה כל מדקע לעי' בדבר הלכה ולעבור משער
 לשער דבריו / יראה כי על כל מה שחפשונו
 ים לפוסיק כהנה וכנהה / ואך ממנו אין לגרוע /
 ושי שאינו רוצה לאנד ומן היקר / זכיה בין שנינו
 כהעוטו און לקול האות (ס"ק) הראשון ולקול
 האות (ס"ק) האחרון ויקט עדיהן כי דברי המחב'
 קיה לא פתנו לכבוד אף כי בדפוס לקצוע / וכי
 מלאכתי ואם מלאכת שמים זה יעמוד בעד הכוסקי'
 מלכה נכונה אחרונה בכל מקום לא יניעו אל ראיות
 מחבר ולא יתקפו על פני בדברים רק ככל היואל
 מסוף להלכה מפיו אחריו ילכו אם להקיר אם
 לאסור אם לשקור אם לנעוע / ותפי' משכרתי
 אלהי שפע אלהי ישראל היודע תלות לב מה שאין
 עול לדבר ולסגוע / יהלמני חסד ואמת ועוב
 להנחית נדקה וישר לזרוע והוא יעורר רונו על
 עמאל להפיר מהם מועות גדול ואח כל עבודתם
 נדבם צוומר ובלבנים נעיט היון מולוה ואין מעמד
 פך עד לזר לענוע / ותורה חדשה מאתו קול
 מודעת ואח בריתי אותם ואח המנוחה והמרנוע
 מה ה' דורש כי אם אהנת חסד עשות משפט ולכת
 עם אלהים בדרכיו / אך רוח ומוחל על עלבונ
 והוה לנוע / אמן :

פל מלכ ידוע / יחי' נדשות ונמוות / ודברים /
 וביארון איש על רעוה ונמפלותיו המכ מקשים עלנו'
 לבלי שימור להעמיד הדבר על פמדו ויחפשו
 ננרות נדרכים נלוזים להישר את המעוקק רק
 לבנתי שפית מאשר הורגלו בו / והמה לא
 יסורו מחשוב את האיש הוה כאחד הגדולי בארץ
 כאשר קיימו וקבל על נפשם מכה ספרו זה אשר
 הי' למליץ הראשון בעדו להגישו אל המדרנה
 הנאת ולהפדלו כסא כבוד / אמר מאמרו אף
 שנפסקיו אין דבריו ברורים / נשעה שהשיב
 לשאלו דבר הוא משים על לבו יותר ונפיונו
 העווס יעקור הרי הרים והכל לפי הדין והאמת
 כי נפסקיו כתב נרהיעח ולכוס חורפא אבל בהלכ'
 למעשה נוכר יותר / על הדרך שכתב מהרי"ל
 בתשובה בסתירה הנמלאת מפסקי הרא"ש
 לתשובותיו / ודלא כר' יודא בן הרא"ש שהניא
 בגאון ב"י ז"ל שכתב בהיפך ונשט רוב המחנרים
 אחריו / ואלה יקחו להם מופת ואות מדסתיקנא
 לי' בכל חסובותיו ולא גליתי אפילו עמות אחד /
 והם לא ידעו כי לא רזיתי עוד לאנד זמני על
 חלומותיו ועל דבריו / ואף כי חסתי על הולאות
 הדפוס כי ידנו / אעפ"כ להפיים דעת האומרים
 כן / אעידה לי שלשה עדים נאמנים / תחת שלש
 ירגוון עינים רואות בספר ההוא שלש טעיות
 עמומות / העלמות מחלקות לפי פתחיהן / אלו
 ריחק נגיחותיהן ב' תשובות הי' ראוי להחזיק
 הספר כולו כמשונה והבנתו כמאן דלא גמר /
 ואף כי שלשון נקדנו בלו בתשובה ראשונה
 גד' ב' :

תחלה בחוד המסגרת שעשה לחריפות הגדול
 בלישנא דמודים ננתגרסה מן האירוסין
 לא נוצר משנה שגורה צפי התינוקת ומודים שאש
 שחט שיחפור נדקר ויכסה / ומה יענה בה :
 אצ"ז כתב שהרמז"ס לא הביא דין דקטן לפי
 שלא נוצר בגמרא הביעו וראו איש מתהולל
 דנכדיא

ישי' ידמתי את דורנו שאינו דומה אלא לפנים /
 וכל מה שהורגל אללם וכבר הוקנע ועומד